Sfântul mucenic Mamant în Caesarea, Cappadocia *(† 275)*
(s.v. 2 septembrie / s.n. 15 septembrie)

Materiale despre Sfântul mucenic Mamant:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Mamant

https://archive.org/details/@steaemy?query=Sf%C3%A2ntul+mucenic+Mamant+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Mamant

****

Acesta s-a născut în Paflagonia, din vestiţi părinţi creştini, Theodot şi Rufina. Părinţii lui au fost întemniţaţi pentru credinţa în Hristos. Mai întâi a murit tatăl, care

era întemniţat; apoi a murit maica lui, Rufina, de îndată ce 1-a născut pe el, pruncul Mamant. Aşa s-a aflat pruncul viu, între trupurile moarte ale părinţilor lui. Dar Dumnezeu de grijă purtătorul a trimis un înger la o femeie văduvă nobilă, pe nume Ammia. Eparhul cetăţii i-a îngăduit Ammiei să meargă şi să îngroape morţii, şi să ia pruncul la casa ei. Mamant nu a grăit până întru al cincilea an al vieţii lui, şi atunci, primul cuvânt pe care 1-a rostit a fost Mama. De aceea s-a şi numit Mamant. Copilul Mamant a dat dovadă de neobişnuită agerime la studiul cărţii. Cum era crescut întru toată rânduiala credinţei creştine, el nu şi-o ascundea pe aceasta, ci o mărturisea şi faţă de ceilalţi copii şi râdea de idoli, în timpul domniei lui Aurelian a fost o crudă prigoană contra creştinilor, în care păgânii nu i-au iertat nici măcar pe copii. Mamant era în vârsta de cincisprezece ani când a fost adus înaintea tribunalului împăratului, împăratul i-a zis că este suficient dacă se va lepăda de Hristos verbal. Dar Mamant i-a răspuns: "Nici cu inima şi nici cu buzele nu mă voi lepăda de Domnul şi Dumnezeul meu, Iisus Hristos." Împăratul a poruncit biciuirea lui, arderea lui cu făclii, iar la urmă aruncarea lui în mare. Dar îngerul Domnului 1-a scăpat, şi 1-a dus la un munte înalt de lângă Cezareea. El a vieţuit în acel munte, în singurătate, tăcere şi rugăciune. Fiarele sălbatice s-au îmblânzit de rugăciunile şi de sfinţenia vieţii lui. El a fost după o vreme aflat de chinuitori şi adus din nou la judecată, fiind din nou torturat bestial. Dar scăpând cu ajutor dumnezeiesc şi de foc şi de aruncarea la fiare sălbatice, el a fost ucis de un popă idolesc care 1-a străpuns cu un trident. Aşa şi-a săvârşit mucenicească alergare acest fiu de mucenici, rămânând pururea credincios Domnului Hristos Iisus în toate chinurile lui. Din sfintele moaşte ale Sfântului mucenic Mamant izvorăsc multora minunate tămăduiri.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
În această lună (septembrie), ziua a doua - Sfântul mucenic Mamant şi prea cuviosul părintele nostru Ioan postnicul, patriarhul Constantinopolului (Minei)..7
Canon de rugăciune către Sfântul mucenic Mamant 29
Acatistul Sfântului mucenic Mamant (Mamas) - 2 septembrie 38
Imnografie.....49
Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi pătimirea Sfântului mucenic Mamant 50
Sfântul mucenic Mamant - drumul spre sfințenie.....60
Sinaxar 2 septembrie 61
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sfântul mucenic Mamant; Sfântul ierarh Ioan postitorul, patriarhul Constantinopolului.....65

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul mucenic Mamant; Sfântul ierarh Ioan postitorul, patriarhul Constantinopolului 67
Proloagele din 2 septembrie 69
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida din 2 septembrie 73
Pomenirea Sfântului mucenic Mamant 73
Pomenirea Sfântului Ioan, postitorul, patriarhul Constantinopolului 74
Pomenirea Sfântului şi dreptului Eleazar 75
Pomenirea Sfintei icoane făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Kaluga 75
Cântare de laudă la Sfântul mucenic Mamant 76
Cugetare 77
Luare aminte 78
Predică despre Cuvântul lui Dumnezeu, Făcătorul zidirii 78
Sfântul Vasile cel mare - Omilia a XXIII-a - La Sfântul mucenic Mamant 81
Mitropolitul Augustin de Florina - Predică la pomenirea Sfântului mucenic Mamant - un copil orfan 87
Vasilios Kalliakmánis - Cinstirea Sfântului mucenic Mámas în Capadocia 88
Nicolae Pintilie - Mucenicul Mamant - sfântul prieten al fiarelor 93
Pr. Ioniţă Apostolache - Sfântul Mamant, mucenicul iubit de fiarele sălbatice .. 96
Sfântul mucenic Mamant / Mamas 100
Mănăstirea Sfântului Mamas Guzelyurt, North Cyprus 104
Sfântul Mamant şi peninsula Khalkidiki din Grecia 110
Biserica Sfântul Mamant /Mamas – Louvaras 112
Poveste – Mamant, de la mama 116
Frescă cu sărbătorile din perioada 1-9 septembrie 121
Icoane 123

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

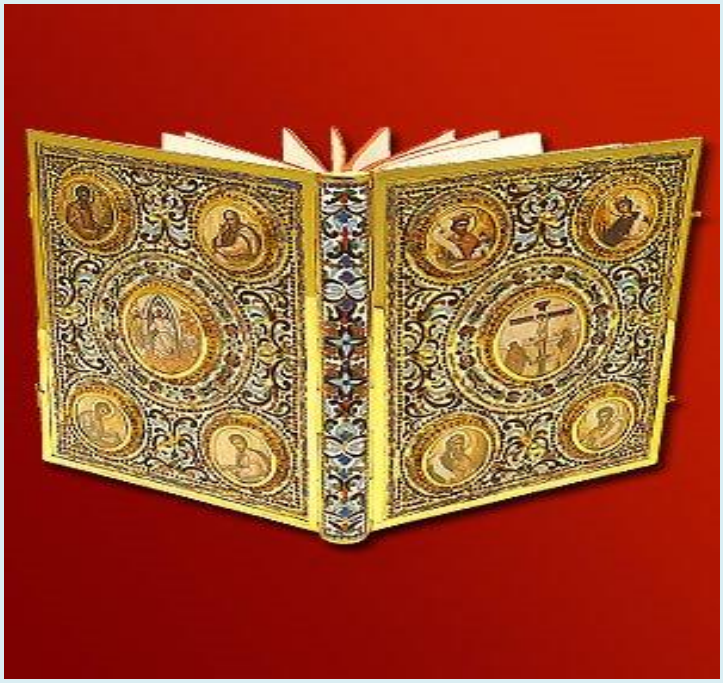

Ev. Ioan 15, 1-7

1. Eu sunt viţa cea adevărată şi Tatăl Meu este lucrătorul.
2. Orice mlădiţă care nu aduce roadă întru Mine, El o taie şi orice mlădiţă care aduce roadă, El o curăţeşte, ca mai multă roadă să aducă.
3. Acum voi sunteţi curaţi, pentru cuvântul pe care vi l-am spus.

4. Rămâneţi în Mine şi Eu în voi. Precum mlădiţa nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viţă, tot aşa nici voi, dacă nu rămâneţi în Mine.
5. Eu sunt viţa, voi sunteţi mlădiţele. Cel ce rămâne întru Mine şi Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteţi face nimic.
6. Dacă cineva nu rămâne în Mine se aruncă afară ca mlădiţa şi se usucă şi le adună şi le aruncă în foc şi ard.
7. Dacă rămâneţi întru Mine şi cuvintele Mele rămân în voi, cereţi ceea ce voiţi şi se va da vouă.

Apostol

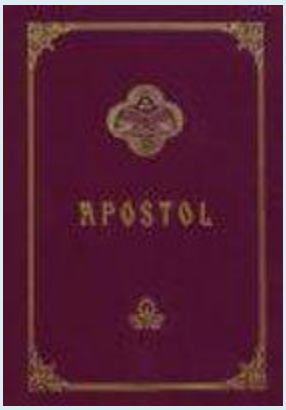

Epistola către Romani a Sfântului apostol Pavel

Romani 8, 28-39

28. Şi ştim că Dumnezeu toate le lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, al celor care sunt chemaţi după voia Lui;
29. Căci pe cei pe care i-a cunoscut mai înainte, mai înainte i-a şi hotărât să fie asemenea chipului Fiului Său, ca El să fie întâi născut între mulţi fraţi.
30. Iar pe care i-a hotărât mai înainte, pe aceştia i-a şi chemat şi pe care i-a chemat, pe aceştia i-a şi îndreptat; iar pe care i-a îndreptat, pe aceştia i-a şi mărit.
31.Ce vom zice deci la acestea? Dacă Dumnezeu e pentru noi, cine este împotriva noastră?
32. El, Care pe Însuşi Fiul Său nu L-a cruţat, ci L-a dat morţii, pentru noi toţi, cum nu ne va da, oare, toate împreună cu El?
33. Cine va ridica pâră împotriva aleşilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Cel ce îndreptează;

34. Cine este Cel ce osândeşte? Hristos, Cel ce a murit şi mai ales Cel ce a înviat, Care şi este de-a dreapta lui Dumnezeu, Care mijloceşte pentru noi!
35. Cine ne va despărţi pe noi de iubirea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea sau prigoana sau foametea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia?
36. Precum este scris: "Pentru Tine suntem omorâţi toată ziua, socotiţi am fost ca nişte oi de junghiere".
37. Dar în toate acestea suntem mai mult decât biruitori, prin Acela Care ne-a iubit.
38. Căci sunt încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpânirile, nici cele de acum, nici cele ce vor fi, nici puterile,
39. Nici înălţimea, nici adâncul şi nici o altă făptură nu va putea să ne despartă pe noi de dragostea lui Dumnezeu, cea întru Hristos Iisus, Domnul nostru.

În această lună (septembrie), ziua a doua - Sfântul mucenic Mamant şi prea cuviosul părintele nostru Ioan postnicul, patriarhul Constantinopolului (Minei)

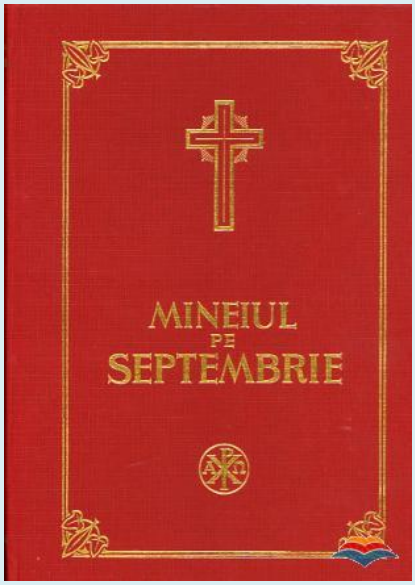

Sfântul mucenic Mamant şi Sfântul ierarh Ioan postitorul, patriarhul Constantinopolului (slujba) (s.v. 2 septembrie / s.n. 15 septembrie):

https://www.academia.edu/44100030/Sf%C3%A2ntul_mucenic_Mamant_%C5%9Fi_Sf%C3%A2ntul_ierarh_Ioan_postitorul_patriarhul_Constantinopolului_slujba_2_septembrie_

https://archive.org/details/slujba_202110

https://www.slideshare.net/slideshow/slujba-250410717/250410717

***

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., punem Stihirile pe 6. Ale mucenicului 3 şi ale cuviosului 3.

Stihirile mucenicului, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Biruind mai-nainte fiarele patimilor cele neînfrânate, Mamante pătimitorule, ai înfrânat căscările leilor şi pornirile fiarelor, prin dumnezeiasca rugăciune, rămânând neatins de vătămarea lor. Nu te-ai spăimântat de foc, nici de mânia judecătorului. Că nimica n-ai ales mai de cinste decât dragostea lui Hristos, fericite.

Încă nevârstnic fiind, mărite, ai biruit pe vicleanul cel vechi, primind răni pe trupul tău pentru Hristos, fericite; pentru aceasta petreci acum împreună cu cetele mucenicilor, purtând cunună, Mamante prea lăudate; şi desfătându-te întru lumina Preasfintei Treimi, cu cuget curat priveşti săvârşirea doririlor.

Urmând pătimitorule urmelor celor purtătoare de viaţă ale Dumnezeului nostru Celui ce S-a întrupat pentru noi, şi prin patima răstignirii a surpat pe tiranul, cu bucurie ai intrat la locul cel de mucenicie; şi pătimind chinuri trupeşti, prin trup ai biruit pe cel prea falnic vrăjmaş, şi l-ai rănit mucenice fericite.

Alte **Stihiri** ale cuviosului, glasul şi Podobia asemenea:

Părinte Ioane prea înţelepte, împodobindu-te cu veşmântul arhieresc, ca un al doilea Aaron şi în Sfintele Sfintelor aflându-te, priveşti acum cele nepovestite ale catapetesmei celei de sus; şi dumnezeieştii străluciri celei mai presus de minte, părtaş te-ai învrednicit, prea sfinţite, podoaba arhiereilor.

Părinte Ioane prea înţelepte cu a firii nerăutate şi cu a sufletului curăţie, şi a minţii tale luminare, te-ai învrednicit a sta înaintea lui Dumnezeu, şi umplându-te de lumină, cu unimea cea prea fericită a neîncetatei desfătări, te-ai îndumnezeit prea fericite, cela ce eşti lauda cea prea sfântă a ierarhilor.

Părinte Ioane prea cinstite, depărtându-te de tulburările lumeştilor învăluiri, la a lui Hristos linişte ai năvălit prea cuvioase şi de priviri dumnezeieşti te-ai îmbogăţit; şi cu cea plăcută lui Dumnezeu viaţa ta luminându-te şi nouă credincioşilor ne-ai dăruit împărtăşire, de prea măritele străluciri, prea fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a mucenicului, glasul al 3-lea, a lui Vizantie*

Ca o tânără mlădiţă de măslin, împrejurul mesei dumnezeieşti te-ai făcut, şi ca un fiu al celor ce au umblat pe calea Domnului, prin chinuirea muceniciei te-ai învrednicit binecuvântării Domnului şi desfătându-te cu dumnezeiasca veselie împreună cu părinţii tăi Mamante pururea prea lăudate, priveşti bunătăţile Sionului celui de sus. Cărora şi pe noi părtaşi, prin rugăciunile tale învredniceşte-ne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Amăgindu-mă de faptele cele întunecoase, mi-am întinat de voia mea frumuseţea botezului, şi m-am îmbrăcat cu haină de osândă şi de întuneric. Pentru aceasta te rog Prealăudată, cu puterea ta spală-mi necurăţia patimilor mele, şi mă îmbracă cu podoaba nepătimirii, pe mine cel ce sunt gol de toată fapta bună, şi mă mântuieşte.

***A Crucii**, asemenea*

Când mieluşeaua cea nevinovată, a văzut pe Mieluşelul său, ca un om de bună voia Sa, trăgându-l spre junghiere tânguindu-se zicea: Pentru ce o faci aceasta Mântuitorul lumii? Te grăbeşti acum a mă lipsi de Fiu pe mine ceea ce Te-am născut! Însă, laud şi măresc, cea mai presus de minte şi de cuvânt, pogorârea Ta Iubitorule de oameni.

La Stihoavnă

Alte **Stihiri** din Octoih:

***Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh,** a mucenicului glasul al 4-lea*

Veniţi împreună toţi credincioşii, să săvârşim pomenirea mucenicului Mamant, căci acesta, nou Abel s-a arătat nouă şi precum acela întâi a adus miel spre jertfă păstor fiind, şi el întâi a primit şi cununa muceniciei; aşa şi măritul Mamant păstor fiind turmelor duhovniceşti, s-a adus pe sine prin mucenicie, jertfă bine primită lui Hristos; către care îndrăzneală având, cere lumii pace, şi sufletelor noastre mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: Ca pe un viteaz...

Cei ce năzuiesc la dumnezeiescul tău lăcaş prea curată, şi din credinţă varsă lacrimi de pocăinţă, prin rugăciunea ta cea neîncetată către Fiul tău şi Stăpânul tuturor, îşi

câştigă dezlegarea cumplitelor păcate, şi har şi milă, Preasfântă de Dumnezeu Născătoare.

A Crucii, a Născătoarei

Podobia asemenea.

Dacă Te-a văzut mieluşeaua ceea ce Te-a născut pe Tine, Mieluşelul şi păstorul pe lemn, se tânguia, şi ca o Maică zicea către Tine: Fiule prea iubite, cum te-ai spânzurat pe lemnul Crucii, îndelung-Răbdătorule? Cum ți s-au pironit mâinile şi picioarele Tale Cuvinte, de cei fărădelege, şi sângele Tău ţi-ai vărsat Stăpâne?

Troparul mucenicului, glasul al 4-lea: Mucenicul Tău, Doamne, Mamant întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a cuviosului asemenea*

Îndreptător credinţei şi chip blândeţilor, învăţător înfrânării, te-a arătat pe tine, turmei tale adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câştigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate. Părinte ierarhe Ioane, roagă pe Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

La Utrenie

După obişnuitele Catisme, Sedelnele Octoihului. Şi Psalm 50. Canoanele din Octoih unul cu Irmosul pe 6 şi ale sfinţilor două pe 8.

Canonul mucenicului Mamant

facere a lui Teofan

Cântarea 1

Irmos: Pe Faraon, cel ce se purta în căruţă, l-a cufundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni oarecând, în chipul Crucii lovind apa şi despărţind marea; iar cel ce fugea pedestru l-a mântuit pe Israel, cel ce cânta cântare lui Dumnezeu.

Având acum sălăşluirea ta în ceruri, ca unul ce te-ai arătat prea ales mucenic, şi fiind plin de strălucirea cea cu trei lumini prea lăudate, învredniceşte dumnezeieştii lumini pe cei ce cinstesc pe pământ, cinstită şi purtătoare de lumină, ziua săvârşirii tale.

Cuvântul cel ce a ştiut mai-nainte bunul neam, şi întru tot întregimea cugetului tău Mamante, din scutece te-a umplut de înţelepciune, şi te-a împodobit cu multe feluri de bunătăţi, mucenice, purtătorule de chinuri prea lăudate.

Părinţii tăi, pentru credinţă suferind goană şi închisoare până la moarte, toate le-au răbdat pentru dumnezeieştile porunci, şi pe tine stricătorul mulţimii dumnezeilor, te-au odrăslit.

Al Născătoarei

Prea mărite s-au grăit în neamurile neamurilor pentru tine, ceea ce ai încăput în pântece pe Dumnezeu Cuvântul, şi ai rămas curată, Născătoare de Dumnezeu Marie. Pentru aceea toţi te cinstim, pe ceea ce după Dumnezeu eşti folositoare nouă.

Alt Canon, al cuviosului Ioan

facere a lui Ghermano, glas acelaşi,

Cântarea 1

Irmos: Celui ce a aruncat în mare...

Lui Hristos, celui ce a răsărit în lume pe înţeleptul ierarh, care a strălucit întru dogmele dreptei credinţe, să-i cântăm, că S-a prea mărit în veci.

Pe cela ce a strălucit în lume, cu lumina bunei credinţe, şi a gonit negura necredinţei, să-l lăudăm credincioşii, ca pe ierarh, pe marele Ioan.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca unul ce stai înaintea Împăratului celui neapropiat, dimpreună cu îngerii, roagă-te fericite Ioane, sfinţite propovăduitorule, să se dea iertare celor ce săvârşesc amintirea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca una ce ai zămislit în pântece pe Cuvântul Tatălui, cel mai-nainte de veacuri fără început, şi mai presus de cuvânt l-ai născut cu trup prea lăudată, roagă-te neîncetat să ne mântuim noi de primejdii.

Canonul mucenicului Mamant

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte în dragoste; că Tu eşti Marginea dorirlor şi întărirea credincioşilor, Unule, Iubitorule de oameni.

Ca pe o stea luminoasă, a pus Hristos la înălţimea Bisericii pe pătimitorul său Mamant, luminând toată lumea cea de sub soare, cu luminările străduirilor şi a minunilor sale.

Suindu-te în muntele cunoştinţei celei adevărate, şi luminându-ţi-se cugetul, prin curăţia sufletului mucenice, firea cea necuvântătoare spre laudă cuvântătoare, cu dumnezeieşti porunci o ai îndemnat.

N-au putut a se apropia de tine cei fărădelege, care căutau să te prindă, ci însuţi de bunăvoia ta, urmând Stăpânului, ai mers spre patimi, încă tânăr şi frumos şi împodobit la faţă fiind.

Al Născătoarei

Cel ce a întins Cerul ca o piele, şi ţine tot ocolul pământului, din fire Dumnezeu fiind, Preacurată, S-a cuprins în braţele tale trupeşte, şi te-a arătat întărire tuturor credincioşilor.

Alt Canon, al cuviosului Ioan

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce ai întărit cerurile...

Prin înfrânare şi prin rugăciune neîncetată, ai intrat părinte în cetatea cea aleasă a bunătăţii, purtătorule de Dumnezeu, unde te îndulceşti de pârâul desfătării.

Ca unul ce ai îndrăzneală către Dumnezeu, cuvioase ierarhe Ioane prea înţelepte, roagă-te să se mântuiască, cei ce cu credinţă săvârşesc pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca un învăţător dogmelor celor de bună credinţă, şi ca un îndreptător adevărat de cuvinte înţelepte, ai primit cunună de biruinţă, împotriva eresurilor, cuvioase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca pe un Cer şi scaun al lui Dumnezeu, toţi te lăudăm pe tine Născătoare de Dumnezeu, prea curată, căci din tine a răsărit Iisus Hristos, cel ce este adevărul.

Irmosul: Cela ce ai întărit cu cuvântul cerurile, şi pământul l-ai întemeiat pe ape multe, întăreşte-mă către cântarea slavosloviei Tale, Doamne.

Sedealna martirului, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Fiind fiu cinstit al bunei credinţe, te-ai arătat risipitor necredinţei, cu puterea Duhului Mamante prea lăudate, că în privelişte ai înfruntat înşelăciunea idolilor, şi cu bună îndrăzneală ai propovăduit lauda Preasfintei Treimi. Pentru aceasta fiind dat fiarelor pe balaurul fiara cea începătoare de răutate, o ai omorât pătimitorule. Drept aceea strigăm către tine: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşale să dăruiască, celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sedealna cuviosului, glasul al 3-lea:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Vas dumnezeiesc al înfrânării, avere nerăpită a bunei credinţe, te-ai arătat fericite Ioane, luminându-ţi viaţa cu nepătimirea, revărsându-ți milostenia la cei lipsiţi, cuvioase părinte, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu), *asemenea*

Dumnezeiesc cort te-ai făcut al Cuvântului, însăţi prea curată Maică Fecioară, cu curăţia întrecând pe îngeri; curăteşte-mă dar cu rugăciunile tale, cu apele cele dumnezeieşti, pe mine care mai mult decât toţi m-am spurcat cu păcatele trupului, dându-mi prea curată mare milă.

A Crucii, al Născătoarei*, asemenea*

Mieluşeaua cea neispitită de nuntă, Fecioara Maica Cuvântului cea fără prihană, văzând pe Cruce spânzurat pe Cel ce a odrăslit din pântecele ei fără de dureri, ca o Maică tânguindu-se striga: Vai mie Fiul meu, cum pătimeşti, vrând să mântuieşti pe om din patimile necinstite.

Canonul mucenicului Mamant

Cântarea a 4-a

Irmos: Tu eşti Tăria mea, Doamne, Tu şi Puterea mea; Tu, Dumnezeul meu, Tu Bucuria mea; Tu, Cel ce nu ai lăsat sânurile părinteşti şi ai cercetat sărăcia noastră. Pentru aceasta, cu proorocul Avacum strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

De bunăvoie ai alergat către mucenicie cu vitejie bărbătească, având ajutor pe Hristos, cel ce ţi-a întărit neputinţa cu putere dumnezeiască şi te-a făcut mărturisitor patimilor Lui, şi părtaş luminii celei de sus.

Fiara cea sălbatică care împreună cu tine călătorea, ca un ajutor de la Dumnezeu orânduit se supunea ţie, celui ce pentru dumnezeiasca dragoste ai supus patimile cele necuvântătoare, şi te-ai arătat frumos, cu prea înțeleaptă socoteală, biruind dobitocia vrăjmaşului.

Tu ai stătut înaintea întrebărilor celor de judecată, glăsuind de faţă întruparea Cuvântului, şi veştejind trufia nedumnezeirii, pe toți ai învăţat fără îndoială să cânte: Mărire puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Al Născătoarei

Prin naşterea zămislirii tale celei mai presus de fire, s-a dezlegat vina durerilor, şi firea pământenilor s-a izbăvit de osânda blestemului, Născătoare de Dumnezeu, cu totul fără prihană. Prin tine s-au deschis cele de sus nouă celor de jos, şi îngerii dănţuiesc împreună cu oamenii.

Alt Canon, al cuviosului Ioan

Cântarea a 4-a

Irmos: Cu Taină mai înainte văzându-Te proorocul pe Tine, Cuvinte, din Fecioară Întrupându-Te, cu cântare striga: Slavă puterii Tale, Doamne.

Pe înţeleptul ierarh, întru cântări toţi să-l lăudăm, zicând: purtătorule de Dumnezeu, roagă-te Domnului neîncetat, să ne mântuim.

Ca un săditor al dogmelor credinţei şi înţelept ierarh, avându-te pe tine prea fericite părinte, cu cântări şi cu laude te mărim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ierarhe al Domnului, cela ce eşti începător celor hrăniţi în credinţă, cu laude şi cu cântări mărim sfântă şi cinstită pomenirea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mireasă cea neispitită de nuntă, ceea ce fără de sămânţă ai născut pe Hristos Dumnezeul nostru, roagă-te Lui neîncetat, să se mântuiască sufletele noastre.

Canonul mucenicului Mamant

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti Lumină neapusă şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine, ticălosul? Te rog întoarce-mă şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele.

Mamant cel slăvit, nicicum nu se îngrijea de chinurile trupului, ci ca o lepădare a grăsimii stricăcioase socotea rănile, şi dezbrăcare de hainele osândirii cele de piei, credea zdruncinările; pentru aceea a primit podoaba nestricăciunii.

Găurindu-ţi-se coastele, laudă de mulţumire cântai Ziditorului tău, prea fericite; şi ai auzit glas din Cer, întărindu-ţi mai mult cugetul către Dumnezeu, şi uşurându-ţi greimea ostenelilor.

Fiind în temniţă, prin chip de porumb hrană cerească ţi s-a trimis pătimitorule, fericite, ca unuia ce prin multa chinuire ai trecut hotarele stricăciunii.

Al Născătoarei

Prin dumnezeiasca întrupare cea dintru tine Fecioară, pricină te-ai făcut împăcării noastre, către Stăpânul tuturor; căci născând pe Cel ce mai-nainte de soare S-a născut din Tatăl, care a unit firea omenească cu Dumnezeirea, şi o a înălţat în scaunul măririi.

Alt Canon, al cuviosului Ioan

Cântarea a 5-a

Irmos: Din noaptea necunoştinţei zi a cunoştinţei de Dumnezeu, întru lumina Feţei Tale, Hristoase, a trălucit de dimineaţă, lauda Ta în inimile noastre.

Ca un păstor te-ai uns, cu mirul bunei credinţe de Dumnezeu înţelepţite; pentru aceea ca pe un ierarh cu toţii te lăudăm cuvioase.

Ca unul ce eşti următor apostolilor, cugetătorule de Dumnezeu de-a pururea pomenite, cu osteneli şi cu privegheri, ai stătut mai mare poporului Bisericii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Asemănându-te râvnitorului Ilie şi lui Moise văzătorului de Dumnezeu ierarhe Ioane, al ruşinat pe mai-marii eresurilor, părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca pe o împărătească, şi ca pe una ce a născut pe Împăratul tuturor, veniţi toţi dimpreună cu îngerii să cinstim pe cea binecuvântată.

Canonul mucenicului Mamant

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi Te rog ridică-mă dintru adâncul răutăţilor, căci către Tine am strigat şi mă auzi, Dumnezeul mântuirii mele.

De râvna cea către Dumnezeu, înfierbântându-te prea sfinţite, nicicum nu te-ai spăimântat de focul care se aprindea, răcorindu-te cu ploaie dumnezeiască din Cer, pătimitorule prea viteazule.

Cela ce a prefăcut cuptorul în roua celor trei tineri, de faţă te-a răpit pe tine din văpaie, cugetătorule de Dumnezeu fericite, şi minunat mai tare decât focul te-a făcut.

Arătatu-te-ai foarte mare, suferind mari nevoinţe, cela ce eşti întru pătimitor minunat, între mucenici ales; pentru aceasta Mântuitorul Hristos te-a învrednicit de răsplătiri foarte mari.

Al Născătoarei

Prin dumnezeiască naşterea ta Preacurată, ne-am făcut părtaşi firii celei dumnezeieşti, şi întru Hristos am câştigat moştenire cerească, împreună cu cetele îngerilor, noi cei ce te lăudăm pe tine.

Alt Canon, al cuviosului Ioan

Cântarea a 6-a

Irmos: Precum a izbăvit...

Cu dumnezeieşti dogme împodobind mărirea Bisericii, fericite Ioane, ai gonit toate eresurile.

Strălucit-ai cu frumuseţea dogmelor tale, ca un luminător al bunei credinţe, fiind învăţător a toată lumea, purtătorule de Dumnezeu, şi prin cuvântul lui Dumnezeu ai întunecat eresurile.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu cuvântul şi cu limba, slujindu-te în loc de cuţit cuvioase, ai tăiat toate învăţăturile cele nedrepte; şi în faţa tuturor ai mărit pe Preasfânta Treime.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cela ce Te-ai născut din Fecioară, şi ai luminat lumea, Hristoase Dumnezeule, izbăveşte-mă şi pe mine de greşalele mele, ca un Iubitor de oameni, şi îndreptează viaţa mea, rogu-mă.

Irmosul: Precum ai izbăvit pe proorocul dintru adâncul cel mai dedesubt Hristoase Dumnezeule, şi pe mine mă izbăveşte de păcatele mele, ca un Iubitor de oameni, şi îndreptează viaţa mea, rogu-mă.

Condacul Sfântului Mamant, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Cu toiagul care ţi s-a dat ţie de la Dumnezeu, sfinte, păstoreşte-ţi poporul tău la păşune aducătoare de viață și pe fiarele cele nevăzute şi sălbatice, sfărâmă-le sub picioarele celor ce te laudă pe tine. Că toţi cei ce suntem în primejdii, te avem pe tine Mamante, părtinitor fierbinte.

Icos: Pe mucenicul cel vestit în tot pământul, care şi în ceruri dimpreună cu îngerii dănţuieşte să-l lăudăm, pe Mamant care în pustiuri mai-nainte a muls ciutele. Și acum ca un păstor bun, cu toiagul puterii, păstoreşte poporul Domnului cel ales, şi-l povățuieşte la loc cu verdeaţă; unde cu adevărat este desfătarea Raiului, şi bucuria drepţilor, pentru care a şi părăsit lumea; pe acesta îl avem toți părtinitor mare şi fierbinte.

Sinaxar

Întru această lună în 2 zile pomenirea Sfântului mucenic Mamant.

Stih: Mamant spre credinţa Treimii fiind nepregetător.
Rănindu-se sufere ascuţite de ostie cu trei vârfuri.

Stih: A doua zi fierea lui Mamant de ostie s-a vărsat.
Iar duhul său de pe pământ în ceruri s-a înălţat.

Acesta era din Gangra, cetatea Paflagonilor, din părinţi creştini, care fiind prinşi pentru credinţa cea întru Hristos, şi dându-se la temniţă, s-a născut acesta în legă-

turile lor care erau. Deci murind părinţii în temniţă, pe fericitul acesta l-a luat oarecare femeie creştină anume Ammia, şi l-a crescut. Carele strigând adesea pe maica sa cea de suflet şi zicându-i mama, i-a pus numele Mamant.

Iar dacă se făcu de cincisprezece ani, aflându-l că este creştin, îl prinseră şi-l bătură cu toiege, şi spânzurându-i un plumb pe grumaz îl aruncară în mare, şi prin dumnezeiasca putere mântuindu-se de primejdie, se ascunse sub o peşteră, hrănindu-se cu laptele ciutelor.

Şi iarăşi prinzându-l, îl băgară într-un cuptor ars cu foc, apoi îl deteră fiarelor sălbatice să-l mănânce; şi mai pe urmă de toate spintecându-i pântecele cu ostie de fier, se duse din lumea aceasta.

Tot în această zi, pomenirea celui dintru Sfinţi părintelui nostru Ioan ajunătorul, patriarhul Constantinopolului.

Stih: Te desfătezi acum întru îndulcirile cele netrecătoare.
Ioane postitorule de dulceţile cele curgătoare.

Cel dintru sfinţi părintele nostru Ioan, fost-a pe vremea împărăţiei lui Iustin, Tiberie şi Mavrichie împăraţilor, născându-se în Constantinopol, care mai-nainte era lucrător de aur, om evlavios şi iubitor de săraci şi de străini, şi temător de Dumnezeu.

Acesta a primit pe un monah anume Evsevie, ce venea de la Palestina, care umblând pe cale de-a dreapta parte a sfântului, auzea pe oarecine zicându-i: Nu-ţi este iertat Avva să mergi de-a dreapta celui mai mare, arătând Dumnezeu mai-nainte dintr-aceasta, arhieria care era să i se dea.

Apoi s-a cunoscut de Sfântul Eutihie scolasticul şi arhiereul lui Dumnezeu. Acesta la sfătuit să se tundă, ca cel ce era vrednic să se pună în rânduiala clericilor.

Aflându-se acesta încă diacon, venit-a la biserica Sfântului Lavrentie într-amiază zi, şi află acolo pe oarecarele pustnic, pe care nu-l ştia nimeni de unde era venit, şi arătă sfântului treptele jertfelnicului. Şi iată se înţelegea întunerece de sfinţi şi glas amestecat, şi cântare înfricoşată, şi toţi erau îmbrăcaţi în veşminte albe de străluceau. Acesta fiind împărţitor şi slujitor banilor bisericii, întorcându-se de la locul cel şes de afară, şi având numai o pungă, şi dând mult şi din destul, şi de vreme ce nu se deşerta năvălind mulţimea săracilor spre dânsul. Ajuns-a şi la locul ce se cheamă Beve (Boul), deci oarecarele dintr-înşii striga şi zicea, Doamne miluieşte,

până când nu ni se deşartă această pungă, şi numaidecât râmase deşartă punga. Iar el căutând spre acela cu un chip înfricoşat, îi zise: Dumnezeu să te ierte frate. Că era să mai rămână multă vreme.

Deci apoi după adormirea patriarhului Eutihie, ţinându-l ca să-l hirotonisească, nu se supunea poruncii până văzu o vedenie înfricoşată, care era aceasta. Marea unde se suia până la Cer, şi cuptor de foc înfricoşat, şi mulţime de îngeri care ziceau aşa: Nu poate fi într-alt chip, ci taci; că într-alt fel vei ispiti şi una şi alta. Şi acestea îi ziceau cu răstit. Atunci dar şi nevrând, s-a dat pe sine de s-a hirotonisit patriarh Constantinopolului, petrecând cu nevoinţă desăvârşită, şi cu viaţă cinstită prin toată fapta bună până în sfârşit.

Acesta oarecând trecând pe mare (pe la Evdomon), şi făcându-se mare furtună, cu rugăciunea sa şi cu semnul crucii, a întors marea spre linişte.

Ioan Gazeanul scolasticul pătimind de curgerea ochilor, şi luând prea curata merindă (din cuminecătură) de la Sfântul acesta patriarh, care zicea: Trupul lui Hristos, celui ce a tămăduit pe cel din naştere orb, şi sărutându-l s-a tămăduit.

Fiind odinioară moarte mare, dat-a oarecăruia om credincios din cei ce-l slujea, două coşniţe: una deşartă şi alta plină de ghioci, îi zise: Stai la locul ce se numeşte Bedg, adică Boul şi numărând morţii câţi trec, după numărul lor, deşartă ghiocii în coşniţa cea deşartă şi făcând aceasta odată şi de două ori, cunoscu că întru întâia zi au ieşit afară trei sute douăzeci şi trei de suflete, şi a doua zi făcând asemenea, a încetat puţintel. Şi făcând aceasta până în şapte zile, afla că s-a potolit de tot omorul, cu cea mare şi întinsă rugăciunea sfântului.

Deci, la înfrânare atât se nevoia, cât n-a băut apă şase luni, fără cât numai miezul unei lăptuci i-a fost şi mâncare şi băutură, sau puţinel pepene. Altă dată struguri sau smochine schimbându-le. Acestea i-au fost hrana, în treisprezece ani şi jumătate ai arhieriei sale.

Iar somnul lui era, şezând cu pieptul lipit de genunchii săi. Înfigea şi o undrea într-o lumânare aprinsă, şi când ajungea focul lumânării la undrea, cădea undreaua într-un lighean, şi se scula. Iar de se întâmpla să nu audă sunetul undrelei, toată noaptea viitoare o petrecea fără de somn.

Acesta luptându-se cu rugăciunea sa spre patimi, întorcea războaiele vrăjmaşilor. Şi cu postul lui strică foamea cetăţii, şi cu privegherea sa păzea turma de văzuţi şi nevăzuţi vrăjmaşi.

Şi odinioară, Vineri seara, îi ziseră cuviosului: Mâine părinte va să fie alergătură de cai; şi era Sâmbăta Rusaliilor, şi răspunzând zise: Alergătură de cai la sfânta Cincizecime? şi căzând în genunchi se rugă lui Dumnezeu să facă ceva semn de frică ca să se părăsească acest lucru, şi iată într-amiază zi fiind liniştite de vânturi, se făcură tulburări şi mulţime de vânt, şi curgere de apă, cât îi sfârşea pe toţi şi fugea poporul de la priveala cailor, cât n-a fost niciodată frică ca aceea.

Oarecare femeie fiindu-i bărbatul îndrăcit năzuind către oarecarele om pustnic. Îi zise acela: Mergi la Preasfântul Ioan, patriarhul Constantinopolului că acela îl va lecui. Şi făcând aşa n-a greşit, că luând tămăduirea bărbatului ei cu ruga sfântului, se duse veselă la casa ei.

Cu ruga acestuia şi femei sterpe au născut, şi mulţi bolnavi s-au tămăduit.

După aceia răposând sfântul în pace şi punându-se înainte, mergând prea măritul Nil eparhul de l-a sărutat, l-a sărutat şi sfântul pe el, văzând toţi şi mirându-se. Zisu-i-a şi nişte cuvinte la ureche, care nimănui nu le-a spus.

Deci îl îngropară înlăuntru în altarul Sfinţilor apostoli, precum era vrednic; mărind pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh.

Tot în această zi, Sfântul Diomid, spintecându-se de sabie, s-a săvârşit.

Stih: Ca fierul arătându-se în fier Diomid a răbdat,
Şi către săbieri bărbăteşte a alergat.

Sfântul Iulian, zdrobindu-i-se capul cu lemn, s-a săvârşit.

Stih: Lui Iulian cu lemnul capul i s-a zdrobit,
Iar de către Dumnezeu nicidecum gândul nu i s-a clintit,

Sfântul Filip de sabie s-a săvârşit.

Stih: Filip prin tăiere ca pe un cal fugar a alergat.
Şi degrab a mers către stăpânul de l-a încoronat,

Sfântul Eutihian pe grătar de foc s-a săvârşit.

Stih: Eutihian pe grătar s-a ars de foc.
Şi s-a mutat unde este al mucenicilor loc.

Sfântul Isihie sugrumându-se s-a săvârşit.

Stih: Isihie dorind de stăpânul adevărat,
Cu dragoste a primit de l-au spânzurat.

Sfântul Leonid de foc s-a săvârşit.

Stih: Văpaia dragostei către Dumnezeu
Leonide Te-a plecat a suferi sila văpăii fără de obide.

Sfântul Eutihie răstignindu-se s-a săvârşit.

Stih: Eutihie voind Domnului a urma,
Asemenea cu el sufere a crucii patimă.

Sfântul Filadelf îngreunându-i-se grumazii cu piatră s-a săvârşit.

Stih: De a trupului greutate prin piatră te-ai uşurat,
Şi către Cer o Filadelfe ca un pun uşor ai zburat.

Sfântul Melanip de foc s-a săvârşit.

Stih: De a şi avut ceva şi negru Melanip,
Dar în foc aruncându-se s-a lămurit.

Sfânta Partagapi în mare s-a săvârşit.

Stih: O, Partagapi deşi mori înlăuntru mării,
Dar afli sus marea cea adâncă a îndurării.

Tot în această zi pomenirea Sfinţilor şi drepţilor preoţi Eleazar şi Finees. Şi Sfinţii mucenici Aitala şi Ammun.

Aceşti sfinţi clevetiţi fiind către Vavd ighemonul Adrianopolei cei din Tracia, cum că sunt creştini. Deci întrebându-se de el să-şi spună neamul şi vrednicia ce au, i-au răspuns că sunt creştini. Apoi poruncindu-le să jertfească la idoli şi neplecându-se, i-a bătut cu vine de bou atât de mult, încât în bătaie şi-au dat sufletele în mâna lui Dumnezeu.

Cu ale lor sfinte rugăciuni Dumnezeule miluieşte-ne şi ne mântuieşte, Amin.

Canonul mucenicului Mamant

Cântarea a 7-a

Irmos: De pogorârea lui Dumnezeu focul s-a ruşinat în Babilon oarecând. Pentru aceasta tinerii în cuptor cu bucurie, ca într-o grădină verde, săltând au cântat: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Ca o cămară de mire ţi s-a făcut ţie cuptorul focului, că în multe zile fiind într-însul închis, nu te-ai vătămat; pentru aceea către Ziditorul tău ai strigat: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Îngeri într-ajutor şi împreună dănţuitori, şi părtaşi cântărilor celor negrăite, ai avut mucenice în mijlocul văpăii, cu care dimpreună strigai Stăpânului tuturor: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Ca un mire din cămară cu adevărat foarte frumos, ca un trandafir neveştejit, a ieşit fericitul Mamant din cuptorul focului, pe cei fără de minte arzându-i, iar pe credincioşi luminându-i să strige: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Al Născătoarei

Iată acum se plineşte graiul cel mai dinainte al grăitorului de Dumnezeu Fecioară, că ai purtat în pântece pe Dumnezeu Cuvântul, şi ai născut pe Dătătorul de viaţă, căruia toţi îi strigăm: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Alt Canon, al cuviosului Ioan

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce ai întemeiat pământul întru început şi Cerurile cu cuvântul le-ai întărit; Binecuvântat eşti în veci, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

Cela ce ai arătat pe pământ luminător, pe bine credinciosul şi înţeleptul ierarh, bine eşti cuvântat în veci Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cela ce ai făcut pe marele Ioan păstor adevărat turmei Tale, bine eşti cuvântat în veci Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Zburdările trupului biruindu-le părinte, strigai lui Hristos: Bine eşti cuvântat în veci Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cela ce te-ai născut din Fecioară pentru noi, şi ai mântuit lumea de vrăjmaşi, bine eşti cuvântat Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Canonul mucenicului Mamant

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori chinuitorul caldeilor a ars nebuneşte cuptorul pentru cinstitorii de Dumnezeu; dar, văzându-i pe aceştia de-o putere mai mare mântuiţi, Făcătorului şi Mântuitorului a strigat: tineri, binecuvântaţi-L, preoţi, lăudaţi-L, popoare, prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Ca şi Daniil gurile fiarelor le-ai astupat, fericite, cu chemarea numelui Stăpânului. Pe şarpele cel veninat l-ai omorât, şi pe eretici i-ai ruşinat, şi ca un biruitor locuieşti cu bucurie în ceruri, cântând: Preoţi binecuvântaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Când cei fărădelege slujitori ai pietrelor fiind orbiţi la suflet, te împroşca cu pietre pe tine, fericite, tu îndreptându-ţi ochiul sufletului tău celui viteaz şi nebiruit, către Hristos, Piatra cea nesfărâmată, cu osârdie cântai: Preoţi binecuvântaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Puitorul de nevoinţă întinzându-ţi cununa de sus, ca unui biruitor, şi ca unuia ce ai săvârşit lupta cea bună prea fericite, te strigă pe tine ca să-ţi faci către El călătoria cea cinstită şi dulce; cela ce cânţi cu osârdie: Preoţi binecuvântaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Al Născătoarei

Mai presus de fire ai zămislit în pântece, pe Cel din Tatăl fără de Maică, rămânând Fecioară după naştere prea curată; că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile întru tine, şi se biruiesc hotarele firii. Pentru aceea ca pe una ce ai născut pe Dumnezeu adevărat, Născătoare de Dumnezeu te cântăm în veci.

Alt Canon, al cuviosului Ioan

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Cel ce s-a mărit...

Asemănându-te lui Moise de trei ori fericite, şi în nor primind legea cea de înţeles a darului, ierarhe, strigi: Lăudaţi pe Hristos în veci.

Păstorindu-ţi poporul ierarhe, ai năpustit rătăcirea Egiptului, şi fugind din Babilonul patimilor, ai aflat lăcaş Sionul cel de sus întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Ca unul ce eşti uns cu mirul preoţiei, grăitorule de cele sfinte, slujeşti cele dumnezeieşti celora ce sunt întăriţi în cuvântul şi în lucrarea bunei credinţe, prea sfinţite. Pentru aceea lauzi pe Treimea cea întru o fiinţă întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe Cel ce s-a sălăşluit în pântecele Fecioarei, şi întru dânsa a înnoit pe Adam cel vechi, minunat şi mai presus de cuvânt: Pe Domnul lăudaţi şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Irmos:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Domnul cel ce s-a prea mărit în muntele cel sfânt, şi în rug prin foc a arătat lui Moise taina naşterii pururea Fecioarei, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Canonul mucenicului Mamant

Cântarea a 9-a

Irmos: Înspăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceea, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, începătoriile cetelor îngereşti şi omeneşti te mărim.

Jertfitu-ţi-ai sufletul pentru Mântuitorul prea lăudate; şi către Dânsul cu osârdie ai alergat fiind luminat cu frumuseţile sfinţitelor tale străduiri; şi cu luptele cele minunate mărite ostaşule, luminătorule al lumii şi podoaba Bisericii.

Unitu-te-ai cu îngerii, având vieţuire îngerească pe pământ; şi cu dânşii cânţi întru laudă cu bucurie, cântarea cea sfântă a Treimii, Mamante prea lăudate, cel ce eşti plin de mărire neschimbată, cu dumnezeieştile împărtăşiri.

Ca unul ce ai îndrăzneală către Dumnezeu, pomeneşte prea fericite, pe cei ce săvârşesc această dumnezeiască prăznuire a ta cu bucurie, şi cinstită şi sfântă a ta străduire cu credinţă curată, şi ne fereşte pe noi mucenice, de valuri şi de primejdii şi de supărări.

Al Născătoarei

Cine a auzit vreodinioară pe pământ Maică Născătoare de fiu, neispitită de bărbat, şi Cel ce s-a născut a fi Dumnezeu fără de început şi de o fiinţă cu Tatăl cel mai dinainte fără de început, şi cu Maică mai presus de fire, o minune străină! O, dumnezeiască împărtăşire! Prin care ne-am împărtăşit cu Dumnezeu.

Alt Canon, al cuviosului Ioan

Cântarea a 9-a

Irmos: Naşterea pururea Fecioarei...

Înţelepte Ioane, cela ce prin nepătimire şi prin credinţă, prin dragoste, şi prin nădejde ne-ai arătat nouă cuvinte de viaţă veşnică, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Ca pe unul ce ai păstorit poporul cinstitei Biserici cu toiagul Sfântului Duh, şi ai gonit eresurile cele vrăjmaşe lui Dumnezeu ierarhe, cu toţii te lăudăm.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca al unui luminător, şi ierarh al Bisericii, cu cântări şi cu laude cinstim fără tăcere sicriul moaştelor tale, fericite părinte Ioane.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Bucură-te, râul nestricăciunii cel de-a pururea viu; bucură-te, norul soarelui cel cu totul luminos; bucură-te, căruţă a toată Dumnezeirea; bucură-te, sicriul sfinţeniei.

Irmos: Naşterea pururea Fecioarei, ceea ce s-a arătat mai-nainte puitorului de lege în munte, prin foc şi prin rug spre mântuirea noastră a credincioşilor, cu cântări neîncetat o mărim.

Luminânda

Podobie: Văzându-te ucenicii...

Cu laptele cerboaicei te-ai hrănit, petrecând în munţi mucenice Mamante; iar întru privelişte te-ai arătat ca un viteaz, nevoindu-te cu osârdie şi luând darul biruinţei, ai mers către Dumnezeu,

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Altă **Luminândă** a cuviosului:

Podobie: Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum învaţă, a boteza toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul veacului.

Noi iubitorii cuvintelor tale, acum cu credinţă lăudăm sfântă şi prea luminată pomenirea ta prea înţelepte, cinstindu-te pe tine Ioane ierarhe cugetătorule de Dumnezeu; căci te-ai arătat dumnezeiesc propovăduitor pocăinţei, şi înfricoşatei şi cinstitei Treimi apărător, fericite părinte; căreia stându-i înainte, adu-ţi aminte de noi, descoperitorule de cele dumnezeieşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: Văzându-te ucenicii...

Cela ce m-a pizmuit odinioară în Rai, pentru viaţa cea dumnezeiască şi fericită, şi m-a gonit din Eden, vrăjmaşul cel prea viclean şi meşteşugăreţ acela se omoară acum prin naşterea ta, Fecioară.

A Crucii, Născătoarei

Podobie: Lumina cea neapusă...

Văzând junghierea Fiului tău cea nedreaptă, lăcrimând şi pieptul bătându-ţi strigai: Vai mie Fiule prea dulce, cum rabzi Ziditorule pentru oamenii cei osândiţi.

La Stihoavna Laudelor, Stihirile Octoihului. Și celălalt serviciu după rânduială, și Apolis. Otpustul.

La Liturghie

Tipica, Prochimenul, glas 7: Veselise-va dreptul de Domnul... Stih: Auzi Dumnezeule..., Apostolul către Timotei: Fiule Timotei urmat-ai învăţăturile mele... Caută-le Duminica 33. Aliluia... glas 4. Dreptul ca finicul...; Evanghelia de la Matei: Zis-a Domnul ucenicilor săi: Iată eu trimit pe voi... Caută Miercuri a treia Săptămână. Chinonicul: Bucuraţi-vă drepţii întru Domnul..., iar de voieşti a face şi slujba cuviosului, caută-le toate la Arhiereu, şi le întrebuinţează precum voieşti.

Canon de rugăciune către Sfântul mucenic Mamant

Canon de rugăciune la Sfântul mucenic Mamant - 2 septembrie - slujitor Dani: **https://www.youtube.com/watch?v=d-IgQe8YOmk**

***

Troparul Sfântului mucenic Mamant, glasul al 4-lea: Mucenicul Tău, Doamne, Mamant, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

facere a lui Teofan

Cântarea 1

Irmos: Pe Faraon, cel ce se purta în căruţă, l-a cufundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni oarecând, în chipul Crucii lovind apa şi despărţind marea; iar cel ce fugea pedestru l-a mântuit pe Israel, cel ce cânta cântare lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte mucenice Mamant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având acum sălăşluirea ta în ceruri, ca unul ce te-ai arătat prea ales mucenic şi fiind plin de strălucirea cea cu Trei Lumini, prea lăudate, înv redniceşte de dumnezeiască Lumină pe cei ce cinstesc pe pământ, cinstita şi purtătoarea de lumină ziua săvârşirii tale.

Stih: ***Sfinte mucenice Mamant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cuvântul cel ce a ştiut mai înainte bunul neam şi tot cugetul tău, Sfinte Mamant, din scutece te-a umplut de înţelepciune şi te-a împodobit cu multe feluri de bunătăţi, mucenice, purtătorule de chinuri, prea lăudate.

Stih: ***Sfinte mucenice Mamant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Părinţii tăi, pentru credinţă suferind prigoană şi închisoare până la moarte, toate le-au răbdat pentru Dumnezeieştile porunci şi te-au odrăslit pe tine, stricătorul mulţimii zeilor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Prea mărite lucruri s-au grăit în neamurile neamurilor despre tine, ceea ce ai încăput în pântece pe Dumnezeu Cuvântul şi ai rămas curată, Născătoare de Dumnezeu, Marie. Pentru aceea, toţi te cinstim pe tine, ceea ce, după Dumnezeu, eşti folositoare nouă.

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte în dragoste; că Tu eşti Marginea doririlor şi întărirea credincioşilor, Unule, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte mucenice Mamant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca pe o stea luminoasă a pus Hristos la înălţimea Bisericii pe pătimitorul său Sfântul Mamant, luminând toată lumea cu luminările străduirilor şi a minunilor sale.

Stih: ***Sfinte mucenice Mamant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Suindu-te în muntele cunoştinţei celei adevărate şi luminându-ţi-se cugetul prin curăţia sufletului, mucenice, firea cea necuvântătoare spre laudă cuvântătoare, cu dumnezeieşti porunci ai îndemnat-o.

Stih: ***Sfinte mucenice Mamant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

N-au putut să se apropie de tine cei fără de lege, care căutau să te prindă; ci însuţi de bunăvoia ta, urmând Stăpânului, ai mers spre patimi, încă tânăr şi frumos şi împodobit la faţă fiind.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cel ce a întins cerul ca pe un cort şi ţine toate marginile lumii, din fire Dumnezeu fiind, Preacurată, a fost cuprins în braţele tale trupeşti şi te-a arătat pe tine întărire tuturor credincioşilor.

Cântarea a 4-a

Irmos: Tu eşti Tăria mea, Doamne, Tu şi Puterea mea; Tu, Dumnezeul meu, Tu Bucuria mea; Tu, Cel ce nu ai lăsat sânurile părinteşti şi ai cercetat sărăcia noastră. Pentru aceasta, cu proorocul Avacum strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte mucenice Mamant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De bunăvoie ai alergat către mucenicie cu vitejie bărbătească, având ajutor pe Hristos, Cel ce ţi-a întărit neputinţa cu putere dumnezeiască şi te-a făcut mărturisitor al patimilor Lui şi părtaş luminii celei de sus.

Stih: ***Sfinte mucenice Mamant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiara sălbatică, ce călătorea împreună cu tine, ca un ajutor de la Dumnezeu orânduit, se supunea ţie, celui ce, pentru dumnezeiasca dragoste, ai supus patimile cele necuvântătoare şi te-ai arătat frumos, cu prea înţeleaptă socoteală, biruind dobitocia vrăjmaşului.

Stih: ***Sfinte mucenice Mamant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tu ai stat înaintea întrebărilor celor de judecată, glăsuind pe faţă Întruparea Cuvântului şi veştejind trufia necredinţei, pe toţi ai învăţat fără încetare să cânte: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Prin naşterea ta din zămislirea cea mai presus de fire, s-a dezlegat vina durerilor şi firea pământenilor s-a izbăvit de osânda blestemului, Născătoare de Dumnezeu, cu totul fără prihană. Prin tine s-au deschis cele de sus nouă celor de jos şi îngerii dănţuiesc împreună cu oamenii.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti Lumină neapusă şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine, ticălosul? Te rog întoarce-mă şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele.

Stih: ***Sfinte mucenice Mamant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfântul Mamant cel mărit, nicidecum nu se îngrijea de chinurile trupului, ci socotea ca o lepădare a grăsimii celei stricăcioase rănile, iar zdruncinările ca o dezbrăcare de hainele osândirii. Pentru aceea, a primit podoaba nestricăciunii.

Stih: ***Sfinte mucenice Mamant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împunse fiindu-ţi coastele, laudă de mulţumită cântai Ziditorului tău, prea fericite şi ai auzit glas din cer, întărindu-ţi mai mult cugetul către Dumnezeu şi uşurându-ţi greutatea ostenelilor.

Stih: ***Sfinte mucenice Mamant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind în temniţă, ţi s-a trimis prin chip de porumbel hrană cerească, pătimitorule, fericite, ca unuia ce prin multa chinuire ai trecut hotarele stricăciunii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Prin dumnezeiasca Întrupare cea din tine, Fecioară, pricină te-ai făcut împăcării noastre către Stăpânul tuturor, căci ai născut pe Cel ce mai înainte de soare S-a născut din Tatăl, care a unit firea omenească cu Dumnezeirea şi a înălţat-o la scaunul măririi.

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi Te rog ridică-mă dintru adâncul răutăţilor, căci către Tine am strigat şi mă auzi, Dumnezeul mântuirii mele.

Stih: ***Sfinte mucenice Mamant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De râvna cea către Dumnezeu înfierbântându-te, prea sfinţite, nicidecum nu te-ai înspăimântat de focul care ardea, răcorindu-te cu ploaie dumnezeiască din cer, pătimitorule prea viteaz.

Stih: ***Sfinte mucenice Mamant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce a prefăcut cuptorul în rouă celor trei tineri, de faţă te-a răpit pe tine din văpaie, cugetătorule de Dumnezeu fericite şi luminat mai tare decât focul te-a făcut.

Stih: ***Sfinte mucenice Mamant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-te-ai foarte tare, suferind mari nevoinţe, cel ce eşti pătimitor minunat între mucenici. Pentru aceasta, Mântuitorul te-a învrednicit de răsplătiri foarte mari.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Prin dumnezeiască naşterea ta, Preacurată, ne-am făcut părtaşi Firii celei dumnezeieşti şi în Hristos am câştigat moştenire cerească, împreună cu cetele îngerilor, noi, cei ce te lăudăm pe tine.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Cu toiagul care ţi s-a dat de la Dumnezeu, sfinte, păstoreşte poporul tău la păşune aducătoare de viaţă. Iar fiarele cele nevăzute şi sălbatice sfărâmă-le sub picioarele celor ce te laudă pe tine. Că toţi, cei ce suntem în primejdii, te avem pe tine, Sfinte Mamant, părtinitor fierbinte.

Cântarea a 7-a

Irmos: De pogorârea lui Dumnezeu focul s-a ruşinat în Babilon oarecând. Pentru aceasta tinerii în cuptor cu bucurie, ca într-o grădină verde, săltând au cântat: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte mucenice Mamant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o cămară de mire ţi s-a făcut ţie cuptorul focului, că în multe zile fiind în el închis, nu te-ai vătămat. Pentru aceea, către Ziditorul tău ai strigat: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte mucenice Mamant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îngeri într-ajutor şi împreună dănţuitori şi părtaşi cântărilor celor negrăite ai avut, mucenice, în mijlocul văpăii; cu care împreună strigai Stăpânului tuturor: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte mucenice Mamant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un mire cu adevărat foarte frumos, din cămară ca un trandafir neveştejit, a ieşit fericitul Mamant din cuptorul focului, pe cei fără de minte arzându-i, iar pe credincioşi luminându-i să strige: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Iată acum se împlineşte graiul cel mai dinainte al grăitorului de Dumnezeu, Fecioară. Că ai purtat în pântece pe Dumnezeu Cuvântul şi ai născut pe Dătătorul de viaţă, căruia toţi îi strigăm: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori chinuitorul caldeilor a ars nebuneşte cuptorul pentru cinstitorii de Dumnezeu; dar, văzându-i pe aceştia de-o putere mai mare mântuiţi, Făcătorului şi Mântuitorului a strigat: tineri, binecuvântaţi-L, preoţi, lăudaţi-L, popoare, prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte mucenice Mamant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca şi Daniel, gurile fiarelor le-ai astupat, fericite, cu chemarea numelui Stăpânului. Pe şarpele cel veninos l-ai omorât şi pe eretici i-ai ruşinat şi ca un biruitor locuieşti cu bucurie în ceruri, cântând: preoţi, binecuvântaţi, popoare, prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Stih: ***Sfinte mucenice Mamant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Când cei fărădelege, slujitori ai idolilor de piatră, fiind orbiţi la suflet, te împroşcau cu pietre pe tine, fericite, tu, îndreptându-ţi ochiul sufletului tău cel viteaz şi nebiruit către Hristos, Piatra cea nesfărâmată, cu osârdie cântai: preoţi, binecuvântaţi, popoare, prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Stih: ***Sfinte mucenice Mamant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dătătorul de nevoinţă, întinzându-ţi cunună de sus ca unui biruitor şi ca unuia ce ai săvârşit lupta cea bună, prea fericite, te strigă pe tine ca să-ţi faci către El călătoria cea cinstită şi dulce, tu, cel ce cânţi cu osârdie: preoţi, binecuvântaţi, popoare, prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Mai presus de fire ai zămislit în pântece pe Cel din Tatăl fără de maică, rămânând Fecioară şi după naştere, prea curată; că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile întru tine şi se biruiesc hotarele firii. Pentru aceea, ca pe Singura care ai născut pe Dumnezeu, cu adevărat Născătoare de Dumnezeu te cântăm în veci.

Cântarea a 9-a

Irmos: Înspăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceea, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, începătoriile cetelor îngereşti şi omeneşti te mărim.

Stih: ***Sfinte mucenice Mamant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Jertfitu-ţi-ai sufletul pentru Mântuitorul, prea lăudate şi către Dânsul cu osârdie ai alergat fiind luminat cu frumuseţile sfinţitelor tale străduiri şi cu luptele cele minunate, mărite ostaşule, luminătorule al lumii şi podoaba Bisericii.

Stih: ***Sfinte mucenice Mamant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Unitu-te-ai cu îngerii, având vieţuire îngerească pe pământ şi cu dânşii cânţi laudă de bucurie, cântarea cea sfântă a Treimii, Sfinte Mamant, prea lăudate, cel ce eşti plin de mărire neschimbată, cu dumnezeieştile Împărtăşiri.

Stih: ***Sfinte mucenice Mamant, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca unul ce ai îndrăzneală către Dumnezeu, pomeneşte, prea fericite, pe cei ce săvârşesc cu bucurie această dumnezeiască prăznuire a ta şi cinstită şi sfântă a ta străduire cu credinţă curată şi ne fereşte pe noi, mucenice, de valuri şi de primejdii şi de supărări.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cine a auzit vreodată pe pământ de Maică Născătoare de Fiu, neispitită de bărbat şi ca Cel ce S-a născut să fie Dumnezeu fără de început şi de O Fiinţă cu Tatăl Cel mai dinainte fără de început, iar din Maică să fie născut mai presus de fire. O, minune străină! O, dumnezeiască Împărtăşire, prin care noi ne-am împărtăşit cu Dumnezeu!

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Fiind fiu cinstit al dreptei credinţe, te-ai arătat risipitor al necredinţei, cu puterea Duhului, Sfinte Mamant, prea lăudate. Că în privelişte ai înfruntat înşelăciunea idolilor şi cu bună îndrăznire ai propovăduit lauda Preasfintei Treimi. Pentru aceasta, fiind dat fiarelor, pe balaurul, fiara cea începătoare de răutate, ai omorât-o, pătimitorule. Pentru aceea, strigăm către tine: roagă-te lui Hristos Dumnezeu să dăruiască iertare de greşeli celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** Pentru mărturisirea...

Dumnezeiesc Cort te-ai făcut Cuvântului, Însăţi prea curată Maică Fecioară, cu curăţia întrecând pe îngeri. Curăţeşte-mă dar cu rugăciunile tale, cu apele cele dumnezeieşti, pe mine care mai mult decât toţi m-am spurcat cu păcatele trupului, dându-mi, prea curată, mare milă.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** Pentru mărturisirea...

Mieluşeaua cea neispitită de nuntă, Fecioara Maica Cuvântului cea fără prihană, văzând pe Cruce spânzurat pe Cel ce a odrăslit din pântecele ei fără de dureri, ca o Maică tânguindu-se, striga: vai mie, Fiul meu, cum pătimeşti, vrând să mântuieşti pe om din patimi necinstite?

Acatistul Sfântului mucenic Mamant (Mamas) - 2 septembrie

Acatistul Sfântului mucenic Mamant (Mamas) (s.v. 2 septembrie / s.n. 15 septembrie):

https://www.academia.edu/106219900/Acatistul_Sf%C3%A2ntului_mucenic_Mamant_Mamas_2_septembrie_

https://archive.org/details/ac_20230903_202309

https://www.slideshare.net/slideshow/acatistul-sfantului-mucenic-mamant-mamas-s-v-2-septembrie-s-n-15-septembrie-9f60/271817087

***

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi **troparele** de umilinţă, glasul 6:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Acatistul Sfantului mucenic Mamant - 2 septembrie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=ocXPuuqBEnI

***

Troparul Sfântului mucenic Mamant, glasul al 4-lea: Mucenicul Tău, Doamne, Mamant, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

&&&

Condacul 1

Celui ce a supus fiarele sălbatice și a stăpânit patimile cele necuvântătoare, Sfântului mucenic Mamant îi aducem aceste laude. Iar tu, sfinte păstor binecuvântat ce ai aflat încă de pe pământ bunăvoința Păstorului nostru Iisus Hristos, nu ne uita în rugăciunile tale pe cei care te strigăm: ***Bucură-te, Sfinte mucenice Mamant, roagă-te pentru toată zidirea lui Dumnezeu!***

Icosul 1

Îngerii din ceruri se bucură de tine, Sfinte mucenice Mamant și Cetele de sfinți te străjuiesc, fiind mucenic al lui Hristos și copil credincios până la moarte, iar noi te chemăm:
Bucură-te, cel plin de strălucirea Luminii dumnezeiești;
Bucură-te, plin de înțelepciunea cea de sus;
Bucură-te, împodobit de multe bunătăți;
Bucură-te, întărit de sfatul Cuvântului Hristos;
Bucură-te, cel ce ai supus fiarele sălbatice prin iubirea Lui;
Bucură-te, lăcaș al Duhului Sfânt;
Bucură-te, Sfinte mucenice Mamant, roagă-te pentru toată zidirea lui Dumnezeu!

Condacul 2

Născut fiind în închisoare ai rămas orfan de la naștere, părinții tăi murind pentru numele lui Hristos, sfinte mucenice, iar Dumnezeu a rânduit să fii crescut de o femeie credincioasă pe nume Amia, care primind înștiințare de la înger te-a luat din temniță la ea acasă, slăvindu-L pe Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 2

Doar la cinci ani ai rostit primul cuvânt, care a fost ”mama”, de aceea te-au numit Mamant, sfinte binecuvântat, și ai crescut învățând la cele mai bune școli din Cezareea, iar noi te lăudăm:
Bucură-te, că te-ai deosebit prin înțelepciunea deosebită;
Bucură-te, că învățai nu doar de cele lumești;
Bucură-te, că mintea ta era atrasă de învățătura Evangheliei;
Bucură-te, că Îl iubeai pe Domnul Hristos;
Bucură-te, că Amia se îngrijea de sufletul tău;
Bucură-te, că ai primit de la ea știința adevărului;
Bucură-te, Sfinte mucenice Mamant, roagă-te pentru toată zidirea lui Dumnezeu!

Condacul 3

Credința ta nu a putut sta mult timp ascunsă, Sfinte Mamant, atrăgând invidia prigonitorilor păgâni care cereau și copiilor să se închine la idoli, căci ei nu știau să se I se închine lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 3

Deși aveai doar cincisprezece ani ai fost dus înaintea igemonului să îți fie încercată credința, sfinte mucenice, și fiind întrebat dacă ești creștin ai răspuns fără șovăire că ești gata să primești orice chin pentru credința ta, iar noi te strigăm:
Bucură-te, că ai fost dat la chinuri;
Bucură-te, că te-au ars cu lumânări;
Bucură-te, că te-au bătut cu pietre;
Bucură-te, că te-au aruncat în mare să te înec;
Bucură-te, că un înger ți-a dezlegat piatra de la gât;
Bucură-te, că tot el te-a răpit și te-a dus în pustia de lângă Cezareea;
Bucură-te, Sfinte mucenice Mamant, roagă-te pentru toată zidirea lui Dumnezeu!

Condacul 4

Mulțumind lui Dumnezeu pentru că te-a izbăvit de la moarte, ai petrecut patruzeci de zile și patruzeci de nopți în pustie postind desăvârșit ca Moise, Sfinte Mamant, iar în a patruzecea zi s-a auzit glas din cer și în mâinile tale a coborât un toiag, iar tu L-ai slăvit pe Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 4

Cu acel toiag ai lovit în pământ și despicându-se pământul a ieșit din el o Evanghelie, sfinte mucenice. Pe locul acela ai zidit o biserică și petreceai toate zilele citind din Sfânta Evanghelie primită, iar credinicoșii te lăudau așa:

Bucură-te, Moise cel nou care ai primit Legea cea nouă;
Bucură-te, căci și pământul te-a ascultat;
Bucură-te, că din tină Dumnezeu ți-a trimis mângâiere;
Bucură-te, că ai primit hrană Cuvântul Său cel scris;
Bucură-te, că te adăpai necontenit din citirea celor sfinte;
Bucură-te, că I-ai construit altar de închinăciune lui Hristos;
Bucură-te, Sfinte mucenice Mamant, roagă-te pentru toată zidirea lui Dumnezeu!

Condacul 5

Din porunca Domnului se adunau la tine fiarele sălbatice, sfinte mucenice, se plecau la cuvintele tale și îți făceau voia în toate, iar hrana îți era laptele căprioarelor și al cerboaicelor pe care îl făceai brânză pentru a te hrăni pe tine și pe săracii care se bucurau cu glas tare către Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 5

Ighemonul cel nou auzind despre tine, Sfinte Mamant, a trimis ostașii să te aducă la el zicând că ești fermecător și cu farmece îmblânzești fiarele sălbatice, iar tu, primind ostașii și ospătându-i, le-ai spus că vei merge singur în cetate la judecată. Te slăvim pentru curajul tău și te chemăm:
Bucură-te, că ai luat cu tine un leu din pustie;
Bucură-te, că acesta a rămas la porțile cetății, așteptându-te;
Bucură-te, că ai fost întrebat cum de ți se supun fiarele;
Bucură-te, că ai răspuns că ele se tem de Dumnezeu;
Bucură-te, că ai arătat că animalele recunosc robii lui Hristos;
Bucură-te, că prin har, ele devin pricepute în gândire;
Bucură-te, Sfinte mucenice Mamant, roagă-te pentru toată zidirea lui Dumnezeu!

Condacul 6

Umplându-se de mânie ighemonul a poruncit să fii dat la chinuri, sfinte binecuvântat, să te bată și să îți strujească trupul cu unghii de fier, iar tu răbdai toate și te rugai lui Dumnezeu să te ajute: ***Aliluia!***

Icosul 6

Ți-ai străpuns coastele cu fier, sfinte nucenice, dar ajutorul nu a întârziat să vină și s-a auzit un glas puternic din Cer spunând: ”Întărește-te și îmbărbătează-te, Mamante!”. Auzind aceasta cei de față s-au întărit în credință și mulți au crezut în Hristos și te-au lăudat așa:
Bucură-te, că apoi te-au aruncat în temniță;

Bucură-te, că erau acolo patruzeci de oameni închiși și flămânzi;
Bucură-te, că un porumbel a intrat pe geam, aducând în cioc mâncare;
Bucură-te, că era mai gustoasă și mai dulce decât mierea;
Bucură-te, că mâncarea s-a înmulțit, prisosind la toți;
Bucură-te, că s-au deschis porțile temniței și numai tu sfinte ai rămas;
Bucură-te, Sfinte mucenice Mamant, roagă-te pentru toată zidirea lui Dumnezeu!

Condacul 7
Încălzind tare un cuptor te-au aruncat trei zile în el, sfinte mucenice, dar ai cântat și L-ai slăvit pe Dumnezeu până s-a răcit de tot cuptorul, iar cărbunii s-au prefăcut în cenușă, și tu L-ai slăvit pe Cel ce te păzea: ***Aliluia!***

Icosul 7
Ai fost apoi osândit la moartea în arenă cu fiarele sălbatice, Sfinte Mamant, însă dând drumul păgânii în priveliște la o ursoaică, aceasta s-a așezat la picioarele tale și ți-a îmbrățișat pulpele, apoi au trimis un leopard care te-a sărutat și ți-a lins fața, apoi a sărit în arenă leul care te aștepta la poartă, iar credincioșii se rugau așa:
Bucură-te, că leul a primit glas omenesc;
Bucură-te, că a zis: ”Tu ești păstorul meu care m-a păstorit în munte”;
Bucură-te, că Dumnezeu a voit a se pedepsi păgânii;
Bucură-te, că a lăsat leul să omoare mulțime mare de păgâni chiar și copii;
Bucură-te, că prin rugăciune ai îmblânzit leul, sfinte;
Bucură-te, că l-ai oprit și l-ai trimis în pustie;
Bucură-te, Sfinte mucenice Mamant, roagă-te pentru toată zidirea lui Dumnezeu!

Condacul 8
Ighemonul a trimis asupra ta un leu de-al lui, foarte cumplit, dar și pe acesta l-ai îmblânzit, sfinte, și atunci mulțimea care mai era în arenă a cerut să te omoare cu pietre și au inceput a prăvăli asupra ta bolovani, iar un slujitor păgân te-a lovit în pântece cu o oiște încât ți-au ieșit toate măruntaiele și fierea afară, dar tu în chinuri te închinai lui Dumnezeu cu bucurie: ***Aliluia!***

Icosul 8
Rănit de moarte fiind, te-ai retras într-o peșteră de lângă cetate, Sfinte mucenice Mamant, iar acolo s-a auzit a treia oară glas din Cer care de această dată te chema la odihna cea binecuvântată a celor care se jertfesc pentru Dumnezeu, iar noi te lăudăm:
Bucură-te, că ai luat cununa muceniciei;

Bucură-te, că Împărăția lui Dumnezeu a fost și este a pruncilor;
Bucură-te, că ai fost un copil cu înțelepciune deplină;
Bucură-te, că ți-ai vărsat sângele ca să ai Viață veșnică;
Bucură-te, că sfintele tale moaște au fost îngropate în peșteră;
Bucură-te, că se făceau minuni multe prin ele;
Bucură-te, Sfinte mucenice Mamant, roagă-te pentru toată zidirea lui Dumnezeu!

Condacul 9

Ai fost cinstit și de Sfântul Vasile cel mare care ți-a adus laude în cuvântările sale, Sfinte Mamant, slăvind puterea ta de jertfă și credința neclintită, mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru tine: ***Aliluia!***

Icosul 9

Sfintele tale moaște sunt făcătoare de minuni, iar credincioșii care le ating sau ți se roagă primesc izbăvire de tot felul de necazuri și te cheamă:
Bucură-te, povățuindu-i pe cei rătăciți în viață;
Bucură-te, tămăduind neputințele;
Bucură-te, lungind viața cu voia lui Dumnezeu;
Bucură-te, aducându-i înapoi din moarte pe credincioși;
Bucură-te, vindecând boli de stomac, fiere și intestine;
Bucură-te, ocrotitorul copiilor care vor fi chemați la slujirea Domnului Hristos;
Bucură-te, Sfinte mucenice Mamant, roagă-te pentru toată zidirea lui Dumnezeu!

Condacul 10

Mânuind toiagul ce ți s-a dat de la Dumnezeu, păstorești și acum din Ceruri poporul credincios pe care îl aduci la pășunea cea bogată a Stăpânului Hristos, Sfinte Mamant, nimicind fiarele cele nevăzute sub picioarele tale căci ești mare apărător al celor din primejdii care Îl slăvesc pe Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 10

Pe cel ce a muls căprioarele în pustie îl lăudăm, pe Sfântul Mamant care ne povățuiește și acum spre loc cu verdeață și ne hrănește din laptele cel dulce al mântuirii și al izbăvirii, și îl chemăm:
Bucură-te, că ne duci la desfătarea Raiului;
Bucură-te, că ești mare rugător și părtinitor pentru noi;
Bucură-te, păstorul călugărilor ostenitori;
Bucură-te, îndrumătorul asceților;

Bucură-te, călăuzitorul celor care și-au închinat viața lui Hristos;
Bucură-te, că îi păstorești cu toiagul Sfântului Duh;
Bucură-te, Sfinte mucenice Mamant, roagă-te pentru toată zidirea lui Dumnezeu!

Condacul 11
Iubind creația Domnului Dumnezeu te-ai apropiat de fiarele sălbatice mai mult decât de oameni, Sfinte Mamant, crezând în curăția lor și primind de la Hristos darul de a le îmblânzi, iar pentru aceasta I-ai strigat recunoscător: ***Aliluia!***

Icosul 11
Vietățile te-au recunoscut ca păstorul lor, ți-au slujit și te-au apărat, iar noi te strigăm:
Bucură-te, vindecătorul animalelor;
Bucură-te, cel ce înmoi furia fiarelor din pădure;
Bucură-te, că ocrotești vietățile care ne slujesc;
Bucură-te, că prin tine făpturile necuvântătoare ne ascultă;
Bucură-te, că aduci pacea în ograda noastră;
Bucură-te, cel ce supui fiarele nevăzute cu semnul Sfintei Cruci;
Bucură-te, Sfinte mucenice Mamant, roagă-te pentru toată zidirea lui Dumnezeu!

Condacul 12
Fiind salvat de înger de la înec, te-ai unit cu Îngerii încă de pe pământ, Sfinte Mamant, viețuind ca unul dintre ei având trup pământesc, dar sufletul tău având deja aripi îngerești, căci Îl strigai tot mereu pe Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 12
Cel ce ai îndrăzneală la Dumnezeu, sfinte, pomenește pe toți cei care îți aduc această jertfă de laudă și ne ferește de toate primejdiile și necazurile pe noi, care cu dragoste te chemăm:
Bucură-te, ajutor în timpul viselor;
Bucură-te, arătând lămurit cele ce sunt de înțeles;
Bucură-te, sculând din vătămările de moarte;
Bucură-te, aducând sănătate copiilor loviți greu de boală;
Bucură-te, ocrotitorul orfanilor și al celor chinuiți trupește;
Bucură-te, ajutătorul celor îngreuiați de datorii;
Bucură-te, Sfinte mucenice Mamant, roagă-te pentru toată zidirea lui Dumnezeu!

Condacul 13 (de 3 ori)
O, Sfinte Mamant, slăvit și lăudat mucenic, ne închinăm ție ca unuia care ai dus lupta cea bună, întinzându-ți Hristos cunună de sus, și te rugăm să ne aperi pe noi și pe toate animalele noastre de toate ispitele, bolile, necazurile și durerile, iar noi ne închinăm lui Dumnezeu care te-a proslăvit: ***Aliluia!***

Apoi, se zice din nou:

Icosul 1
Îngerii din ceruri se bucură de tine, Sfinte mucenice Mamant și Cetele de sfinți te străjuiesc, fiind mucenic al lui Hristos și copil credincios până la moarte, iar noi te chemăm:
Bucură-te, cel plin de strălucirea Luminii dumnezeiești;
Bucură-te, plin de înțelepciunea cea de sus;
Bucură-te, împodobit de multe bunătăți;
Bucură-te, întărit de sfatul Cuvântului Hristos;
Bucură-te, cel ce ai supus fiarele sălbatice prin iubirea Lui;
Bucură-te, lăcaș al Duhului Sfânt;
Bucură-te, Sfinte mucenice Mamant, roagă-te pentru toată zidirea lui Dumnezeu!

Condacul 1
Celui ce a supus fiarele sălbatice și a stăpânit patimile cele necuvântătoare, Sfântului mucenic Mamant îi aducem aceste laude. Iar tu, sfinte păstor binecuvântat ce ai aflat încă de pe pământ bunăvoința Păstorului nostru Iisus Hristos, nu ne uita în rugăciunile tale pe cei care te strigăm: ***Bucură-te, Sfinte mucenice Mamant, roagă-te pentru toată zidirea lui Dumnezeu!***

Apoi, zicem această:

Rugăciune

Cel ce te-ai arătat prea ales mucenic și strălucești acum în Rai ca o stea sfințită, Sfinte mucenice Mamant, pleacă-te și spre noi care te chemăm și învrednicește-ne de dumnezeiasca Lumină a harului, trimițând asupra noastră ocrotirea de primejdii și de tot răul ce ne așteaptă în cale.

Sfinte mucenice, te rugăm luminează cugetul nostru cu înțelegerea celor duhovnicești și îndeamnă-ne la poruncile lui Dumnezeu, amintindu-ne mereu că Îl avem ajutor pe Hristos în toate zilele vieții; ferește-ne de ispite, adu sănătate făpturilor

noastre necuvântătoare și liniștea cea binecuvântată a Vieții celei veșnice, ca să ne bucurăm pentru totdeauna de lumina Împărăției lui Dumnezeu. Amin!

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfântului mucenic Mamant şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

Sursa:

https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2022/07/06/acatistul-sfantului-mucenic-mamant-mamas-2-septembrie/

https://salutis8.wordpress.com/2023/08/23/acatistul-sfantului-mucenic-mamant/

Imnografie

Troparul Sfântului mucenic Mamant: Mucenicul Tău, Doamne, Mamant, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Condacul Sfântului mucenic Mamant: Cu toiagul care ţi s-a dat de la Dumnezeu, sfinte, păstoreşte poporul tău la păşune aducătoare de viaţă. Iar fiarele cele nevăzute şi sălbatice sfărâmă-le sub picioarele celor ce te laudă pe tine. Că toţi, cei ce suntem în primejdii, te avem pe tine, Sfinte Mamant, părtinitor fierbinte.

(Video) Troaprul Sfântului mucenic Mamant - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/video-troaprul-sfantului-mucenic-mamant

Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi pătimirea Sfântului mucenic Mamant

Cuvant Ortodox - Sfântul mucenic Mamant - 2 septembrie:
https://www.youtube.com/watch?v=6h0Uu0cz_QI

***

Mucenicul lui Hristos, Mamant, avea patrie Paflagonia şi părinţi însemnaţi. Tatăl lui se chema Teodot, iar mama lui Rufina, amândoi din neam mare de patricieni, cinstiţi şi bogaţi şi străluciţi prin dreapta credinţă. Ei, nesuferind mai mult să ascundă credinţa lor în Hristos şi osârdnica dragoste înăuntrul lor, au arătat-o înaintea tuturor, mărturisind dreapta lor credinţă şi spre dânsa aducând pe mulţi. Pentru aceasta au fost clevetiţi la Alexandru dregătorul căruia i se poruncise de către împărat să înmulţească cu toată sârguinţa cinstea zeilor lor, iar pe creştinii ce se aflau şi nu se supuneau poruncii lor, să-i muncească şi să-i dea la moarte.

Deci Alexandru, aducând înaintea judecăţii sale pe Teodot, îl silea să jertfească idolilor, dar el nici nu voia să audă cele ce grăia Alexandru. Iar acela, deşi era gata să muncească pe cel ce nu se supunea, a fost oprit însă de neamul cel mare al lui Teodot. Căci nu se cădea lui ca pe fiii din neam patrician să-i necinstească şi să-i chinuie fără poruncă împărătească. De aceea, l-a trimis pe el în Cezareea

Capadochiei, la dregătorul Faust, care, pe cât era mai cald întru a sa păgânătate, cu atât mai cumplit se arăta creştinilor.

Acela, văzând pe Teodot, îndată l-a aruncat în temniţă, iar femeia lui, fericită Rufina, deşi era însărcinată, a urmat bărbatului ei şi cu dânsul împreună a intrat în temniţă şi sufereau acolo pentru Hristos. **Teodot**, ştiindu-şi neputinţa trupului său şi gândindu-se la sălbăticia prigonitorului, a alergat spre Domnul cu osârdnica rugăciune, dorind mai bine să moară decât să greşească ceva împotriva dreptei credinţe, când nu va putea suferi muncile cele grele, zicând acestea în rugăciunea sa: ***"Doamne, Dumnezeul puterilor, Tatăl iubitului Tău Fiu, pe Tine Te binecuvântez şi Te preamăresc, că m-ai învrednicit pe mine să fiu aruncat în temniţa aceasta pentru numele Tău. Deci, mă rog Ţie, Doamne, primeşte sufletul meu în legăturile acestea, Cela ce ştii neputinţa mea, ca nu cândva să se laude vrăjmaşul meu asupra mea."***

Aşa se rugă el, iar Dumnezeu Cel ce a zidit în chip deosebit inimile noastre şi cunoaşte toate lucrurile noastre, auzind rugăciunea credinciosului Său rob, îndată i-a dat fericitul sfârşit şi, scoţând din temniţă sufletul lui, l-a sălăşluit în luminatele lăcaşuri cereşti.

Iar soţia lui, **fericita Rufina**, răbdând nevoia şi scârba temniţei şi cuprinzându-se de mare mâhnire pentru bărbatul ei, a născut înainte de vreme prunc de parte bărbătească. Deci, privind spre prunc şi spre trupul mort al bărbatului ei, a strigat către Dumnezeu cu lacrimi şi suspine, zicând: *"Dumnezeule, Cel ce ai zidit pe om şi din coasta lui ai făcut-o pe Eva, porunceşte ca şi eu să merg pe aceeaşi cale pe care a mers bărbatul meu şi, dezlegându-mă din viaţa aceasta de scurtă vreme, primeşte-mă în veşnicele Tale locaşuri, iar pe acest prunc născut să-l hrăneşti Tu precum ştii. Tu să-i fii lui tată şi mamă şi păzitor al vieţii lui".* Acea cinstită şi sfântă femeie, strigând aşa către Dumnezeu în mâhnirea sa, a fost auzită de El şi dezlegându-se din legăturile trupeşti, s-a dus către veşnica mântuire, dându-şi duhul în mâinile Domnului, rămânând pruncul viu între părinţii săi morţi.

Atunci, Domnul, Cel ce păzeşte pe prunci, a binevoit a descoperi aceasta unei femei oarecare de bun neam şi ortodoxă care trăia în Cezareea, al cărei nume era Amia, şi i-a poruncit prin îngerul Său în vedenia nopţii, zicând către ea să ceară de la dregător trupurile sfinţilor celor săvârşiţi în temniţă, şi să le îngroape cu cinste, iar pe prunc să-l ia la dânsa şi să-l crească, ca pe fiul ei. Sculându-se ea, a alergat îndată, după porunca Domnului, şi a rugat pe dregător să-i dea voie să ia din temniţă trupurile celor morţi legaţi. Iar Dumnezeu, plecând spre milă inima lui cea nemilostivă, a îngăduit să fie după voia acelei cinstite femei.

Intrând Amia în temniţă, a aflat trupurile lor împreună zăcând, iar în mijloc pruncul, luminos şi vesel la faţă. Deci, luând trupurile sfinţilor, le-a îngropat cu cinste în grădina sa, iar pe prunc, primindu-l, l-a iubit ca pe o odraslă a sa, hrănindu-l creştineşte pentru că văduva aceea era fără de fii şi întreagă la minte. Pruncul crescând, n-a grăit cinci ani. După aceea a început a zice către Amia, care îi era a doua mamă, acest cuvânt: "mama", care în latineşte înseamnă sin sau maică. După acest cuvânt, pruncul s-a numit Mamant. După aceasta, acea mamă a dat pruncul la învăţătura cărţii, întrecând degrabă pe toţi vârstnicii săi, încât toţi se mirau de isteţimea minţii lui.

În acea vreme împărăţea în Roma răucredinciosul Aurelian, care silea pe toţi să se închine idolilor, nu numai pe bărbaţi şi femei, ci şi pe pruncii cei mici, pentru care mai mult se sârguia, căci fiind tineri de ani şi mici la minte, cu uşurinţă puteau să se înşele şi să se plece la tot lucrul rău. Încă i se părea nelegiuitului împărat că, deprinzându-se copiii la tinereţe să mănânce cele jertfite idolilor, la bătrâneţe vor fi mai mari cinstitori de idoli. De aceea, cu felurite amăgiri îi atrăgea pe ei la păgânătatea sa. Dar, deşi mulţi din copiii cei mici şi dintre tineri se amăgeau şi se supuneau voii împăratului, unii din cei ce urmau la şcoală cu Mamant făceau împotrivă, urmând învăţăturii lui. Pentru că ***Mamant, în anii tinereţii sale, având căruntеţea înţelepciunii, vârsta bătrâneţii şi viaţă neîntinată, arăta celor de-o seamă cu el deşertăciunea zeilor păgâni, fără suflet şi nelucrători, învăţându-i să cunoască pe Unul adevăratul Dumnezeu pe Care numai el singur îl cunoştea, şi Aceluia să-i aducă înţelegătoare jertfă, adică duh umilit şi inimă curată şi smerită.***

Atunci a venit de la împărat în Cezareea dregătorul Democrit în locul lui Faust, fiind aprins cu îngrozire şi cu ucidere asupra creştinilor, pentru că era mare râvnitor necuratei şi idolatrei sale păgânătăţi. La dânsul a fost clevetit Sfântul Mamant precum că nu numai el singur nu se închină idolilor, ci şi pe ceilalţi copii care învăţau cu dânsul îi îndărătniceşte şi îi învaţă creştineasca credinţă. ***Mamant avea atunci cincisprezece ani de la naştere şi rămăsese sărman şi de a doua sa mamă, Amia, care, lăsându-i fiului ei celui de o împărtăşire multe averi pe pământ, ca unui moştenitor, s-a dus la cereştile bogăţii, gătite celor ce Îl iubesc pe Dumnezeu.***

Democrit, auzind de Mamant, a trimis după dânsul şi după ce l-au adus înaintea lui, îl întrebă mai întâi de este creştin. Apoi, dacă numai el singur nu se închină idolilor, sau şi pe alţi tineri asemenea lui îi îndărătniceşte, învăţându-i să nu se supună poruncii împărăteşti.

Iar el, arătându-se bărbat desăvârşit în anii cei tineri, fără frică a răspuns, zicând: "Eu sunt cel ce nesocotesc căruntеţile voastre cele rătăcite din calea cea dreaptă şi de atâta întuneric cuprinse, încât la lumina adevărului nu puteţi privi, căci, părăsind pe Dumnezeul cel viu şi adevărat, v-aţi apropiat de demoni, închinându-vă idolilor fără de suflet, muţi şi surzi. Iar eu, niciodată nu mă voi depărta de Hristos al meu şi mă sârguiesc să-i aduc la El pe care îi pot".

Mirându-se de un răspuns atât de îndrăzneţ ca al lui Mamant, Democrit îndată a poruncit cu mânie celor ce stăteau înainte să-l ducă pe el în capiştea lui Serapid, spurcatul lor zeu, şi acolo să-l tragă cu sila la jertfă idolească.

Mamant, netemându-se de mânia dregătorului, cu limbă slobodă i-a zis: "Nu se cade să-mi faci rău, eu fiind de neam mare, pentru că sunt fiu de părinţi din singlit, care au fost de neam bun".

Democrit a întrebat pe cei ce stăteau de faţă despre neamul lui Mamant şi, aflând că este de neam din vechii boieri romani, iar Amia, femeie slăvită şi bogată, l-a crescut şi l-a făcut moştenitor al averilor sale celor multe, n-a voit să-l chinuiască pe el, pentru că nu avea aşa putere. De aceea, punând pe el lanţuri de fier, l-a trimis la împăratul Aurelian care era atunci în cetatea Egeea şi l-a înştiinţat prin scrisoare de toate cele pentru Mamant.

Împăratul, luând scrisoarea lui Democrit şi citind-o, a poruncit să fie adus îndată înaintea sa copilul Mamant. Văzându-l pe el, împăratul a început în tot felul să-l atragă la credinţa sa cea rea, când prin îngrozire înfricoşându-l, când prin îmbunare amăgindu-l. Că făgăduindu-i daruri de cinste, îi zicea: "De te vei apropia de marele Serapid şi de îi vei jertfi lui, o, frumosule copil, vei fi cu noi în palate şi te vei hrăni împărăteşte şi toţi te vor cinsti şi te vor lăuda şi vei fi fericit cu adevărat. Iar de nu-mi vei da ascultare, rău vei pieri!"

Copilul Mamant i-a răspuns bărbăteşte, zicând: "Să nu fie una ca aceea, o, împărate, să mă închin idolilor fără suflet, pe care voi ca pe nişte zei îi cinstiţi; cât de fără minte sunteţi, închinându-vă lemnului şi pietrei nesimţitoare, iar nu lui Dumnezeu Celui viu. Deci, încetează a mă amăgi cu cuvintele tale înşelătoare, căci tu când faci bine chinuieşti, iar când chinuieşti faci bine. Să ştii că facerile tale de bine făgăduite mie, darurile şi cinstea, mi-ar fi mie grele chinuri, dacă le-aş iubi pe ele în locul lui Hristos. Iar chinurile cele grele, pe care pentru numele lui Hristos mi le făgăduieşti, îmi vor fi mie mari faceri de bine, căci mai bine îmi este a muri pentru Hristosul meu decât toată cinstea şi averea."

Aşa a grăit Sfântul Mamant înaintea împăratului şi nu s-a ruşinat, care, deşi era tinerel, avea inimă netemătoare şi înţelegerea bărbatului desăvârşit. Căci puterea lui Dumnezeu a ştiut şi pe cel mic şi tânăr David a-l arăta nebiruit de Goliat, şi din gura pruncilor a-şi aduce laudă, şi pe copilul cel mic de ani a-l înţelepţi, ca mai mult decât bătrânii să înţeleagă. Pe toate acestea puteai să le vezi la tânărul copil Mamant. Nu l-au biruit pe el cuvintele împăratului celui fărădelege, nu l-au amăgit darurile, nu l-au înfricoşat muncile pe care le-a primit cu osârdie, mai bine decât darurile cele mari. Deci, mâniindu-se chinuitorul, îndată a poruncit să-l întindă la pământ şi să-l bată fără cruţare. Dar fiind bătut trupul lui cel frumos, el răbda ca şi cum nu simţea nici un fel de durere.

Împăratul a zis către el: "Spune numai cu gura că vei jertfi idolilor şi îndată vei fi scăpat din munci".

Mamant a răspuns: "Nici cu inima, nici cu gura nu mă voi lepăda de Dumnezeu şi Împăratul meu Iisus Hristos, măcar de mi-ai da mie şi alte munci mai mari decât aceste bătăi, pentru că acelea mă vor împreuna cu Domnul meu cel dorit. Voiesc să nu obosească mâinile celor ce mă bat, căci cu cât aceia mă bat, cu atât mai mari bunătăţi îmi pricinuiesc de la primitorul de nevoinţă Hristos!".

Aurelian, văzând pe Mamant nebăgând seamă de bătăi, a poruncit să-i ardă trupul cu lumânări. Făcându-se aceasta, focul, ruşinându-se de trupul mucenicului, nu s-a atins de el, ci s-a îndreptat spre faţa chinuitorilor. Deci mai amar s-a aprins chinuitorul cu mânia şi s-a ars cu iuţimea, decât mucenicul lui Hristos cu focul cel materialnic; că pe cât mucenicul nu băga seama de foc, pe atât inima chinuitorului se ardea. Apoi a poruncit ca să ucidă cu pietre pe Sfântul Mamant. Însă acea bătaie cu pietre îi era bine primită, fiind pentru dragostea lui Hristos, ca şi cum l-ar fi presărat cu flori bine mirositoare.

Văzând împăratul că nimic nu sporeşte, l-a osândit pe mucenic la moarte, să fie aruncat în mare. Deci, legând slujitorii un plumb mare de grumajii lui, l-au dus la mare. **Dar nici acolo nu a lăsat Domnul pe robul Său, că a poruncit îngerilor Săi să-l păzească. Şi iată s-a arătat îngerul Domnului pe cale strălucind ca un fulger, pe care văzându-l cei ce îl duceau, au fugit înapoi de frică, lăsând pe Sfântul Mamant. Luând îngerul pe mucenic, i-a dezlegat plumbul şi ducându-l pe un munte înalt în pustie aproape de Cezareea, i-a poruncit să vieţuiască acolo.**

Acea viaţă din pustie a început-o Mamant cu post, căci a postit în muntele acela patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi şi s-a făcut ca alt Moise căruia i s-a dat în

mâini Legea nouă. Căci s-a pogorât la dânsul din cer şi glas şi toiag. Iar când a primit toiagul, poruncindu-i glasul, a lovit cu acel toiag în pământ şi îndată a primit o Evanghelie care a ieşit din sânurile pământului şi a zidit acolo o mică biserică, în care rugându-se, citea Sfânta Evanghelie.

Cu porunca lui Dumnezeu se adunau la Sfântul Mamant în pustia aceea fiarele, ca oile la păstor şi ca nişte pricepute îşi plecau urechile lor la cuvintele Sfântului şi i se supuneau. ***Hrana lui era lapte de animale sălbatice pe care, mulgându-le, făcea brânză de mâncare nu numai pentru el, ci şi pentru săraci.*** Străbătând vestea despre dânsul în cetatea aceea, un oarecare Alexandru, nu cel ce s-a pomenit mai întâi, ci altul, era pus în acea vreme ighemon în Capadochia. Acela, fiind om iute şi foarte rău, înştiinţându-se de toate cele pentru Mamant, îl socotea fermecător şi a trimis nişte ostaşi călări în pustie să-l caute şi, aflându-l, să-l aducă la dânsul.

Căutând ei pe sfântul în pustie, el se pogora singur din munte şi, întâmpinându-i, i-a întrebat: "Pe cine căutaţi?"

Iar ei, socotind că este păstor şi îşi paşte oile în muntele acela, îi spuseră: "Căutăm pe Mamant care petrece undeva în pustia aceasta. Oare nu ştii unde este?"

Mamant i-a întrebat: "Pentru ce îl căutaţi?"

Iar ei au zis: "Este clevetit la ighemon că este fermecător şi ne-a trimis să-l ducem la chinuit".

Mamant le-a zis: "Eu vă voi spune despre dânsul, prietenilor, numai să veniţi în coliba mea şi, odihnindu-vă puţin de osteneală, să vă întăriţi cu hrană".

Deci au mers ostaşii în locuinţa lui, iar el le-a pus înainte să mănânce brânza.

Mâncând ei, iată, veniră, după obiceiul lor, cerboaicele şi caprele sălbatice cu lapte să fie mulse. Iar el a muls lapte şi a pus înaintea ostaşilor să bea, apoi s-a întors la rugăciune. Şi începură a veni mai multe fiare pe care, văzându-le ostaşii, se temură şi, lăsând hrana, au fugit. Mamant le-a poruncit să nu se teamă, apoi le-a spus că el este cel căutat.

Iar ei îi ziseră: "De voieşti să mergi la dregătorul, vino cu noi; iar de nu, dă-ne voie să mergem singuri, că noi nu îndrăznim să te ducem. Însă ne rugăm ţie să nu ne vatăme fiarele".

Iar el, mângâindu-i, le-a poruncit să meargă, zicându-le: "Mergeţi voi înainte, iar eu voi merge singur în urma voastră".

Ducându-se ostaşii, aşteptau venirea lui la porţile cetăţii, căci credeau în cuvintele unui bărbat ca acela şi nu puteau nici a gândi ceva nedrept împotriva lui. ***Mamant, luând cu sine un leu, a mers după dânşii în cetate şi, intrând el, leul a rămas afară, iar ostaşii, luând pe Mamant, l-au pus înaintea ighemonului Alexandru.***

Ighemonul, văzând pe Sfântul Mamant, îndată a început a-l întreba: "Tu eşti acel vestit fermecător de care am auzit?"

Sfântul a răspuns: "Eu sunt robul lui Iisus Hristos, al Celui ce dă mântuire tuturor celor ce cred în El şi fac voia Lui, iar pe vrăjitori, pe fermecători şi pe cei ce se închină idolilor îi va da focului veşnic. Deci, spune-mi, pentru ce m-ai chemat la tine?"

A zis ighemonul: "Pentru aceea te-am chemat, că nu ştiu cu ce fel de vrăji şi farmece ai îmblânzit fiarele sălbatice şi cumplite, căci te sălăşluieşti cu dânsele, petreci în mijlocul lor şi le porunceşti ca unor pricepute, precum am auzit de tine".

A răspuns Sfântul Mamant: "Cel ce slujeşte lui Dumnezeu Celui viu şi adevărat, acela nu îngăduie deloc să trăiască cu închinătorii de idoli şi cu făcătorii de rău. Pentru aceasta şi eu am voit mai bine a trăi cu fiarele în pustie, decât cu voi în locaşurile păcătoşilor. Căci fiarele, precum ţi se pare, cu nici un fel de farmece nu se îmblânzesc şi nu se supun, pentru că nici eu nu ştiu ce sunt farmecele. Ele, măcar că sunt nepricepute, însă ştiu a se teme de Dumnezeu şi a cinsti pe robii Lui. Iar voi sunteţi cu mult mai nepricepuţi decât fiarele că nu cunoaşteţi pe adevăratul Dumnezeu şi necinstiţi pe robii Lui, chinuindu-i şi ucigându-i cu nemilostivire".

Umplându-se de mânie, ighemonul îndată a poruncit ca să-l spânzure pe sfântul mucenic, să-l bată şi să-i strujească trupul cu unghii de fier. Iar Mamant, deşi era foarte rănit, răbda cu bărbăţie ca şi cum nu ar fi simţit nici o durere; nu a strigat nici a suspinat, ci numai spre cer ridicându-şi ochii cu umilinţă, aştepta ajutor de sus, de care n-a fost lipsit.

Căci îndată s-a făcut către dânsul glas din cer, zicându-i: **"Întăreşte-te şi te îmbărbătează, Mamante!".** Acest glas l-au auzit mulţi din credincioşii ce stăteau acolo şi s-au întărit în dreapta credinţă. Iar Sfântul Mamant, îmbărbătându-se mult prin glasul acela, nu băga seama deloc de chinuri.

După multă strunjire, dezlegându-l pe sfânt, l-au aruncat în temniţă până se va găti cuptorul cel înfocat în care gândise ighemonul să-l ardă. ***Erau legaţi şi alţii în temniţa aceea ca la patruzeci de oameni, care, fiind slăbiţi de foame şi de sete, s-a rugat sfântul pentru ajutorul lor şi îndată a zburat un porumb prin fereastră în temniţă, aducând în gură hrană ca mărgăritarul de luminoasă şi mai dulce decât mierea, pe care punând-o înaintea Sfântului Mamant, a zburat afară. Iar hrana aceea s-a înmulţit la toţi cei legaţi, precum oarecând cele cinci pâini la acel popor mult din pustie, şi, mâncând ei, s-au întărit. Apoi, iarăşi rugându-se sfântul în miezul nopţii, s-au deschis uşile temniţei şi au ieşit toţi cei legaţi, numai singur Sfântul Mamant a rămas.***

Înfierbântând cuptorul tare, au scos din temniţă pe mucenic şi l-au aruncat în cuptorul cel înfocat. Dar Dumnezeu, Cel ce a răcorit oarecând cuptorul Babilonului pentru cei trei tineri, a răcorit şi lui Mamant focul şi în mijlocul cuptorului ce ardea a făcut vânt rece robului Său. Iar mucenicul a petrecut trei zile în cuptorul acela, cântând şi slăvind pe Dumnezeu până ce cuptorul s-a răcit şi cărbunii din foc s-au prefăcut în cenuşă. După acele trei zile, înştiinţându-se ighemonul că Mamant este viu în cuptor s-a mirat mult de aceasta şi a zis: "Cât de mare este fermecătorul acela că nici focul nu se poate atinge de el!"

Iar mulţi din popor, văzând că focul nu s-a atins de sfânt, nevătămîndu-l în nici un fel, au cunoscut pe adevăratul Dumnezeu şi Lui Unuia socotind acea mare minune, preamăreau puterea Lui.

Nebunul ighemon n-a voit nici acum să cunoască pe Atotputernicul Dumnezeu, ci, scoţând pe mucenic din cuptor şi văzând nevătămarea lui de foc, a numit această vrajă şi a grăit multe minciuni asupra adevărului, apoi l-a osândit spre mâncarea fiarelor.

Ducând pe sfântul la privelişte, a dat drumul asupra lui unei ursoaice flămânde care, alergând, s-a închinat sfântului şi s-a culcat la picioarele lui, cuprinzându-i pulpele.

Apoi a dat drumul unui pardos, dar şi acela l-a apucat cu blândeţe de grumaz, sărutându-i faţa şi lingând sudoarea de pe fruntea lui.

Făcându-se aceasta aşa, îndată a alergat leul acela care venise cu sfântul din pustie şi, sărind în privelişte, a grăit cu glas omenesc către sfântul, pentru că Dumnezeu a deschis gura fiarei precum oarecând a asinului lui Varlaam, spre

arătarea tăriei Sale atotputernice. Iar cuvintele ce le grăia leul erau acestea: "Tu eşti păstorul meu care m-ai păscut în munte."

Acestea grăind, leul îndată s-a repezit la oamenii care erau acolo, mulţime multă de elini, evrei şi copii fără de număr, şi, închizându-se uşile de la ograda priveliştei, Dumnezeu aşa voind, a ucis acolo foarte mulţi oameni. Numai ighemonul şi puţini din cei ce erau cu dânsul acolo în ogradă priveliştei au scăpat cu greu de mânia leului, care cu vitejie apuca şi rupea. Apoi sfântul a îmblânzit leul şi l-a trimis în pustie.

Ighemonul, prinzind pe sfânt, l-a ţinut în legături şi, scoţându-l la privelişte, a slobozit asupra lui un leu al său foarte cumplit, dar şi acela făcându-se blând, se culcă la picioarele sfântului. Văzând acest lucru, poporul păgân scrâşnea din dinţi de mânie şi striga către ighemon: "Depărtează leul ca să ucidem pe vrăjitorul acesta cu pietre." Şi aruncară pietre asupra mucenicului. Iar un jertfitor idolesc, după porunca chinuitorului, a lovit tare cu o oişte în pântecele Sfântului Mamant şi l-a pătruns cu ea, încât au ieşit dintr-însul toate cele dinlăuntrul lui, pe care singur, luându-le cu mâinile, s-a dus după cetate purtându-şi măruntaiele sale. Iar sângele lui vărsându-se ca apa, oarecare femei credincioase îl adunară într-un vas de apă. Ducându-se sfântul ca la două stadii, a aflat o peşteră de piatră şi s-a odihnit într-însa. Deci s-a făcut către dânsul glas din cer, chemându-l la cele de sus, şi şi-a dat cu bucurie duhul său în mâinile Domnului, pentru care a pătimit cu osârdie.

Aşa a luat cununa muceniciei Sfântul Mamant, iar sfintele lui moaşte s-au îngropat de cei credincioşi în acelaşi loc unde se săvârşeau multe minuni, precum se arată în cuvântul Sfântului marelui Vasile, care scrie aşa la

pomenirea Sfântului mucenic Mamant, propovăduirea sa către norod: "Aduceţi-vă aminte de sfântul mucenic, câţi l-aţi văzut cu ochii, câţi la locul acesta, adunându-vă, l-aţi avut ajutător; la câţi, chemându-i numele, cu singur lucrul a venit, pe câţi rătăciţi în viaţă i-a povăţuit, pe câţi de neputinţe i-a tămăduit, la câţi, murindu-le fiii, iarăşi la viaţă i-a întors, la câţi a lungit viaţa; toţi adunându-vă împreună, să aduceţi laudă mucenicului."

Din aceste cuvinte ale marelui Vasile se arată cât de multe tămăduiri şi minuni se săvârşeau la mormântul Sfântului mucenic Mamant. Se cuvine încă a spune şi această minune.

Iulian Paravatul, încă tânăr fiind şi vrând să arate dreapta credinţă, deşi era lup în haină de oaie, a început a zidi deasupra mormântului Sfântului Mucenic Mamant o biserică prea minunată, cu mare cheltuială. Însă aceasta nu din ortodoxie, ci din slavă deşartă şi făţărnicie. Atunci puteai să vezi cu adevărat o minune prea slăvită. Pentru că ceea ce ziua se zidea, noaptea se risipea; iar stâlpii, punându-se, se întorceau îndărăt în sus. Pietrele nici una nu putea să vină cum se cade în zid, căci una era vârtoasă, încât nu putea fi tăiată, iar alta se risipea ca praful, iar varul şi cărămizile în toate dimineţile se aflau spulberate ca de vânt şi aruncate de la locurile lor. Şi aceasta era zidirea păgânătăţii lor şi semnul prigoanei ce era să fie asupra Bisericii lui Dumnezeu. O minune ca aceasta se săvârşea deasupra mormântului sfântului, pentru că el nu a voit să-i zidească biserica sa acel împărat apostat, care avea degrab să strice credinţa cea dreaptă.

Doamne, cu rugăciunile mucenicului Tău Mamant, fă cu noi semn spre bine şi izbăveşte-ne de cei ce ne prigonesc, ca să Te slăvim pe Tine împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, în veci.

Amin.

(După Sfântul Simeon Metafrast, pe scurt)

Sfântul mucenic Mamant - drumul spre sfințenie

Urmând exemplul părinților lui, care au preferat să moară în temniță, decât să se lepede de Hristos, Sfântul Mamant a pătimit mult pentru că era creștin, fiind omorât de închinătorii la idoli.

***

Născut în secolul al III-lea, în Asia Mică, Sfântul Mamant a fost adus pe lume în temniță, întrucât părinții lui, iubitori de Dumnezeu, erau judecați și torturați pentru credința în Hristos. Rămânând orfan, a fost crescut de o femeie care i-a pus numele de Mamant, deoarece striga după mama lui.

La vârsta de 15 ani, aflându-se că era creștin, a fost bătut și aruncat în mare, dar printr-o minune dumnezeiască a scăpat de la moarte și s-a ascuns într-o peșteră. Fiind prins din nou de către închinătorii la idoli, a fost împuns cu sulițe de fier și omorât.

Sinaxar 2 septembrie

În această lună (septembrie), în ziua a doua pomenirea Sfântului mucenic Mamant (sau Mamas).

Acest sfânt a trăit în a doua jumătate a secolului al III-lea şi era din cetatea Gangra, în Paflagonia (Asia Mică). Părinţii săi erau creştini, şi fiind prinşi pentru credinţă în Hristos şi băgaţi în temniţă, Mamas (Mamant) s-a născut acolo, în închisoare.

Murind părinţii lui în temniţă, fericitul acesta a fost luat de o femeie creştină, anume Ammia, care l-a crescut. Şi deoarece copilul striga adesea pe maică-sa zicând "mama", ea i-a pus numele Mamant.

Iar dacă s-a făcut de cincisprezece ani, aflându-l că este creştin, l-au prins şi l-au bătut cu toiege, şi spânzurându-i un plumb pe grumaz l-au aruncat în mare. Dar prin dumnezeiască putere, mântuit de primejdie, s-a ascuns într-o peşteră, şi se hranea cu lapte de ciută. Şi iarăşi prinzându-l, l-au supus la şi mai grele chinuri şi, spintecându-i-se pântecele cu suliţe de fier, s-a mutat din lumea aceasta.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor şi drepţilor Eleazar şi Fineas, fiul său, preoţi ai Vechiului Legământ.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor 3628 de mucenici din Nicomidia.

Sfinţii 3628 de mucenici din Nicomidia au suferit chinurile sub împăraţii Diocleţian (284-305) şi Maximian (284-305). Aceştia erau creştini ce veneau din Alexandria (Egipt), unde au cunoscut credinţa creştină odată cu mucenicia Sfântului Petru, arhiepiscop de Alexandria (25 noiembrie).

Luându-şi femeile şi copiii cu ei, aceştia au venit în Nicomidia şi prezentat pe ei înşişi de bună voie în faţa chinuitorilor spunând simplu: "Noi suntem creştini". La

început Diocleţian a încercat să-i convingă să renunţe la Hristos, dar văzând că nu ajunge la nici un rezultat, a poruncit să li se taie capetele, iar trupurile să fie aruncate într-o groapă în flăcări.

Mulţi ani după aceea, moaştele sfinţilor mucenici s-au descoperit în diferite împrejurări minunate şi pline de har.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinţi părintelui nostru Ioan postitorul, patriarhul Constantinopolului (582-595).

Acest între sfinţi Părintele nostru Ioan, a trăit pe vremea împărăţiei lui Iustin II (565-578), Tiberiu şi Mauriciu. S-a născut în Constantinopol, şi a fost lucrător de aur, om evlavios şi iubitor de săraci şi de străini, şi temător de Dumnezeu.

Acesta a primit pe un monah anume Eusebie, ce venea din Palestina. Acesta umblând pe cale de-a dreapta sfântului auzea zicându-i-se: "Nu-ţi este îngăduit Avva să mergi de-a dreapta celui mai mare". Prin aceasta Dumnezeu arăta de mai înainte arhieria care avea să i se dea.

Apoi a fost cunoscut de Sfântul Eutihie scolasticul şi arhiereul lui Dumnezeu, care l-a sfătuit să se tundă ca fiind vrednic să intre în rândul clericilor.

Fiind el încă diacon, a venit la biserica Sfântului Laurenţiu în amiaza zilei. Şi a aflat acolo pe un oarecare pustnic, pe care nu-l ştia nimeni de unde era venit; şi acesta arăta sfântului treptele jertfelnicului. Şi iată acolo se vedea mulţime mare de sfinţi şi glas amestecat de cântare minunată, şi toţi erau îmbrăcaţi în veşminte albe strălucitoare.

Ajungând el împărţitor şi slujitor al banilor bisericii, când se întorcea de la şes şi avea numai o pungă, dăruia la săracii ce veneau la el, iar punga nu se golea. Dar ajungând la locul ce se cheamă Boul, un oarecare dintre săraci striga şi zise: "Doamne miluieşte până când se va deşerta această pungă". Şi numaidecât punga rămase deşartă. Iar sfântul căutând spre acela, cu un chip înfricoşător, îi zise: "Dumnezeu să te ierte, frate".

După adormirea patriarhului Eutihie, voind ca să fie hirotonit, nu se supunea poruncii până ce a văzut această vedenie înfricoşătoare: marea se suia până la cer, şi un cuptor de foc înfricoşător şi mulţime de îngeri care ziceau aşa: "Nu poate fi într-alt chip, ci taci; că altfel vei ispiti şi una şi alta". Şi acestea îi ziceau cu asprime. Atunci, deşi nu voia, s-a dat pe sine de a fost hirotonit patriarh al

Constantinopolului, petrecând cu nevoinţă desăvârşită şi cu viaţă cinstită prin toată fapta bună până la sfârşit.

Acesta trecând pe mare (pe la Evdomon), şi făcându-se mare furtună, cu rugăciunea sa şi cu semnul crucii, a adus marea la linişte.

Ioan Gazeanul, scolasticul, pătimind de curgerea ochilor, şi luând împărtăşanie de la sfântul, care zicea: "Trupul lui Hristos, Celui ce a tămăduit pe cel din naştere orb", l-a sărutat şi s-a tămăduit.

Fiind moarte mare, a dat unui om credincios două coşniţe; una deşartă şi alta plină de ghioci, şi îi zise: "Stai la locul ce se numeşte Boul şi numără morţii câţi trec, deşertând ghiocii în coşniţa cea deşartă. Şi făcând aceasta o dată şi de două ori, a cunoscut că în întâia zi au ieşit afară trei sute douăzeci şi trei de suflete, şi a doua zi făcând asemenea, a cunoscut că a mai încetat puţintel. Şi făcând aceasta şapte zile, află că s-a potolit de tot molima datorită rugăciunii sfântului.

La înfrânare atât se nevoia, încât n-a băut apă şase luni, fără cât numai miezul unei lăptuci i-a fost şi mâncare şi băutura, sau puţintel pepene; ori struguri sau smochine, schimbându-le. Acestea i-au fost hrana, în treisprezece ani şi jumătate ai arhieriei sale.

Iar somnul lui era, şezând cu pieptul lipit de genunchii săi. Înfigea o undrea într-o lumânare aprinsă, şi când ajungea focul lumânării la undrea, cădea undreaua într-un lighean, şi se trezea. Iar de se întâmpla să nu audă sunetul undrelei, toată noaptea următoare o petrecea fără somn.

O dată, o femeie, fiindu-i bărbatul îndrăcit, şi năzuind către un oarecare om pustnic, îi zise acela: "Mergi la prea sfântul Ioan, patriarhul Constantinopolului, că acela îl va lecui". Şi făcând aşa n-a greşit, că luând tămăduirea bărbatului ei cu ruga sfântului, se duse veselă la casa ei. Cu ruga acestuia şi femei sterpe au născut, şi mulţi bolnavi s-au tămăduit.

Răposând sfântul cu pace, şi mergând prea măritul Nil eparhul să-l sărute, l-a sărutat şi sfântul pe el, văzând toţi şi mirându-se. A fost îngropat înăuntrul altarului Sfinţilor apostoli, precum era vrednic, mărind pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Diomid, care fiind spintecat cu sabie, s-a săvârşit; a Sfântului Iulian, căruia zdrobindu-i-se capul cu lemn, s-a săvârşit; a Sfântului Filip, care de sabie s-a săvârşit; a Sfântului Evtihian, care pe grătar de

foc s-a săvârşit; a Sfântului Isihie, care sugrumat, s-a săvârşit; a Sfântului Leonid, care de foc s-a săvârşit; a Sfântului Eutihie, care fiind răstignit, s-a săvârşit; a Sfântului Filadelf, căruia îngreunându-i-se grumajii cu piatră, s-a săvârşit; a Sfântului Melanip, care de foc s-a săvârşit; şi a Sfintei Partagapi, care în mare s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Aitala şi Amun.

Aceşti sfinţi au fost pârâţi către Vaud, ighemonul Adrianopolei din Tracia, că sunt creştini. Deci întrebându-i să-şi spună neamul şi vrednicia ce au, ei au răspuns că sunt creştini. Apoi poruncindu-le să jertfească la idoli şi ei neplecându-se, i-au bătut cu vine de bou atât de mult, încât în bătaie şi-au dat sufletele în mâna lui Dumnezeu.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sfântul mucenic Mamant; Sfântul ierarh Ioan postitorul, patriarhul Constantinopolului

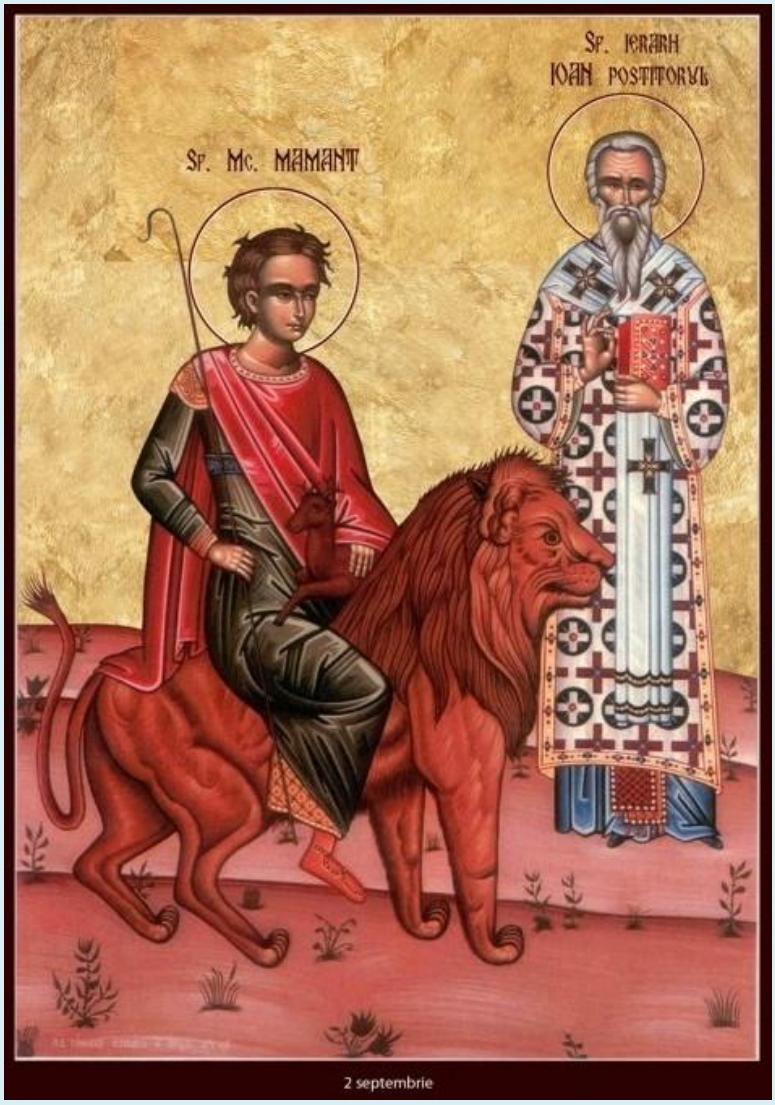

Pe vremea împăratului Aurelian, în cetatea Gangra, trăiau un bărbat Teodot şi soţia sa Rufina. Aceştia fiind creştini au fost trimişi în Cezareea Capadociei la dregătorul Faust şi au fost întemniţaţi. Rufina însă era însărcinată şi după ce a născut copilul, fiind supusă la multe chinuri, a murit.

O femeie de neam bun, Amia, l-a luat ca pe un fiu al ei pe prunc, iar timp de cinci ani n-a vorbit. După aceea, multă vreme zicea numai „mama” în limba siriacă, de aceea l-a şi numit Mamant.

Deci, ajungând el în vârstă, a fost silit să aducă jertfe idolilor, dar, nesupunându-se, a fost străpuns cu suliţa, dându-şi astfel sufletul în mâinile Domnului.

***

Tot astăzi, pomenim şi pe Sfântul Ioan postitorul, care ajungând patriarh se nevoia mult, mâncând o dată pe săptămână puţine verdeţuri, se ruga, dormea puţin şi era milostiv faţă de săraci. De aceea s-a învrednicit de darul facerii de minuni.

Sfântul Ioan postitorul este primul patriarh de Constantinopol care a primit numele de patriarh ecumenic.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul mucenic Mamant; Sfântul ierarh Ioan postitorul, patriarhul Constantinopolului

Sfântul Mucenic Mamant

1. Sfântul mucenic Mamant († 275) a fost fiul patricianului Teodot, iar mama sa a fost Rufina. În timpul persecuțiilor din secolul al III-lea, aceștia au fost aduși din provincia Gangara la guvernatorul Cezareei Capadociei, Faust, unul dintre aprigii prigonitori ai creștinilor. Fiind întemnițați, Rufina a născut pe Sfântul Mamant în temniță, după care a murit fiind martirizată.

La porunca lui Dumnezeu o femeie pe nume Amina a luat în grija sa pruncul Rufinei. Ajungând la maturitate, Sfântul Mamant s-a remarcat ca și părinții săi în mărturisirea credinței în Domnul nostru Iisus Hristos.

Tropar, glasul 4: Mucenicul Tău, Doamne, Mamant, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Fiind arestat de către delegatul împăratului Aurelian (270-275), un anume Democrit, este trimis în Egeea, unde se afla împăratul, pentru a fi judecat şi osândit chiar de împărat, deoarece făcea parte dintr-o familie nobiliară.

Nevrând să renunțe la credință și mărturisind pe Mântuitorul Iisus Hristos ca singurul Împărat al cerului și al pământului, el a fost supus la chinuri și a suferit moarte martirică în anul 275.

2. Sfântul Ioan postitorul, patriarhul Constantinopolului (582-595), a trăit în vremea împăraților Justin al II-lea (565-578), Tiberiu al II-lea (578-582) și Mauriciu (582-602). Patriarhul Eutihie al Constantinopolului l-a povățuit să îmbrace haina monahală.

După mutarea patriarhului Eutihie la Domnul, Ioan a fost ales patriarh în locul lui. I se spune postitorul, pentru viața lui de postiri și rugăciuni necurmate. Pentru aceasta Dumnezeu l-a învrednicit cu darul săvârșirii minunilor și al proorocirii. A fost îngropat în Biserica Sfinții apostoli din Constantinopol.

Tropar, glasul 4: Îndreptător credinţei şi chip blândeţilor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine turmei tale adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câştigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate. Părinte ierarhe Ioan, roagă pe Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Proloagele din 2 septembrie

Luna septembrie în 2 zile: Sfântul mucenic Mamant (†275)

Pe vremea lui Aurelian împăratul (270-275) creştinii erau siliţi să jertfească idolilor. Şi era în cetatea Gangra un bărbat, om ales din sfatul cetăţii, anume Teodot şi avea soţie pe Rufina. Şi de vreme ce nu au jertfit idolilor, au fost trimişi în Cezareea Capadochiei, la dregătorul Faustus. Şi au fost aruncaţi de acesta în temniţă. Şi Rufina era însărcinată. Deci, ştiindu-şi neputinţa trupului său şi cruzimea chinurilor, Teodot se rugă cu osârdie Domnului că mai bine să moară înainte de chinuri, decât să se lepede cumva de credinţă din pricina lor. Şi a fost auzit de Dumnezeu şi a murit, iar Rufina, urmând pe soţul ei, după ce a născut pruncul, a murit şi ea.

Şi înştiinţându-se de aceasta o femeie, de bun neam, Amia, din cetate, mergând la temniţă, a îngropat trupurile Sfinţilor, iar pe prunc l-a luat că fiu al ei că îi era şi drag, măcar că cinci ani n-a vorbit. Iar după aceea, multă vreme zicea numai mama în limba siriană; de aceea s-a şi numit Mamant.

Deci, ajungând el în vârstă, după moartea mamei sale Amia, a fost silit şi el să jerfească idolilor, dar nesupunându-se, a fost dat la chinuri. Şi a fost răpit de îngeri în munte, unde, cu porunca lui Dumnezeu, mulgea ciutele sălbatice şi, făcând brânză o împărţea săracilor.

L-au prins însă şi l-au chinuit şi la fiare l-au dat, dar a rămas neatins. Iar la sfârşit, cu suliţa l-au străpuns. Şi curgând sângele din el ca apa, s-a aşezat într-o peşteră, afară din cetate, ca să se odihnească. Şi acolo şi-a dat duhul, cu bucurie, în mâinile Domnului.

Întru această zi, pomenirea celui între Sfinţi, părintele nostru Ioan pustnicul, patriarhul Constantinopolului († 595)

Acest între Sfinţi, părintele nostru Ioan a trăit pe vremea împăraţilor Justin (565-578), Tiberiu (578-582) şi Mauriciu (582-602) şi s-a născut în Constantinopol. Şi a fost mai întâi lucrător în aur, om evlavios, iubitor de săraci şi temător de Dumnezeu. Deci, pentru multele lui fapte bune şi pentru milosteniile ce făcea, după sfatul patriarhului de atunci, Eutihie cel învăţat, a intrat în tagma călugărească şi, după puţin timp, a fost sfinţit diacon.

Iar după treisprezece ani de păstorie, patriarhul Eutihie mutându-se din lumea aceasta, cuviosul Ioan a fost silit, nevrând el, de a primi scaunul patriarhiei Constantinopolului. Şi, pe tron de patriarh fiind, nu se lepăda de pustniceştile nevoinţe, postea, mâncând o dată pe săptămână, priveghea la rugăciune, dormind somn foarte puţin şi era foarte milostiv, tată sărmanilor, izbăvitor năpăstuiţilor şi râvnitor către urmarea Evangheliei Domnului, de la care şi darul facerii de minuni a primit.

Sfântul Ioan pustnicul este şi cel dintâi patriarh de Constantinopol, care a luat numele de patriarh ecumenic, adică primul patriarh din împărăţia Bizanţului.

Şi aşa, petrecând în nevoinţe şi în viaţă cinstită şi făcând multe minuni în viaţa sa, cuviosul patriarh s-a numărat cu Sfinţii, mutându-se la Domnul.

Întru această zi, cuvânt despre un tânăr ce dezbrăca pe morţi, care s-a pocăit.

Sfântul Părintele nostru Ioan monahul, cel din Tebaidă, ne-a spus aceasta: "A fost un tânăr în cetate, care foarte mult rău făcea şi cumplit greşea, prădând mormintele. Iar după ce şi-a adus aminte de judecata lui Dumnezeu, şi primind frica în inima sa, s-a smerit pe sine foarte şi s-a pocăit de păcatele sale cele multe.

Şi venind la un mormânt, căzând plângea cu faţa la pământ pentru viaţa sa cea dinainte, neîndrăznind să scoată glas; nici nu chema pe Dumnezeu, că se vedea nevrednic, pentru viaţa lui trecută. Şi s-a închis într-un mormânt mai înainte de moarte, deznădăjduit de viaţa sa.

Iar trecând o săptămână, deodată au năvălit dracii asupra lui, chiuind şi zicând aşa: "Unde este nebunul şi spurcatul acela necurat care, de desfrânări săturându-se, acum întreg la minte se face şi lui Dumnezeu se arată prieten şi evlavios, el care nici creştin măcar nu este, că ce bunătăţi poţi nădăjdui umplându-te de atâtea răutăţi? Şi de ce nu te scoli degrabă de aici şi la cele obişnuite cu noi să mergi? Iată, te aşteaptă pe tine desfrânaţii şi precupeţii. De ce nu te duci degrabă, ca să te saturi de poftele tale? Iar de nu, apoi îndată va veni asupra ta judecată. Ce te omori

singur? Şi ce te grăbeşti singur spre chinuri, ticălosule? Oare nu eşti al nostru şi au nu nouă te-ai făgăduit? Şi toată fărădelegea ai făcut-o şi nouă tuturor eşti îndatorat? Oare, îndrăzneşti să ne răspunzi nouă?" Şi această răutate şi pacoste pricinuindu-i, petreceau dracii lângă dânsul.

Iar tânărul se întărea cu ajutorul şi cu puterea lui Dumnezeu şi biruia neputincioasa lor putere, nerăspunzându-le lor. Iar după multă vreme, neplecând dracii de lângă dânsul, şi nimic sporind, multe rele grăindu-i, prinzându-l cu sila şi bătându-l cumplit, au ieşit de la dânsul, lăsându-l abia viu. Iar el, puţin putând să se mişte, suspina ca şi când îşi trăgea sufletul întru sine.

Iar cei de aproape ai săi, care-l căutau pe el, aflându-l, îl întrebau din care pricină a ajuns la locul acesta, neştiind cele din inima lui. Şi-l sileau ca să-l ducă la casa lui şi foarte îl îndemnau să meargă cu dânşii, iar el nu i-a ascultat pe ei.

Apoi zicea: "Mai de folos îmi este mie să mor în mormintele acestea, decât întru nişte păcate ca acestea să vieţuiesc în lume."

Şi s-au dus de la dânsul ai săi, neînduplecându-l. Şi s-au dus de la dânsul şi dracii, strigând zi zicând aşa: "Ne-a biruit pe noi, cu darul lui Dumnezeu şi cu a sa răbdare. Şi n-a mai văzut rele de la draci şi fără primejdie a vieţuit în morminte, până la sfârşitul vieţii sale."

Povestire din Everghnostii, despre fratele ce singur îşi cerea judecata.

Doi fraţi trupeşti s-au lepădat de lume. Dintre ei, unul ce şedea în muntele Eleonului, înfocându-se la inimă, într-o zi de mare umilinţă, s-a pogorât în Sfânta Cetate.

Şi mergând la dregător i-a mărturisit lui păcatele sale, zicându-i: "Pedepseşte-mă după lege".

Iar dregătorul, minunându-se, a zis fratelui: "Cu adevărat, omule, pentru că tu singur ai mărturisit, eu nu îndrăznesc a te judeca pe tine mai înainte de judecata lui Dumnezeu, că poate te-a şi iertat."

Deci, ducându-se fratele, şi-a pus fiare la picioare şi la grumaji şi s-a încuiat pe sine în chilie. Iar când venea vreodată cineva, şi-l întreba, zicând: "Cine ţi-a pus ţie, părinte, acest fel de fiare grele?", el răspundea: "Dregătorul".

Deci, mai înainte de sfârşitul său cu o zi, un înger, stând înainte lui, i-au căzut îndată fiarele de la dânsul.

Şi a doua zi, venind cel ce slujea lui şi întrebându-l cine a dezlegat fiarele de pe dânsul, a răspuns: "Fratele, cel ce a dezlegat păcatele mele. Că s-a arătat mie ieri, zicând: "Iată, pentru răbdarea ta, s-au dezlegat toate păcatele tale." Şi s-a atins cu degetul lui de fiare şi îndată au căzut de la mine". Şi aceasta zicând, fratele a adormit numaidecât.

Dumnezeului nostru slavă!

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida din 2 septembrie

Pomenirea Sfântului mucenic Mamant

Acesta s-a născut în Paflagonia, din vestiţi părinţi creştini, Theodot şi Rufina. Părinţii lui au fost întemniţaţi pentru credinţa în Hristos. Mai întâi a murit tatăl, care era întemniţat; apoi a murit maica lui, Rufina, de îndată ce 1-a născut pe el, pruncul Mamant. Aşa s-a aflat pruncul viu, între trupurile moarte ale părinţilor lui.

Dar Dumnezeu de grijă purtătorul a trimis un înger la o femeie văduvă nobilă, pe nume Ammia. Ammia 1-a văzut pe înger în vis: el îi poruncea să meargă la temniţă şi să ia copilul.

Eparhul cetăţii i-a îngăduit Ammiei să meargă şi să îngroape morţii, şi să ia pruncul la casa ei.

Mamant nu a grăit până întru al cincilea an al vieţii lui, şi atunci, primul cuvânt pe care 1-a rostit a fost Mama. De aceea s-a şi numit Mamant. Copilul Mamant a dat dovadă de neobişnuită agerime la studiul cărţii.

Cum era crescut întru toată rânduiala credinţei creştine, el nu şi-o ascundea pe aceasta, ci o mărturisea şi faţă de ceilalţi copii şi râdea de idoli, în timpul domniei lui Aurelian a fost o crudă prigoană contra creştinilor, în care păgânii nu i-au iertat nici măcar pe copii.

Mamant era în vârsta de cincisprezece ani când a fost adus înaintea tribunalului

împăratului, împăratul i-a zis că este suficient dacă se va lepăda de Hristos verbal. ***Dar Mamant i-a răspuns: "Nici cu inima şi nici cu buzele nu mă voi lepăda de Domnul şi Dumnezeul meu, Iisus Hristos."***

Împăratul a poruncit biciuirea lui, arderea lui cu făclii, iar la urmă aruncarea lui în mare. ***Dar îngerul Domnului 1-a scăpat, şi 1-a dus la un munte înalt de lângă Cezareea. El a vieţuit în acel munte, în singurătate, tăcere şi rugăciune. Fiarele sălbatice s-au îmblânzit de rugăciunile şi de sfinţenia vieţii lui.***

El a fost după o vreme aflat de chinuitori şi adus din nou la judecată, fiind din nou torturat bestial. Dar scăpând cu ajutor dumnezeiesc şi de foc şi de aruncarea la fiare sălbatice, el a fost ucis de un popă idolesc care 1-a străpuns cu un trident. Aşa şi-a săvârşit mucenicească alergare acest fiu de mucenici, rămânând pururea credincios Domnului Hristos Iisus în toate chinurile lui.

Din sfintele moaşte ale Sfântului mucenic Mamant izvorăsc multora minunate tămăduiri.

Pomenirea Sfântului Ioan, postitorul, patriarhul Constantinopolului

Acest sfânt se prăznuieşte şi la 30 august. *(împreună cu alţi doi mari patriarhi ai Constantinopolului: Sfinţii Alexandru şi Pavel.)*

Sfântul Ioan, postitorul a fost mai întâi lucrător în aur, dar din pricina marii lui evlavii şi sfinţeniei vieţii şi prin rânduiala tainică a lui Dumnezeu, el a fost hirotonit întru preot.

Odată, tânăr fiind, Ioan mergea alături de Eusebie, monah din Palestina. Deodată un glas a grăit către Eusebie monahul: «Nu ţi se cuvine ţie, Avva, să mergi la dreapta celui mai mare!» Acela a fost glas de la Dumnezeu, prin care se prorocea înalta slujire la care avea să fie chemat în scurt timp Ioan aurarul. Ioan a fost ridicat în scaunul patriarhal al Constantinopolului în urma fericitului Eutihie.

El nu a voit mai întâi să primească această mare slujire, dar în urma unei vedenii înfricoşate, a primit. Sfântul Ioan a fost un mare postitor, mijlocitor pentru oameni înaintea lui Dumnezeu şi făcător de minuni, până la moartea lui şi dincolo de ea.

El a trecut la ceruri la anul 595.

După moartea lui s-a aflat că o lingură de lemn, o cămaşă de in şi un strai vechi au fost singura lui avere.

Sunt vestite scrierile lui despre pocăinţă şi despre mărturisire.

Pomenirea Sfântului şi dreptului Eleazar

Acesta a fost fiul lui Aaron şi al doilea în rang între marii preoţi ai poporului lui Israel. El 1-a ajutat pe Moise să numere poporul lui Israel şi pe Isus al lui Navi să împartă Pământul Făgăduinţei celor douăsprezece Seminţii.

El a păzit cu credinţă Cortul Mărturiei la Silo şi s-a săvârşit către Domnul cu pace.

Pomenirea Sfintei icoane făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Kaluga

[Vezi Cugetarea dintru această zi].

Cântare de laudă la Sfântul mucenic Mamant

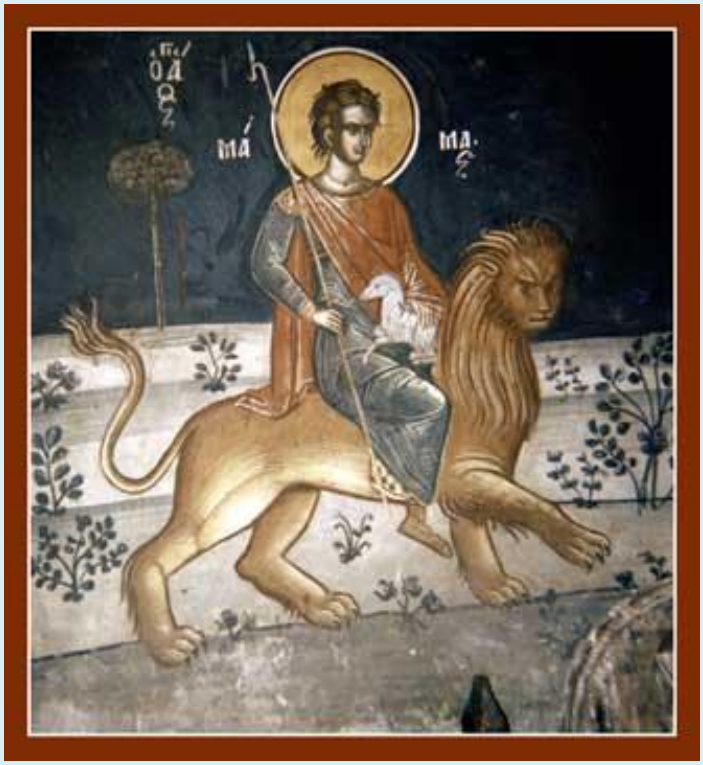

Sfântul Mamant în temniţă s-a născut,
Înrudindu-se cu Hristos din întâia lui zi.

Ai lui tată şi maică, lui Hristos mucenici,
Întru al temniţei întuneric se aflau
Când s-a născut copilul.

Tânărul Mamant singur cincisprezece ani orfan a trăit
Întru această temniţă care este lumea.

Mângâierea lui şi lumina lui
Strălucit-au pe a lui faţă doar din Faţa lui Dumnezeu:
Faţa lui Hristos fostui-a lui lumină,
Mângâiere, împlinire şi îndestulare.

Mamant sfântul tânăr pe Domnul Hristos L-a slăvit,
El L-a slăvit cu fapta şi cu cuvântul,
Cu rugăciunile duhului şi cu-a trupului curăţie.
A Domnului iubire mai scumpă i-a fost

Decât rătăcita lume, ce omului îi e chin şi minciună.

El pe Dumnezeu L-a slăvit şi pe al Lui Fiu Preacurat
Şi prieten s-a făcut a toată Zidirea,
Al sălbaticei pustietăţi, al pădurii şi fiarelor,
Al caprelor sălbatice şi-al leilor fioroşi.

Domnul Dumnezeu pe Sfântul Mamant, al Lui prieten,
Atunci l-a dăruit cu harul cel minunat
Al Duhului Sfânt.

Cu acesta sfântul pe torţionari de râs i-a făcut,
Şi pe mulţi dintre ei la Hristos i-a adus.

Întregul imperiu în frunte cu împăratul
S-au pus împotriva unui copil,
Dar dreapta lui Dumnezeu cu copilul a fost,
El trecând prin chinuri, pe Dumnezeu L-a slăvit.
Imperiul şi-mpăratul s-au prefăcut în ţărână,
întru nimicul ţarinii împrăştiate de vânt.

Pe când tânărul Mamant domneşte,
chiar acum, cu Hristos,
Şi se bucură veşnic cu-ai Lui îngeri în ceruri.

Cugetare

Viaţa Bisericii Ortodoxe ne pune înainte nenumărate exemple despre cum Atotputernicul Dumnezeu îşi descoperă puterea Lui adesea prin lucrurile neînsufleţite şi aparent mici, mai ales prin acele lucruri care sunt semne ale întrupării, vieţii şi Patimilor Stăpânului Iisus Hristos.

Aceste lucruri socotite de mulţi "mici", sunt crucile, icoanele Maicii Domnului şi ale Sfinţilor, apa sfinţită, uleiul sfinţit, sfântul mir, anafura şi toate celelalte.

Iată unul dintre aceste exemple: în anul 1748 a avut loc o minune care s-a făcut prin icoana Maicii Domnului, în casa unui boier pe nume Khitrov, în apropiere de oraşul rusesc Kaluga.

Două dintre slugile boierului care într-o zi au avut ascultarea de a face rânduiala amănunţită în podul conacului, au dat la un moment dat, în lucrul lor, de o ţesătură înfăşurată pe care desfăcând-o, au aflat pictat pe ea cu o mare măiestrie şi frumuseţe, chipul unei femei. Chipul strălucea în jur sfinţenie şi evlavie.

Una dintre slugi era smerită şi tăcută, pe când cealaltă vorbăreaţă şi plină de slavă deşartă. Femeia smerită, privind chipul din pânză, 1-a numit: "Egumena". Evdokia, femeia cea vorbăreaţă şi de nimic, al cărei nume s-a păstrat, nu a vrut să cinstească acest nume şi a râs de cea smerită cu bădărănie. Spre a da mai multă forţă bădărăniei ei drăceşti, ea a scuipat asupra icoanei, în clipa aceea ticăloasa Evdokia a căzut la pământ, cu membrele trupului contorsionate, rămânând fără văz şi fără auz şi scoţând spume la gură.

În noaptea aceea Maica Domnului s-a arătat părinţilor nefericitei Evdokia, arătându-le ce s-a întâmplat cu fiica lor. Ea le-a poruncit să cheme un preot care să meargă şi să se roage înaintea acelei icoane aflate în pod, să o stropească pe fată cu apă sfinţită şi aşa se va vindeca.

Când s-au făcut toate acestea, Evdokia s-a vindecat şi de atunci şi-a mai îmbunătăţit viaţa, făcându-se mai smerită.

Aceasta a fost minunea icoanei Maicii Domnului, aflate în podul unui conac de lângă Kaluga.

Icoana aceasta a fost dusă apoi într-o biserică din Kaluga, unde se află şi astăzi, izvorând multora tămăduiri.

Luare aminte

Să luăm aminte la pedeapsa lui Dumnezeu asupra lui David care comisese adulter şi crimă (II Regi 12), vestită lui prin prorocul Nathan, care a venit la Regele David şi i-a zis:

- *că aşa cum a luat el soţia altui bărbat, aşa şi celelalte femei ale lui vor fi luate de alţi bărbaţi;*
- *că şi fiul lui cel născut din acest adulter va muri;*
- *că nu se va mai depărta sabia de la casa lui niciodată, lucruri care toate s-au împlinit.*

Predică despre Cuvântul lui Dumnezeu, Făcătorul zidirii

Acesta [Cuvântul] era întru început la Dumnezeu. Toate prin El s-au făcut şi fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut (Ioan 1: 2-3).

Fraţilor, evanghelistul grăieşte aici de minunatul Logos al lui Dumnezeu, de Cuvântul Cel Inteligent şi Raţional, de înţelepciunea Cea veşnică a lui Dumnezeu, despre Fiul Tatălui, Cel împreună veşnic.

Cuvântul minunat al Tatălui este de o Fiinţă cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, dar ipostatic [după chip, persoană] El este distinct de Tatăl şi de Duhul Sfânt, căci El este născut din Tatăl Carele L-a născut. El întotdeauna a fost, este şi va fi.

Când a fost Cuvântul lui Dumnezeu? Sfântul evanghelist ne spune: La început. Ce înseamnă acest La început? El înseamnă «mai întâi», sau «la începutul începutului». Aşadar, la începutul începutului, Cuvântul lui Dumnezeu a fost la Dumnezeu şi a fost dintotdeauna de o Fiinţă cu Tatăl şi a fost dintotdeauna Fiul Tatălui, ca ipostas, dar nu încă întrupat. Mai târziu, la plinirea vremii, Cuvântul lui Dumnezeu S-a întrupat, luând trup omenesc pentru ca să mântuiască omenirea.

Pe când El încă era neîntrupatul Fiu al lui Dumnezeu, El a creat lumea, totul a venit la existenţă prin El. Cerul şi pământul, cu toate lumile cele locuite cereşti şi pământeşti - totul a venit la fiinţă prin El, prin Cuvântul lui Dumnezeu, Care era la Dumnezeu, Care încă nu Se întrupase.

Fără Cuvântul lui Dumnezeu nu s-a creat nimic din toate lucrurile care sunt. El a fost Lumina şi Viaţa şi Lumina a strălucit întru întuneric, iar întunericul nu a cuprins-o (Ioan 1: 5). Mai întâi, să ştim că întunericul acesta este reprezentat de moarte şi de păcat, întunericul nu L-a biruit pe Fiul lui Dumnezeu, însăşi lumea creată, în toată întregimea ei, întuneric este şi se cheamă înaintea lui Dumnezeu şi cu toate acestea întru acest întuneric al lumii străluceşte Cuvântul lui Dumnezeu, înţelepciunea lui Dumnezeu Care este însăşi înţelepciunea, raţiunea şi inteligenţa, toată maiestatea şi măreţia.

Toată zidirea ar zăcea în cel mai cumplit întuneric dacă nu ar lumina-o lumina mistică a Fiului lui Dumnezeu, prin care s-au făcut toate.

Acesta [Cuvântul] era întru început la Dumnezeu - şi apoi, ce s-a întâmplat? Şi Cuvântul trup S-a făcut (Ioan 1: 14). Toată istoria facerii lumii conduce la acest punct, iar de la acest eveniment înainte începe istoria mântuirii omenirii.

Îmbrăcându-Se în trup omenesc, Cuvântul lui Dumnezeu nu S-a înstrăinat câtuşi de puţin de Dumnezeu Tatăl şi de Dumnezeu Duhul Sfânt - căci nedespărţită şi una este Sfânta Treime - ci, mai curând Unul din Treime S-a îmbrăcat în trup omenesc şi în suflet omenesc, astfel încât, din umbra trupului, El, Soarele sorilor, să Se poată coborî jos la oameni fără ca să îi ardă şi să-i mântuiască.

O, fraţilor, cât de dulce şi de negrăit minunată este taina întrupării lui Dumnezeu. Dacă vom îmbrăţişa această taină cu inima noastră, atunci ne va fi mai uşor să ne apropiem de ea şi cu mintea.

O, Stăpâne Doamne Iisuse Hristoase, Mântuitorule Blânde, cela ce eşti Slava Tatălui şi Bucuria Duhului Sfânt, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Cela ce ai venit ca să ridici păcatul lumii. Căci noi numai pe Tine Te slăvim, Ţie ne închinăm şi Ţie Îţi mulţumim în veci. Amin.

Sfântul Vasile cel mare - Omilia a XXIII-a - La Sfântul mucenic Mamant

Ştiu cât de măreaţă trebuie să fie o cuvântare de laudă ţinută la o astfel de prăznuire! Dar, după cum ştiu asta, tot aşa îmi ştiu şi neputinţa. Tema cuvântării cere ca spusele mele să fie vrednice de mulţimea adunată aici, de nădejdile puse în mine şi de subiect.

Pentru că astăzi facem pomenire de mucenic în una din cele mai mari zile de pomenire a mucenicilor, de aceea toţi sunteţi cu mintea trează şi auzul pregătit, aşteptând să spun ceva vrednic de mucenic, iar prin aceasta să întăresc Biserica.

Copiii cei buni cer să fie măreţe cuvântările de laudă ţinute în cinstea părinţilor lor şi n-ar primi să se primejduiască măreţia celor lăudaţi din pricina neiscusinţei oratorului. Deci, cu cât e mai mare dorinţa voastră de a auzi o cuvântare frumoasă, pe atât de mare şi primejdia mea. ***Ce voi face ? Cum voi putea împlini dorinţele voastre, ca să nu plec fără să vă fi fost cu ceva de folos celor ce sunteţi de faţă? Voi ruga deci pe fiecare din voi să-şi reîmprospăteze în minte tot ce avea în memorie despre mucenic atunci când a venit aici, să se hrănească cu merindele duhovniceşti aduse de acasă şi să plece bucurându-se că a mâncat din propriile lui merinde.***

Aduceţi-vă aminte de mucenic toţi câţi v-aţi bucurat de el în timpul viselor, toţi câţi l-aţi avut ajutor în rugăciune, când aţi fost în această biserică, toţi câţi l-aţi avut

alături de voi în faptele voastre, când i-aţi chemat numele lui! Aduceţi-vă aminte pe câţi călători i-a scos la drumul cel bun, pe câţi i-a sculat din boală, câtor părinţi le-a dat înapoi copiii ce erau pe moarte, câtor oameni nu le-a lungit firul vieţii! Adunaţi-mi la un loc toate faptele lui minunate şi alcătuiţi, din această colectă obştească, cuvânt de laudă în cinstea mucenicului! Spuneţi unul altuia minunile lui! Fiecare să spună cele ce ştie celui ce nu ştie! Cele pe care nu le ştie să le afle de la cel care le ştie! Şi aşa, ospătându-vă unul pe altul, din această colectă obştească, iertaţi-mi neputinţa mea!

Laudă mucenicului este însăşi bogăţia harurilor lui duhovniceşti. Nu putem să lăudăm pe mucenic folosindu-ne de legile retorice ale cuvântărilor de laudă profane. Nu putem să vorbim de părinţii şi strămoşii străluciţi ai mucenicului, că e ruşinos lucru să fie împodobit cu podoabe străine cel care străluceşte cu propria sa virtute. De obicei legile retorice profane cer ca asemenea podoabe străine să fie cuprinse în cuvântările de laudă ; legea adevărului, însă cere ca meritele proprii ale fiecăruia să formeze izvorul cuvântărilor de laudă. Nu-1 face iute pe cal iuţeala la drum a tatălui lui, nici lauda unui câine de vânătoare nu se datoreşte faptului că s-a născut din alţi câini foarte iuţi. Şi după cum la celelalte animale meritele fiecăruia sunt propriile sale merite, tot aşa lauda proprie a mucenicului este aceea mărturisită de faptele mari de virtute, pe care însuşi le-a făcut. Ce valoare poate avea pentru copil faima tatălui său?

Astfel, mucenicul prăznuit astăzi nu-şi datoreşte strălucirea lui altora, ci el însuşi în cursul vieţii sale a aprins făclia bunului său nume. Ceilalţi oameni ajung vestiţi cu faptele, de laudă ale lui Mamant, dar nu Mamant cu ale altora. Copiii care au învăţat de la Mamant evlavia să se laude cu el! Mamant izvorăşte virtutea prin propriile lui puteri. Nu este ca un şuvoi de munte, care se laudă cu apa izvoarelor străine, ci este un izvor care-şi are frumuseţea apelor sale izvorâtă din propriile sale sânuri. Să admirăm pe mucenic, nu pentru podoabele străine cu care a împodobit, ci să-l lăudăm pentru propria sa podoabă! Uită-te la vestiţii crescători de cai de curse ! Uită-te la mormintele lor albe! Nu sunt mormintele lor nişte pietre, pe care nimeni nu le bagă în seamă? Dar numele mucenicului pune în mişcare întreaga ţară, face ca fiecare oraş să îmbrace haina de sărbătoare. Nu aleargă rudele la mormintele strămoşilor lor, ci toţi se grăbesc spre locul evlaviei. Numesc tată pe acest conducător al adevărului, dar nu numesc tată pe începătorii trupurilor lor. Vezi că virtutea se cinsteşte şi nu bogăţia? Astfel Biserica, prin cinstea dată înaintaşilor, îndeamnă pe cei în viaţă. Ea spune: Nu te strădui după bogăţie, nici după înţelepciunea cea trecătoare a lumii! Toate acestea dispar odată cu viaţa pământească! Tu dimpotrivă, fii lucrătorul evlaviei! Evlavia te va urca la ceruri,

evlavia îţi va face nemuritoare amintirea şi nepieritor numele cel bun printre oameni.

Astfel, dacă-ţi aduci aminte de păstor, să nu admiri bogăţia! Ne-am adunat să lăudăm pe mucenic, nu pentru că a fost bogat. Să nu plece nimeni de aici admirând pe bogat, ci admirând sărăcia unită cu evlavia. A fi cineva păstor nu-i mare lucru şi nici nu-i o meserie care să aibă nevoie de înţelepciune. Dacă te supără cineva, nu spui oare celui ce te-a supărat, în loc de insultă: Eşti un cioban? Un păstor nu câştigă mai mult decât hrana cea de fiecare zi; de umăr îi atârnă traista, în mână are bâtă şi cu el merindele pe-o zi; n-are nici o grijă de ziua de mâine este duşman fiarelor sălbatice şi tovarăş celor mai blânde animale; fuge de locurile unde se adună multă lume, fuge de tribunale; nu cunoaşte pe hulitori, nu ştie ce-i neguţătoria; nu ştie ce-i bogăţia; nu-şi are propriul său acoperiş; trăieşte sub cer, acoperişul obştesc al lumii, noaptea priveşte spre bolta înstelată şi prin stele cunoaşte minunile Făcătorului Păstor !

Să nu ne ruşinăm de adevăr! Să nu imităm pe scriitorii profani, ca să ascundem adevărul prin frumuseţea cuvintelor! Adevărul este simplu, n-are nevoie de apărători, se impune prin el însuşi. Dacă spui mai mult decât adevărul, înseamnă că te înjoseşti. Într-o cuvântare de laudă adevărul trebuie admirat mai mult decât orice. ***Mamant era: păstor şi sărac! Acestea sunt pricini de mândrie pentru creştin. Dacă vei căuta să vezi cine au fost conducătorii şcolii credinţei, vei găsi păstori şi vameşi. Dacă vei căuta să vezi cine au fost ucenicii Domnului, vei găsi curelari săraci. Nici unul bogat, nici o vază lumească.*** Toate acestea pier odată cu lumea. Iată, dar, a cui zi o prăznuim, de dragul cui suntem toţi veseli, pentru a cărui viaţă am părăsit oraşele şi satele şi am venit aici!

Pentru că am amintit de păstor, nu dispreţui numele de păstor! Ai auzit că cel dintâi om, care a bineplăcut lui Dumnezeu, a fost Abel, un păstor. ***Cine l-a imitat pe Abel?*** Moise, marele legiuitor! După ce a scăpat de Faraon, care căuta să-l omoare, după ce s-a scârbit de viclenia celor de un neam cu el, a fost păstor în muntele Horiv şi pe când păştea oile vorbea cu Dumnezeu. Moise n-a văzut pe înger, fiind mare demnitar, ci, păscând oile, a fost învrednicit de acea convorbire cerească.

Cine a mai fost păstor după Moise? Iacov patriarhul, prin păstorirea oilor, arătându-şi răbdarea sa pentru adevăr, a lăsat, ca într-o mică icoană, caracterul întregii sale vieţi.

Cui a dat Dumnezeu râvna ? Lui David ! David de la păstoritul oilor a fost înălţat pe tron împărătesc. Păstoritul şi demnitatea împărătească sunt surori, cu singura

deosebire că uneia îi este încredinţată conducerea animalelor, iar celeilalte, conducerea oamenilor. ***Astfel, păstoritul este temelia celei mai înalte ştiinţe: ştiinţa conducerii oamenilor. De aceea Domnul, unind în persoana Sa pe amândouă, este păstor şi împărat, păstorind pe cei mai simpli la minte şi având sub conducerea împărăţiei pe cei mai luminaţi la minte.***

Vrei să vezi ce mare e păstorul? ***«Domnul mă păstoreşte!»***, spune psalmitul. Dar în ce chip păstoritul este sora demnităţii împărăteşti? ***«Cine este acesta împăratul slavei ?»*** Cel numit Păstor în textul de mai sus, în textul acesta este numit împărat. Să nu crezi că numirea aceasta îi este dată de alţii, iar El se ruşinează să-şi dea acest nume! Dimpotrivă, trecând sub tăcere pe năimiţi, mărturiseşte despre Sine că întruneşte, în persoana Sa, calităţile unui adevărat păstor: ***«Eu sunt Păstorul cel bun»***, «Eu sunt şi nu Mă schimb».

Au oare aceeaşi valoare cuvintele: «Păstorul cel bun» ca şi acelea spuse despre faptele mari ale lui Dumnezeu, ca de pildă cuvintele: «Eu cu mâna Mea am întărit pământul şi Eu singur am întins cerul» , ca şi toate faptele şi cuvintele măreţe şi vrednice ce trebuie spuse despre Dumnezeu? Da! Domnul prin aceste cuvinte scoate dintre păstori pe năimiţi şi raportează la El pe adevăratul păstor: «Eu sunt Păstorul cel bum. Află cine este Păstorul şi cine este Păstorul cel bun! Domnul singur tălmăceşte aceste cuvinte spunând: ***«Păstorul cel adevărat sufletul lui îşi pune pentru oi; iar năimitul şi cel care nu este păstor, ale căruia nu sunt oile, nu-i pasă când vede lupul venind».***

În această privinţă Biserica întreabă: ***Dacă Domnul este păstorul, cine este năimitul? Nu-i oare diavolul? Iar dacă diavolul este năimitul, atunci cine-i lupul?*** Dar se ştie că lup este diavolul, fiară neîmblânzită, răpitoare, vicleană, duşmanul obştesc al tuturora. Trebuie deci, ca năimitul să fie altcineva, unul care are un nume special. ***Domnul numea năimiţi pe aceia cărora le adresa cuvinte de mustrare.*** Dar sunt şi acum şi n-ar trebui să fie, oameni care merită numele de năimiţi. Pe vremea Mântuitorului năimiţi erau arhiereii şi fariseii şi tot partidul iudaic. Pe ei îi numea năimiţi, pentru că au luat puterea de a păstori pentru propriul lor câştig şi nu pentru a face bine şi dreptate poporului. Aceia sunt năimiţi, care se roagă folosindu-se de deşarte născociri pentru a mânca pâinea văduvelor şi orfanilor. ***Sunt năimiţi şi nu păstori cei care se ocupă de propriile lor interese, cei care urmăresc prezentul şi nu se gândesc la viitor.***

Şi acum sunt mulţi năimiţi, care-şi vând viaţa pentru o neînsemnată şi nenorocită glorie, care fac dezbinări în Biserică, întemeindu-se chiar pe cuvintele sănătoase ale Domnului. Scriptura spune: ***«Pe când Domnul spunea aceste cuvinte s-a făcut***

dezbinare între ei». «Unii spuneau: «Are demon!». Alţii: «Demonul nu poate face ca ochii orbi să vadă». Vezi, deci că această boală a dezbinării este veche? Lopata desparte îndată pleava de grâu, ce-i uşor şi nestatornic se desparte de ce-i hrănitor, iar ce-i potrivit pentru mâncarea cea duhovnicească rămâne agricultorilor. Pentru aceasta se fac dezbinări, pentru că unii se despart de alţii într-un chip sau în altul. Este o însuşire proprie a iudeilor de a face dezbinări, dar Biserica lui Dumnezeu, care a primit cămaşa cea fără cusătură, cămaşa ţesută dintru început, păstrată nesfâşiată de ostaşi, care a îmbrăcat pe Hristos, Biserica lui Dumnezeu a reuşit să nu sfâşie cămaşa! ***«Eu cunosc pe ale Mele şi ale Mele Mă cunosc».***

Ereticul a răpit aceste cuvinte pentru făurirea hulei lui. Ereticul spune «Iată Domnul a spus : «Cele ale Mele Mă cunosc şi cunosc pe ale Mele»! Ce înţeles are cuvântul a cunoaşte ? Se înţelege, oare, prin acest cuvânt că putem cunoaşte fiinţa lui Dumnezeu ? Că putem măsura măreţia Lui ? Aceea înţelegi despre Dumnezeire, ceea ce afirmi, în îndrăzneala ta, că cunoşti? Nu înţelegi, oare, care este măsura cunoaşterii noastre despre Dumnezeu din cele spuse de Domnul puţin mai jos? Ce cunoaştem despre Dumnezeu ? ***«Oile Meie, spune Domnul, ascultă glasul Meu» . Iată cum se cunoaşte Dumnezeu! Din ascultarea poruncilor Lui; din săvârşirea poruncilor, pe care le-am auzit. Cunoaşterea lui Dumnezeu e aceasta: păzirea poruncilor lui Dumnezeu!***

Cum ? Cunoaşterea lui Dumnezeu nu este cercetarea cu de-amănuntul a fiinţei lui Dumnezeu? Nu este căutarea şi cercetarea celor mai presus de lume? Nu este cugetarea despre cele nevăzute? «Cele ale Mele Mă cunosc şi le cunosc pe ale Mele».Ţi-i de ajuns să ştii că Hristos este păstor bun, că şi-a pus sufletul Său pentru oi. Aceste margini are cunoaşterea lui Dumnezeu. A căuta să cunoşti cât este de mare Dumnezeu, care este măsura Lui, în ce fel este fiinţa Lui şi altele asemenea este primejdios pentru cel ce întreabă şi cu neputinţă de răspuns pentru cel întrebat. Tăcerea este leacul unor astfel de întrebări.

Domnul a spus: «Oile Mele ascultă glasul Meu»; n-a spus: «Oile Mele caută», a spus: «Sunt ascultătoare, nu sunt puse pe discuţie». Ai auzit pe Fiul! Nu mai discuta meşteşugit cu privire la chipul naşterii Fiului, nu atribui cauze celor necauzate şi nu despărţi prin schismă ce este unit! Pentru a pune capăt acestor întrebări, evanghelistul, cu mult înainte, ţi-a pus o temelie de nezdruncinat. Ai auzit mai înainte şi auzi şi acum! Evanghelistul a spus: ***«La început era Cuvântul»*** , ca să nu socoţi că Fiul este o odraslă omenească, venită din nefiinţă.

- ✓ *A spus: «Cuvânt» din pricina impasibilităţii Sale;*
- ✓ *a spus: «era» din pricină că este mai presus de timp;*

- ✓ *a spus: «început», ca să uneşti pe Cel născut cu Tatăl.*

Ai văzut în ce chip oaia ascultătoare ascultă glasul Stăpânului! «La început» şi: «era» şi: «Cuvânt». Nu întreba: «Cum era ?». Nu spune: «Dacă era, nu a fost născut, iar dacă a fost născut nu era». Oaia care pune nişte întrebări ca acestea nu este oaie. Are numai pielea de oaie pe dinăuntru, însă, cel care vorbeşte este lup.

Să fie făcut cunoscut vicleanul! «Oile Mele ascultă glasul Meu». Ai auzit pe Fiul? Înţelege în ce constă asemănarea cu Tatăl. Spun asemănarea din pricina slăbiciunii trupurilor mai puternice. De altfel acesta-i adevărul - nu mă tem să mă apropii de adevăr - şi nu sunt înclinat spre hulă. Spun identitate între Tatăl şi Fiul, dar salvez însuşirea de Fiu şi de Tată.

În ipostaza Fiului înţelege chipul părintesc, ca să salvezi raţiunea exactă a chipului Tatălui, ca să înţelegi, cu cuviinţă dumnezeiască, cuvintele: ***«Eu sunt în Tatăl şi Tatăl întru Mine» .*** Să nu înţelegi amestecarea fiinţelor, ci identitatea caracterelor. Se pare, însă, iubiţilor, că problema aceasta este una din cele mai controversate; dar supunerea pe care o aveţi în a mă asculta m-a silit pe mine, neputinciosul, să o aduc înainitea voastră şi să vorbesc despre ea, pentru ca puterea lui Dumnezeu să strălucească mai ales în neputinţa omului, care-I serveşte de unealtă. Poate pentru că pentru aceasta a prisosit în noi neputinţa, pentru ca să fie slăvit şi mai mult Cel care întăreşte cele neputincioase.

Iar Cel care a adus această prăznuire a noastră, care a pus capăt rugăciunilor anului trecut şi a făcut început anului ce vine - că ziua de astăzi ne pune hotar anului trecut şi este în acelaşi timp şi început al anului ce vine - aşadar Cel care ne-a adunat şi ne-a dat puterea de a lucra în viitor, să ne păzească întru El nevătămaţi, neispitiţi şi nerăpiţi de lup; să păstreze nezdruncinată Biserica aceasta întărită cu puternicele turnuri ale mucenicilor; să alunge de la ea orice viclenie şi orice atac al furiilor eretice; să ne dea nouă prilej de a învăţa în linişte cuvintele dumnezeieşti şi de a învăţa harul ce ni s-a dat al Duhului, că a lui Hristos slava şi puterea împreună cu Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin.

Mitropolitul Augustin de Florina - Predică la pomenirea Sfântului mucenic Mamant - un copil orfan

Toate, iubiţilor, toate ţările au sfinţi şi mucenici. ***Floarea care se numeşte sfinţenie răsare pretutindeni şi îşi răspândeşte parfumul.*** Dar există câteva ţări, care prezintă o deosebită rodnicie de sfinţi. Când deschidem sinaxarele şi citim vieţile sfinţilor, vedem că acea ţară, care a dat pe cei mai mulţi sfinţi şi mucenici, este Asia Mică. Şi zicând Asia Mică înţelegem şi marea provincie a Pontului…

(traducere: Frăţia Ortodoxă Misionară "Sfinţii trei noi ierarhi", sursa: Myripnoa anthi", Atena, 2007)

Vasilios Kalliakmánis - Cinstirea Sfântului mucenic Mámas în Capadocia

Sfântul mucenic Mamas, medalion de metal, Georgia, sec. al XI-lea

Sfântul Mámas (sau Mamant) era cinstit în Cezareea Capadociei de două ori pe an: în prima săptămână a lunii septembrie şi primăvara [*Pentru cinstirea mucenicului în acest anotimp, este citat Sfântul Grigorie Teologul: „Mámas slăvitul şi păstor şi mucenic, cel căruia căprioarele se întreceau să-i dea laptele lor, pentru să se hrănească dreptul acesta în acest fel străin, […] şi primăvara binecuvântând-o astăzi, mulţimi de pretutindeni îi cheamă grăbit la frumuseţea virtuţii şi vrednicia păstoririi şi la biruirea cuvintelor. Încă şi mai pe scurt, acum primăvara lumească, primăvară duhovnicească, primăvara sufletelor, primăvară a trupurilor, primăvara văzută, primăvară nevăzută”, Omilia 44, Eis tīn kainīn Kyriakīn (Omilia 44, La Duminica cea nouă), PG 36, 620-621.*].

La aceste evenimente erau chemaţi şi alţi episcopi, ceea ce dădea mai multă strălucire sărbătoririi festive a mucenicilor, mai ales a Sfântului Evpsihie şi a Sfântului Mámas. Pe data de 2 septembrie era sărbătorită pomenirea Sfântului Mámas, iar pe 7 ale aceleiaşi luni, pomenirea Sfântului Evpsihie. Această perioadă coincidea cu începutul Indictionului şi al sărbătorii Vasiliadei.

În scrisoarea Sfântului Vasile cel mare, prin care-l invita pe Sfântul Amfilohie de Iconiu la sărbătorirea Sfântului Mucenic Evpsihie, este menţionată ca zi de prăznuire a Sfântului Evpsihie data de 5 septembrie, dar cercetătorii consideră că este vorba despre data de 7 a aceleiaşi luni. „Este ziua acesta a cincea a lui septembrie. Pentru aceasta vă rugăm să fiţi aici cu trei zile înainte pentru ca să fii prezent şi la comemorarea azilului pentru săraci”, scrie Sfântul Vasile cel mare Sfântului Amfilohie [*Epistola 176 către Amfilohie, PG 32, 653 BC, EPE, Megálou Vasilíou Erga 1 (Operele Sfântului Vasile cel Mare, 1), Paterikaí Ekdóseis „Grigórios o Palamás”, Tesalonic 1972, p. 124-125.*]. Cu ocazia acestor sărbători, se făceau multe donaţii aşezămintelor filantropice pe care le înfiinţase Sfântul Vasile cel mare, pentru consolidarea operei lor sociale [*V. Néarhos Klirídi, „Prolegómena kai keímenon tīs akolouthís tou aghíou endóksou megalomártyros Mámantos tou Thavmatourgoú”, op. cit., p. 94-95. Anna Maravá-Hatzinikoláou, O Aghios Mámas, op. cit., p. 51-53.*].

Pătimirea Sfântului mucenic Mamas, frescă, Mănăstirea Dionysiou, Athos, 1547

Zugravii capadocieni autohtoni au reprezentat întregi cicluri iconografice pe pereţii bisericilor, povestind viaţa şi încercările Sfinţilor care erau cu deosebire iubiţi de

poporul Capadociei celei născătoare de sfinţi. Astăzi suntem în situaţia de a cunoaşte că în secolele IV-V au fost zugrăvite cicluri legate de Sfântul Varlaam, Sfântul Mámas, Sfântul Teodor şi Sfânta Evfimía. Destul de curând s-au adăugat şi reprezentări iconografice legate de Sfântul Vasile cel mare. Sfântul Mámas este reprezentat, de obicei, în trei moduri: cu căprioarele, ca simplu păstor sau călare pe leu [*V. Anna Maravá-Hatzinikoláou, op. cit., p. 86 ş.a.*].

Sfântul mucenic Mamas, frescă, Mănăstirea Dochiariou, Athos, 1568

În omilia sa despre Sfântul Mámas, Sfântul Vasile cel mare, episcopul Cezareei, îl descrie pe Sfântul mucenic, înaintea unei mari mulţimi de credincioşi, drept exemplu de credincios simplu şi smerit care s-a învrednicit să slăvească numele lui Hristos. Sfântul mucenic Mámas era un simplu cioban, aflat în deplină armonie cu natura înconjurătoare şi având o comoară nesfârşită de credinţă. Din pricină că omilia sa era urmărită de mulţi păstori de oi, Sfântul Vasile preferă să lase deoparte virtutea autentică, smerenia şi evlavia tânărului păstor. Acesta izvorăşte virtute

[*„Aceasta este lauda mucenicului: bogăţia harismelor duhovniceşti… Acesta din sine izvorăşte virtute… să amintim, fără ca uimirea să ne amuţească, a păstorului bogăţie. Veniţi, deci, să lăudăm cele ale nebogatului”, Omilía 23, Eis ton Aghion Mártyra Mámanta (Omilia 23, La Sfântul Mucenic Mámas), PG 31, 589E-592C. V. şi Anna Maravá-Hatzinikoláou, O Aghios Mámas, op. cit., p. 6-8, 54-55.*], scrie Sfântul Vasile, iar mai departe evidenţiază zădărnicia bogăţiei şi a înţelepciunii lumeşti şi importanţa inegalabilă a evlaviei celei în Hristos. Şi încheie: „aceasta şi în ceruri te va înălţa, aceasta-ţi va rândui şi pomenire nemuritoare, dar şi faimă statornică în rândul oamenilor” [*M. Vasileíou, Omilía 23, Eis ton Aghion Mártyra Mámanta (Omilia 23, La Sfântul Mucenic Mámas), PG 31, 592C.*].

Am amintit deja că Sfântul Mámas era sărbătorit în Cezareea Capadociei de două ori pe an, în luna septembrie şi primăvara. Prin cea de-a doua, locuitorii din această regiune îl rugau pe Sfânt să binecuvânteze anotimpul care tocmai începea. Tânărul sfânt, copilul mucenic devenea, astfel, un simbol al binecuvântării perioadei în care natura înflorea din nou. Prin urmare, nu este greu de înţeles de ce cuvântul Sfântului Grigorie de Nazianz, pe care l-a rostit în Duminica Tomii, nu este altceva decât un adevărat imn al primăverii şi al Sfântului Mámas. „Sfântul acesta extraordinar, care păstoreşte astăzi poporul Cezareei, era un păstor capadocian care creştea căprioare. Iar acelea se întreceau care să dea prima lapte pentru hrana dreptului”, spune Sfântul Grigorie [*„Mámas slăvitul păstor şi mucenic, cel căruia căprioarele se întreceau să-i dea laptele lor, pentru să se hrănească dreptul acesta în acest fel străin, acum păstorind poporul credincios şi primăvara binecuvântând-o astăzi, mulţimi de pretutindeni îl cheamă grăbit”, Omilia 44, La Duminica cea nouă, PG 36, 620C. Vezi şi Anna Maravá-Hatzinikoláou, op. cit., p. 39-41.*].

Merită să amintim cu deosebire cinstirea de care se bucura Sfântul Mámas în rândul tagmelor monahiceşti musulmane ale dervişilor. Este cunoscut faptul că dervişii respectau şi cinsteau mulţi Sfinţi creştini. Unul dintre Sfinţii la care aceia aveau mare evlavie era Sfântul Mámas. Mulţi refugiaţi capadocieni povestesc că în regiunea Mamasoú, dar şi-n alte părţi, dervişii ţineau mult la Sfântul mucenic. Se spune că atunci când intrau în casele lor, spuneau: „Dă-mi să aprind o lumânare Sfântului Mámas. Şi noi suntem pentru tine, Sfinte Mámas”. E vorba, deci, despre un alt exemplu de convieţuire armonioasă între credinţa creştină şi cea musulmană, care, se ştie, s-a impus vreme de secole în Orient.

Fiecare perioadă din istoria Bisericii are să se mândrească cu mădulare ale sale sfinţite, alese din toate straturile societăţii. În funcţie şi de condiţiile sociale ale fiecărei epoci, ne-a dat mucenici, mărturisitori, cuvioşi, drepţi, sfinţi căsătoriţi, copii mucenici şi o mulţime de alţi Sfinţi cunoscuţi sau necunoscuţi. Toţi aceşti

oameni sunt cinstiţi de Biserică nu precum nişte cazuri individuale de oameni deosebiţi, ci ca mădulare ale Trupului lui Hristos. Hristos şi Biserica sfinţesc şi mântuiesc pe oameni şi nu invers. Va trebui să înţelegem cu toţii faptul că ne mântuim în Biserică şi că nu mântuim noi Biserica.

Sfântul mucenic Mámas este o piesă de aur din mozaicul Bisericii, căci şi-a făcut voia lui Dumnezeu, voie a sa. Dacă vrem să-l cinstim cum se cuvine pe Sfântul Mámas, nu avem altă opţiune decât să urmăm vieţii sale şi să valorificăm harismele pe care ni le-a dat Dumnezeu. Să devenim, cu alte cuvinte, oameni ai bucuriei, ai iubirii, ai credinţei, ai dreptăţii şi mai presus de toate, oameni ai nădejdii, dar şi ai jertfei şi muceniciei, însă într-un mod diferit. În zilele noastre, mucenicia şi mărturisirea capătă dimensiuni diferite.

Scrie eruditul cleric Filotheos Faros: „Mărturisim adevărul lui Hristos atunci când suntem gata să jertfim orice rânduială care ne asigură nouă confortul, fie ea economică, emoţională, politică, socială, profesională, ideologică, chiar şi religioasă, de dragul acestui adevăr”. Şi continuă: „Îl mărturiseşte, într-un fel, pe Iisus Hristos, politicianul care are îndrăzneala să spună concetăţenilor săi că, pentru a lovi eficient divergenţa din viaţa locului aceluia, trebuie ca fiecare cetăţean să facă ceva cu propriile divergenţe, înainte de a se preocupa de divergenţele celorlalţi. Acest politician, însă, va mărturisi şi va suferi din pricina aceasta, căci nu va primi nici măcar votul propriei soţii”.

(Fragment din Cuvântul de deschidere la cel de-al II-lea Congres al cinstitorilor Sfântului Mámas din Grecia – Cipru, 13 iulie 1997, Aghios Mámas Halkidikís)

Nicolae Pintilie - Mucenicul Mamant - sfântul prieten al fiarelor

Cu porunca lui Dumnezeu, se adunau la Sfântul Mamant, în pustia aceea, fiarele, ca oile la păstor şi ca nişte pricepute îşi plecau urechile lor la cuvintele Sfântului şi i se supuneau. Hrana lui era lapte de animale sălbatice pe care, mulgându-le, făcea brânză de mâncare nu numai pentru el, ci şi pentru săraci.

***

Aducere aminte a stării primordiale din Gradina Raiului, istoria sfântă a lăsat mărturii despre numeroşi sfinţi care au ştiut să îmblânzească şi să trăiască împreună cu animale sălbatice.

- ✓ *Ne amintim de Sfânta muceniţă Tecla, la ale cărei picioare s-au aşezat cuminţi leii care aveu misiunea de a o sfâşia.*
- ✓ *Ne amintim şi despre Sfântul Coprie, care a luat de urechi un urs, pentru a-l scoate din grădina de zarzavaturi a mănăstirii.*

Sfântul Isaac Sirul spune că îmblânzirea animalelor sălbatice este unul dintre semnele prezenței harului divin. Prin curăție, omul se apropie de sfințenia lui Adam de dinainte de căderea lui în păcat, animale recunoscând acea stare primordială.

O astfel de viață transpusă în lumina harului divin ne-o aduce în fața ochilor și sinaxarul zilei de 2 septembrie. Sfântul Mamant, trăitor în secolul al IV-lea, a gustat din plin din paharul suferinței, încă din fragedă copilărie.

Născut în Paflagonia - Asia Mică, a rămas orfan, părinții fiind martirizați în timpul împăratului Aurelian. Din rânduiala lui Dumnezeu, tânărul al cărui nume nu a fost păstrat de către aghiografie a fost adoptat de o femeie creștină, care l-a îngrijit cu responsabilitate. Așa cum mărturisește sinaxarul, pruncul crescând, nu a vorbit până la vârsta de cinci ani: „După aceea, a început a zice către femeia care îi era a doua mamă, acest cuvânt: mama, care în latineşte înseamnă sân sau maică. După acest cuvânt, pruncul s-a numit Mamant. După aceasta, acea mamă a dat pruncul la învăţătura cărţii, întrecând degrabă pe toţi vârstnicii săi, încât toţi se mirau de isteţimea minţii lui”.

Tânăr, în floarea vârstei, Mamant a fost ales de către Dumnezeu să împlinească familia de mucenici. În timpul aceluiași Aurelian, prigoana creștină a ajuns și în părțile orientale ale Imperiului Roman.

Arestat în Paflagonia, Mamant a fost adus în fața împăratului, pe care l-a înfruntat cu tărie - deși avea doar 15 ani: „Stând Mamant înaintea împăratului şi nu s-a ruşinat, care, deşi era tinerel, avea inimă netemătoare şi înţelegerea bărbatului desăvârşit. Căci puterea lui Dumnezeu a ştiut şi pe cel mic şi tânăr David a-l arăta nebiruit de Goliat, şi din gura pruncilor a-şi aduce laudă, şi pe copilul cel mic de ani a-l înţelepţi, ca mai mult decât bătrânii să înţeleagă. Pe toate acestea puteai să le vezi la tânărul copil Mamant. Nu l-au biruit pe el cuvintele împăratului celui fărădelege, nu l-au amăgit darurile, nu l-au înfricoşat muncile pe care le-a primit cu osârdie, mai bine decât darurile cele mari. Deci, mâniindu-se chinuitorul, îndată a poruncit să-l întindă la pământ şi să-l bată fără cruţare. Dar, fiind bătut trupul lui cel frumos, el răbda ca şi cum nu simţea nici un fel de durere”.

Văzând împăratul Aurelian că nimic nu dovedește prin chinuirea tânărului, a hotărât ca Mamant să fie aruncat în mare. Din rânduială divină, tânărul a scăpat din legături, refugiindu-se într-un munte din apropierea orașului Cezareea.

A început o viață nouă, o viață petrecută în compania animalelor sălbatice: „Cu porunca lui Dumnezeu, se adunau la Sfântul Mamant, în pustia aceea, fiarele, ca oile la păstor şi ca nişte pricepute îşi plecau urechile lor la cuvintele Sfântului şi i se supuneau. Hrana lui era lapte de animale sălbatice pe care, mulgându-le, făcea brânză de mâncare nu numai pentru el, ci şi pentru săraci”.

Vestea vieții sale minunate a făcut ca Sfântul Mamant să fie pârât autorităților romane. În scurt timp, soldații au fost trimiși să îl aresteze: „Căutând ei pe sfântul în pustie, el se pogora singur din munte şi, întâmpinându-i, i-a întrebat: Pe cine căutaţi? Iar ei, socotind că este păstor şi îşi paşte oile în muntele acela, îi spuseră: Căutăm pe Mamant, care petrece undeva în pustia aceasta. Oare nu ştii unde este? Deci au mers ostaşii în locuinţa lui, iar el le-a pus înainte să mănânce brânză. Mâncând ei, iată, veniră, după obiceiul lor, cerboaicele şi caprele sălbatice cu lapte, să fie mulse. Iar el a muls lapte şi a pus înaintea ostaşilor să bea, apoi s-a întors la rugăciune. Şi începură a veni mai multe fiare pe care, văzându-le ostaşii, se temură şi, lăsând hrana, au fugit. Mamant le-a poruncit să nu se teamă, apoi le-a spus că el este cel căutat.

Iar ei îi ziseră: De voieşti să mergi la dregătorul, vino cu noi; iar de nu, dă-ne voie să mergem singuri, că noi nu îndrăznim să te ducem. Însă ne rugăm ţie să nu ne vatăme fiarele.

Iar el, mângâindu-i, le-a poruncit să meargă, zicându-le: Mergeţi voi înainte, iar eu voi merge singur, în urma voastră. Ducându-se ostaşii, aşteptau venirea lui la porţile cetăţii, căci credeau în cuvintele unui bărbat ca acela şi nu puteau nici a gândi ceva nedrept împotriva lui. Mamant, luând cu sine un leu, a mers după dânşii în cetate şi, intrând el, leul a rămas afară, iar ostaşii, luând pe Mamant, l-au pus înaintea judecătorului”.

După multe chinuri, mucenicul lui Hristos Mamant a fost ucis cu pietre, luând cununa muceniciei.

Sfintele lui moaşte au fost îngropate de către credincioşi în biserica din Cezareea Capadociei, loc în care până astăzi curg râuri de minuni, spre slava lui Dumnezeu.

Pr. Ioniţă Apostolache - Sfântul Mamant, mucenicul iubit de fiarele sălbatice

Deoarece primul cuvânt pe care l-a rostit după vârsta de cinci ani a fost „mama”, sfântul a fost numit Mamant. S-a retras în pustie, fiind înconjurat de fiare sălbatice, ca un păstor în mijlocul turmei sale. A pătimit mucenicește în vremea împăratului Aurelian.

Pe vremea prigoanei împăratului roman Aurelian (270-275), o familie de viţă nobilă nu a ocolit mărturisirea dreptei credinţe. Patricianul Teodot şi soţia sa, Rufina, erau originari din provincia siriană Gangara. Deşi se bucurau de o cinste deosebită, nu s-au ruşinat să-L mărturisească pe Hristos în mijlocul oamenilor, atrăgând asupra lor atenţia autorităţilor, care luau măsuri severe împotriva oricui refuza să slujească zeilor. Dregătorul păgân Alexandru i-a chemat înaintea judecătorului, obligându-i să slujească la idoli. În momentul în care Alexandru era gata să-i pună la chinuri, a fost oprit de locuitorii cetăţii, deoarece Teodot era demnitar roman şi nu putea fi pedepsit decât prin porunca împăratului.

Dregătorul i-a adus în Cezareea Capadociei, la ighemonul Faust, unul dintre cei mai aprigi prigonitori ai creştinilor. Acesta i-a aruncat în temniţă, chinuindu-i cumplit. Rufina era însărcinată şi suporta cu greu chinurile. De aceea, Teodot se ruga lui Dumnezeu ca să le primească sufletele ca nu cumva, din cauza chinurilor, să părăsească credinţa cea adevărată: „Doamne, Dumnezeul puterilor, Tatăl iubitorului Tău Fiu, pe Tine Te binecuvântez şi Te prea măresc că m-ai învrednicit pe mine să fiu aruncat în temniţa aceasta pentru numele Tău. Deci, mă rog Ţie,

Doamne, primeşte sufletul meu în legăturile acestea, Cela ce ştii neputinţa mea, ca nu cumva să se laude vrăjmaşul meu asupra mea”.

După ce Teodot şi-a dat duhul, soţia sa a născut un fiu binecuvântat, rod al suferinţelor şi al dragostei jertfelnice pentru Hristos. După naşterea fiului său, Rufina a plecat şi ea la Domnul.

„Niciodată nu mă voi lepăda de Hristos”

După ce Teodot şi soţia sa, Rufina, au fost chemaţi la Hristos, Dumnezeu a poruncit, prin îngerul Său, unei femei din Cezareea, al cărei nume era Amina, femeie de neam bun şi de dreaptă credinţă, să ceară de la dregător trupurile celor doi sfinţi, care se aflau în temniţă, pentru a le îngropa cu cinste, iar pe prunc să-l îngrijească ca pe un fiu al ei. Din rânduiala lui Dumnezeu, inima dregătorului s-a înmuiat, iar Amina a reuşit să pună trupurile celor doi martiri la loc de cinste, îngropându-le în grădina sa.

Pruncul a fost îngrijit cu dragoste de către creştină, care l-a iubit ca pe propria sa odraslă. Până la vârsta de cinci ani el nu a spus nici un cuvânt. Deoarece primul cuvânt pe care l-a rostit după vârsta de cinci ani a fost mama, pruncul a fost numit Mamant.

A învăţat la cele mai bune şcoli ale timpului, deosebindu-se prin isteţimea ieşită din comun.

Pe tronul Romei s-a urcat împăratul Aurelian, prigonitor aspru al celor ce refuzau să cinstească idolilor. Nu numai bărbaţii erau siliţi să aducă jertfe, ci şi femeile şi copiii. Credinţa pruncului nu a stat mult vădită şi el a atras, ca şi părinţii săi odinioară, invidia dregătorilor prigonitori.

Pe vremea aceea, în funcţia de dregător al Cezareei Capadociei se afla Democlit, cel care luase locul lui Faust, şi el aprins de ură împotriva creştinilor. La el a fost adus tânărul Mamant pentru a se justifica şi pentru a fi încercat în credinţa idolatră.

Mamant avea doar cincisprezece ani şi rămăsese de curând orfan şi de cea de a doua sa mamă. Întrebat dacă este creştin, Mamant recunoaşte fără nici o şovăire, fiind gata să accepte orice chin pentru credinţa sa: „Eu sunt cel ce nesocotesc căruntele voastre cele rătăcite din calea cea dreaptă şi de atâta întuneric cuprinse, încât la lumina adevărului nu puteţi privi, căci, părăsind pe Dumnezeul Cel viu şi adevărat, v-aţi apropiat de demoni, închinându-vă idolilor fără de suflet, muţi şi

surzi. Iar eu niciodată nu mă voi lepăda de Hristos şi mă sârguiesc să-i aduc la El pe cei pe care-i pot aduce”.

„De nu-mi vei da ascultare, vei pieri!”

Dregătorul a avut nevoie de aprobarea împăratului pentru a-l chinui pe Mamant, acesta fiind de viţă nobilă, după părinţii săi. După ce a primit acordul împăratului, ighemonul Democlit dezlănţui chinurile asupra tânărului Mamant. Acesta a fost dus chiar înaintea împăratului, care a încercat să-l facă să renunţe la credinţa sa şi să jertfească idolului Serapid: „De te vei apropia de marele Serapid şi de vei jertfi lui, vei fi cu noi în palate şi te vei hrăni împărăteşte şi toţi te vor cinsti, te vor lăuda şi vei fi fericit cu adevărat. Iar de nu-mi vei da ascultare, vei pieri!” Dar tânărul a preferat Împărăţia cea veşnică în locul celei trecătoare.

Pentru cutezanţa sa, el a fost ars cu lumânări, bătut cu pietre, aruncat în mare, pentru a se îneca, dar din toate acestea sfântul a ieşit nevătămat, ajutat permanent de îngerul Domnului, care era lângă el, încurajându-l.

Dumnezeu a poruncit îngerilor Săi să-l păzească, aceştia răpindu-l şi ducându-l pe un munte, în pustia din apropierea Cezareei Capadociei. Aici sfântul vieţuieşte ca un al doilea Moise, postind patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, petrecând în tovărăşia fiarelor sălbatice.

În locurile acelea, Mamant a construit o biserică, în care se ruga şi citea Sfânta Scriptură. În permanenţă era înconjurat de fiare sălbatice, ca un păstor în mijlocul turmei sale. Din laptele acestora sfântul făcea brânză, pe care o împărţea celor săraci.

Vestea despre pustnicul care a îmblânzit fiarele sălbatice a ajuns până la urechile dregătorilor păgâni din Cezareea. Aceştia, neştiindu-i identitatea, îl socoteau vrăjitor şi au trimis mai mulţi soldaţi pentru a-l aduce în cetate. Ajungând ostaşii în apropierea locurilor sale de nevoinţă, au fost întâmpinaţi chiar de către Mamant, care i-a primit ca pe nişte fraţi. Mamant şi-a descoperit identitatea, spunându-le că va veni singur în cetate pentru a sta în faţa dregătorului.

În călătoria sa la Cezareea, Mamant a fost însoţit de către un leu, care a rămas la porţile cetăţii.

Trei zile în cuptorul aprins

După ce-L mărturisește din nou pe Hristos în fața păgânilor persecutori, Sfântul Mamant este supus la cele mai îngrozitoare chinuri: bătut cu unghii de fier, aruncat în temniță, aruncat într-un cuptor aprins, la fiare, bătut cu pietre.

Văzând prigonitorii că nici una dintre pedepse nu-l afectează, hotărăsc să-l arunce într-un cuptor încins, dar Mamant iese, după trei zile, întreg şi nevătămat. Apoi, sfântul este aruncat la fiarele sălbatice. Dar nici de data aceasta nu i s-a întâmplat nimic, fiarele recunoscându-l ca pe un păstor.

Mulţi dintre cei de faţă au crezut în puterea lui Dumnezeu ce lucra atât de vizibil prin sluga Sa, Mamant. Dumnezeu a făcut ca în aceste momente să deschidă gura leului care venise cu Mamant şi să grăiască cu grai omenesc către cei de faţă, recunoscându-şi stăpânul: „Tu eşti păstorul meu care m-ai păscut în munte”.

Din porunca dregătorului, Mamant a fost străpuns cu o oişte, dându-şi obştescul sfârşit într-una din peşterile din acele locuri.

Sfintele sale moaşte au fost cu grijă îngropate de către credincioşi în acelaşi loc în care a mers la Domnul, urmând ca, mai târziu, creştinii sirieni să construiască aici o biserică.

Despre Sfântul mucenic Mamant face pomenire Sfântul Vasile cel mare atunci când îi îndeamnă pe păstoriţii săi din Cezareea Capadociei: „Aduceţi-vă aminte de sfântul mucenic, câţi l-aţi văzut cu ochii, câţi la lucrul acesta, adunându-vă, l-aţi avut ajutor; la câţi chemându-i numele, cu singur lucru a venit, pe câţi rătăciţi în viaţă i-a povăţuit, pe câţi de neputinţe i-a tămăduit, la câţi, murindu-le fiii, iarăşi la viaţă i-a întors”.

În iconografie, sfântul apare reprezentat alături de un leu.

Sfântul mucenic Mamant / Mamas

Localitatea numită Sfântul Mamas sau Mamant - Agios Mamas, Άγιος Μάμας - îşi trage numele de la sfântul ortodox grec Mamas. Aceasta este o micuţă localitate din regiunea Limassol, Cipru. Aceasta este aşezată pe pantele sudice ale Munţilor Troodos, într-o zonă renumită în vinărit. Localitatea este zidită sub formă de amfiteatru, la baza Muntelui Zalaka.

Sfântul mucenic Mamas / Mamant este un sfânt martir din secolul al III-lea. Părinţii acestuia, Theodotos şi Roufina, au vieţuit în localitatea Gaggra din Paflagonia, Asia, în perioada domniei împăratului Aurilianos (270-275), care a şi iniţiat o persecuţie susţinută împotriva creştinilor.

Theodotos şi Roufina, care era însărcinată în acea vreme, au fost arestaţi şi aruncaţi în închisoare. Închişi fiind, Roufina a născut pe Mamas. Tatăl acestuia a murit însă mai înainte de a-şi venea fiul, iar mama a murit şi ea, la scurt timp după naşterea acestuia. Mamant, care va fi crescut de o femeie cu numele de Ammia Matrona, şi-a îndreptat paşii spre învăţarea şi predicarea creştinismului încă din fragedă pruncie.

Se spune despre acesta că a vieţuit ca pustnic în ţara Ciprului, mărturisind prin toate faptele sale puterea credinţei şi a dragostei de Hristos. Drept urmare a râvnei sale, el a fost arestat la vârsta de doar 15 ani. După îndelungi torturi, cu scopul de a-l face să renunţe la credinţă creştină, el a fost omorât, devenind astfel martir al lui Hristos.

În sinaxar găsim scris: ***"Iar dacă s-a făcut de cincisprezece ani, tânărul Mamant, aflându-l cei rău credincioşi că este creştin, l-au prins şi l-au bătut cu toiege, şi spânzurându-i un plumb pe grumaz l-au aruncat în mare. Dar prin dumnezeiasca putere, mântuit de primejdie, s-a ascuns într-o peşteră, şi se hrănea cu lapte de ciută. Şi iarăşi prinzându-l, l-au supus la şi mai grele chinuri şi, spintecându-i-se pântecele cu suliţe de fier, s-a mutat din lumea aceasta."***

Miniatura de mai jos, înfăţişându-l pe Sfântul Mamant mulgând o capră, se păstrează în Mănăstirea Sfântă Ecaterina, Sinai, şi-l arătă pe acesta lângă peştera în care vieţuia ascuns.

Icoanele cipriote obişnuiesc să-l înfăţişeze pe Sfântul mucenic Mamas călare pe un leu, cu un toiag în mâna dreaptă şi cu o oaie în cea stângă. Potrivit tradiţiei locului, Sfântul Mamas vieţuia viaţă de călugăr, într-o peşteră de lângă oraşul Morphou.

Odată, el a fost arestat de stăpânia otomană, pe motiv că nu a avut de unde să plătească o anumită taxă. O altă mărturie spune că autorităţile bizantine sunt cele care l-au prins pe tânăr, pe acelaşi motiv, urmând a-l duce la curtea de judecată din Constantinopol.

În timp ce soldatul turc îl ducea pe Sfântul Mamas /Mamant la curtea otomană, spre a da seama de cele de care era acuza, ei au dat peste un leu care fugărea o oaie.

Sfântul Mamas a poruncit leului să lasa oaia în pace şi să vină lângă el. Animalul sălbatic, simţind puterea din inima tânărului Mamas, a ascultat îndată, venind astfel lângă acesta. Urcând pe leu şi luând în braţe oaia cu pricina, el a mers astfel până la curtea otomană.

În momentul în care judecătorul a văzut cu ochii lui minunată întâmplare, a ordonat eliberarea tânărului Mamas şi scutirea lui de taxe pe viitor. Sfântul Mamas a oferit oaia în dar judecătorului.

Viaţa Sfântului Mamas arată mai cu seamă, pe lângă puterea omului sfânt asupra naturii şi a întregii creaţii, rolul omului în natură, adică înălţarea ei la Creatorul. Urcarea sfântului pe animalul sălbatic arată rostul omului de a ridica întreaga făptură la o rânduială din care aceasta a căzut, odată cu căderea lui Adam.

Cu toate că Sfintele sale moaşte şi-au aflat drum înspre Franţa, undeva prin secolul al VIII-lea, iar Biserica îl priveşte drept ocrotitor al păstorilor, al orfanilor şi al victimelor torturate, în Cipru, locul unde este cel mai bine cunoscut, o mulţime de biserici îl poartă drept ocrotitor. Un număr de 14 biserici sunt renumite astfel pentru evlavia lor faţă de acest sfânt. El este luat şi drept ocrotitor al Ciprului. El îi ocroteşte şi pe cei care sunt îngreuiaţi de mulţimea taxelor.

Mănăstirea Sfântul Mamas /Mamant de pe crestele bătute de vânturi ale localităţii Kasos se bucură de liniştea sihăstrească prielnică vieţii sihăstreşti, urmate de sfântul însuşi.

În cadrul Festivalului anual dedicat Sfântului Mamas, aceste locuri pustii se umplu de viaţă, un întreg pelerinaj adunând aici pe creştinii din insulă.

Mănăstirea Sfântului Mamas Guzelyurt, North Cyprus

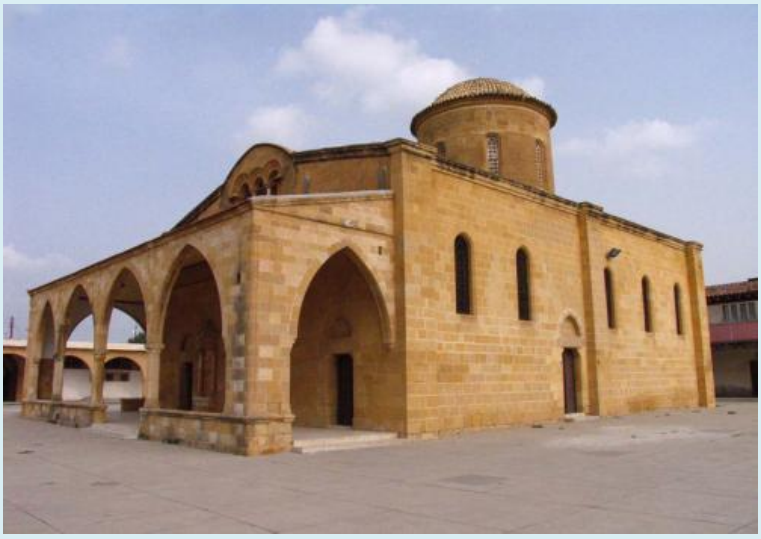

Biserica din mănăstire a fost iniţial o clădire bizantină , construită pe locul unui templu al Afroditei. Aceasta a fost reconstruită de-a lungul secolelor, cu cele mai multe clădiri datând din secolul 18 când cupola mare centrală a fost adăugată.

Se spune că Mamas a fost un sfânt creştin din Anatolia, care a fost ucis pe motive religioase. Familia sa, ajutată de Iisus Hristos, a plasat într-un sicriu pe Mamas şi l-au îngropat pe mare. Sicriul dus de val, a ajuns în Golful Morphou (acum Güzelyurt), unde a fost găsit de un om umil care a trăit în zonă.

Omul s-a întors la casa lui şi a luat doi boi şi a cerut celor 4 fii să-l însoţească la locul unde era sicriul. A legat o frânghie la acesta, au încercat să tragă sicriul, cu toate acestea, omul, realizând că sicriul este mai greu decât ar fi crezut iniţial, a cerut ajutor. Sicriul a fost în cele din urmă cu mare dificultate şi efort mutat, o biserică a fost construită în jurul lui.

***

O altă legendă are Mamas ca un sfânt din secolul al 12-lea, care a trăit într-o peşteră de lângă Güzelyurt. Ducele bizantin a cerut taxe de la populaţia locală. Mamas a refuzat să plătească impozite pentru că trăia într-o peşteră. Ducele a poruncit la doi soldaţi ai săi să-l aresteze şi să-l aducă pe Mamas la Lefkosa.

În ziua când soldaţii au adus pe Mamas la oraş pentru a fi pedepsit, în drumul lor au întâlnit un leu care vroia să sfâşie un miel. Mamas fiind însoţit de către soldaţii îngroziţi, a salvat mielul din labele leului şi a continuat restul călătoriei, intrând în oraş stând pe leu cu mielul în braţe.

Văzând această privelişte, autorităţile bizantine au fost atât de impresionate că s-au decis să-l scutească de la plata taxelor pentru tot restul vieţii sale.

De atunci, Sfântul Mamas a fost onsiderat patronul spiritual al celor care sunt îngreuiaţi de mulţimea taxelor.

Mormântul Sfântului Mamas, care se află pe partea stângă cum intri pe uşa din nord, este înconjurat de oferte votive, multe în formă de urechi.

The tomb of St Mamas

Se spune că în timpul dominaţiei otomane, crezând că era o comoară ascunsă în sicriu, au făcut găuri într-o parte, din care s-a scurs un fel de nectar, care apărea, la intervale neregulate, care avea capacitatea de a calma apele furtunoase.

Secţiunea iconară a bisericii datează din perioada veneţiană. Pe cei patru piloni veneţieni sunt sculptaţi struguri, smochine, precum şi un rând de arme veneţiene. Amvonul a fost construit în 1711, iar cea mai veche icoană în 1745.

În afara bisericii, clădirile mănăstirii sunt la nord şi est, fiind construite în 1779. Arhitectural, arcadele de pe partea din faţă a clădirilor nordice sunt destul de diferite de cele de pe latura de est. Clădirile de nord reflectă stilul tradiţional al complexului.

Clădirile mănăstirii sunt acum folosite pentru scopuri de afaceri, variind de la avocatură la un birou de televiziune.

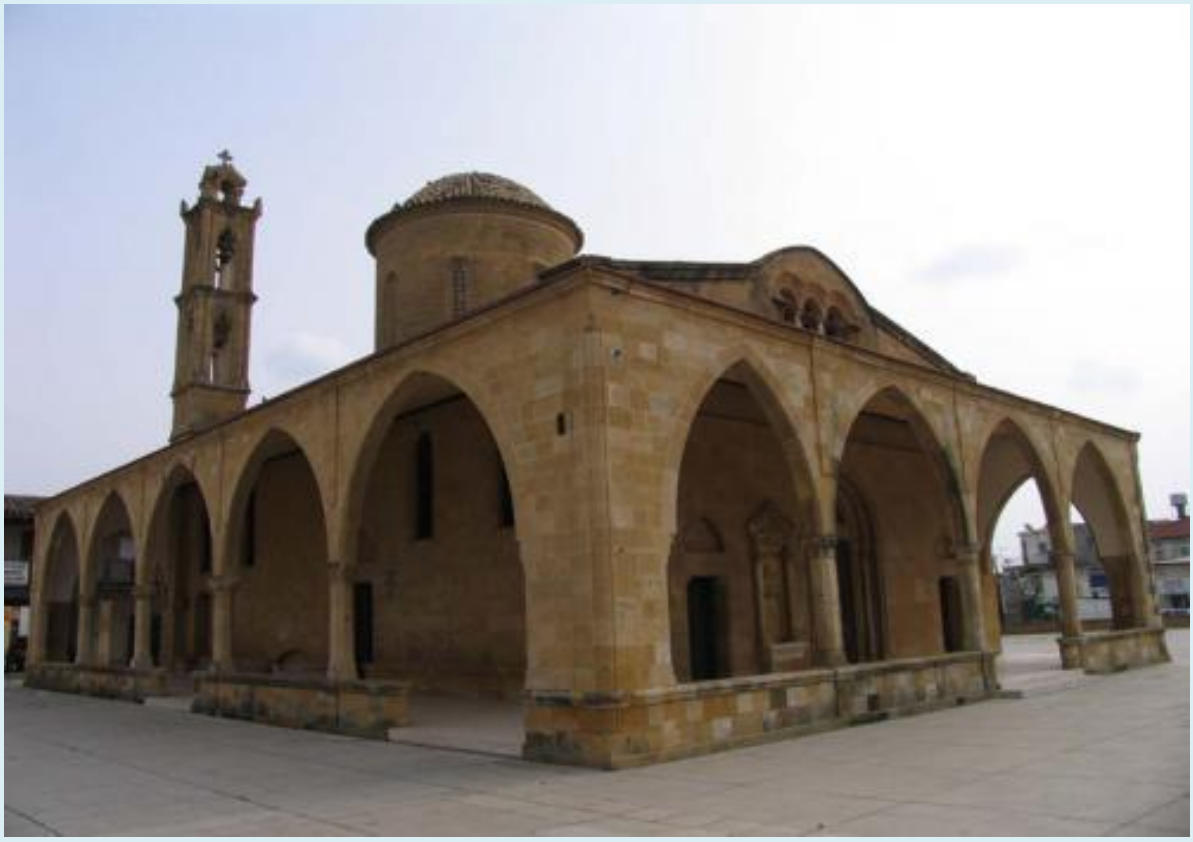

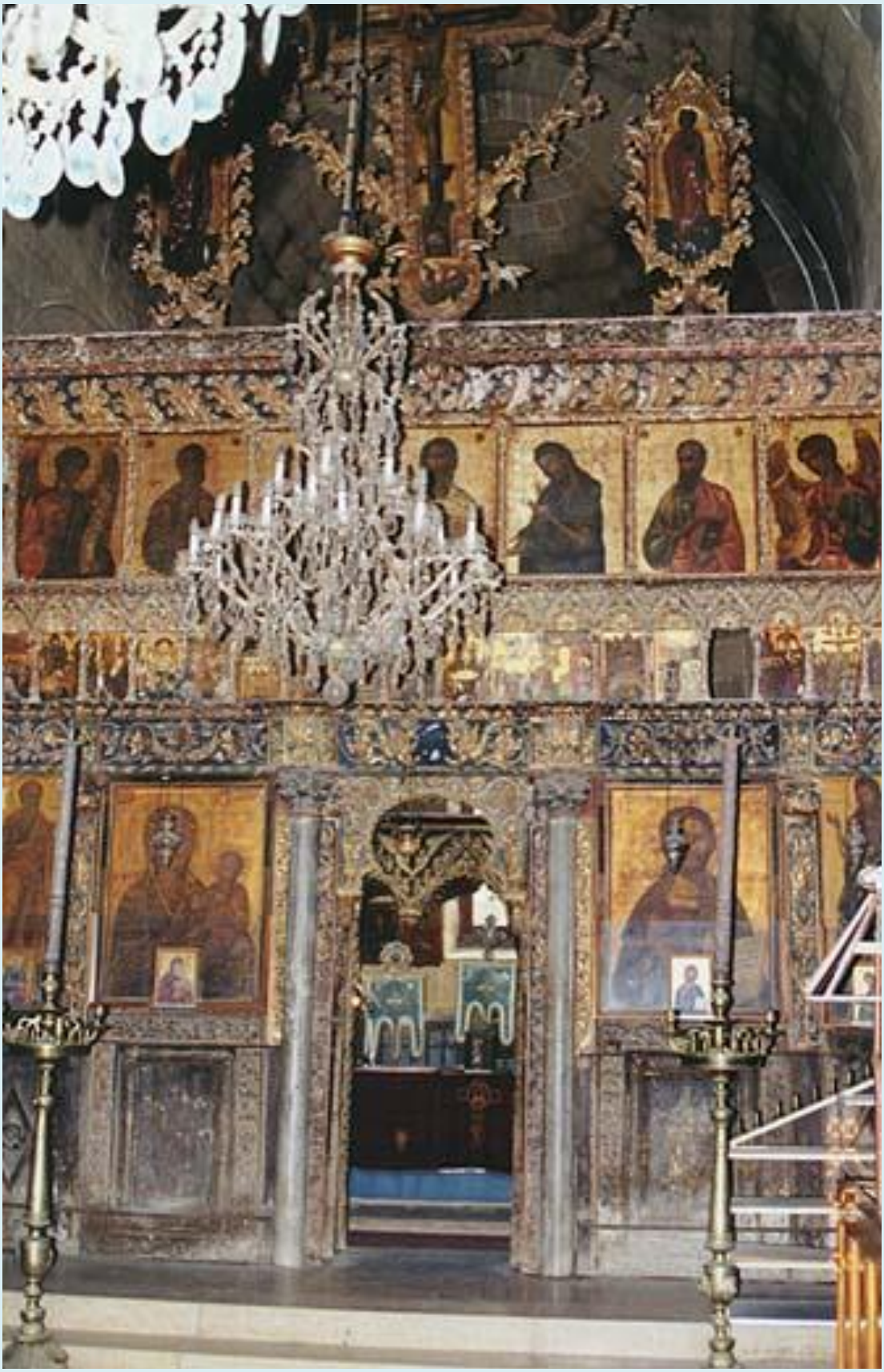

Sfântul Mamant şi peninsula Khalkidiki din Grecia

În peninsula Khalkidiki din Grecia se află o localitate micuţă ce poartă numele Aghios Mamas - Αγιος Μαμας - Sfântul Mamant. Aici în fiecare an, în preajma zilei de 2 septembrie când prăznuim Sfântul Mamant, se adună credincioşi din toate părţile Greciei ca într-un pelerinaj la icoana Sfântului Mamant din biserica ce are ca ocrotitor pe acest sfânt. De fapt toată această micuţă localitate îl are ca ocrotitor pe Sfântul Mamant.

De fiecare dată când trec pe aici îmi amintesc de pătimirile acestui tânăr mucenic. Ieri am decis şi eu să merg la Aghios Mamas. Am văzut foarte multă lume, nu numai greci ci şi români, sârbi, bulgari, albanezi sau turci.

Autorităţile de aici organizează în fiecare an, timp de o săptămână, un bazar in stil mediteraneean.

Această localitate micuţă şi liniştită devine acum parcă neîncăpătoare. Dintr-o dată se însufleţeşte.

Biserica Sfântul Mamant /Mamas – Louvaras

Biserica Sfântul Mamas/Mamant este o micuţă biserică ortodoxă aflată în localitatea Louvaras, în regiunea împădurită din sudul Munţilor Troodos, Cipru. Localitatea Louvaras se află la o distanţă de 28 de kilometri mai spre nord de Limassol. Întreaga localitate este umbrită de culmile munţilor Kakomalis, care ating înălţimea de 1000 de metri. De pe culmile acestora, privelişte este minunată, Apsiou, Gerasa, Kalo Xorio, Zoopigi şi Agios Pavlos fiind localităţile ce pot fi văzute în toată frumuseţea lor.

Cel mai important punct de atracţie din localitatea Louvaras - Λουβαράς - îl constituie frescele din Biserica medievală a Sfântului Mamas - Agios Mamas, Άγιος Μάμας - zidită în anul 1455, chiar în centrul localităţii. Aceasta este mai mult o micuţă capelă, cu acoperiş puternic înclinat, ale cărei fresce au fost realizate în anul 1495, de către zugravul Filip Goul - Philippos Goul. Bisericuţa Sfântului Mamas îşi păstrează până astăzi întreg ansamblul de fresce post-bizantine.

Biserica Sfântul Mamas din Louvaras – scurt istoric şi podoabe

Biserica închinată Sfântului Mamas / Mamant (2 septembrie) este o micuţă capelă, construită în anul 1455, potrivit datelor păstrate de pisania acesteia, aşezată deasupra intrării din peretele vestic, care uneşte pronaosul cu naosul. Biserica a fost construită de către "preotul Konstantino" şi a fost finanţată de către localnicii de frunte ai localităţii, anume "Ioannis Kromides şi Georgios Pelekanos, împreună

cu soţiile acestora Irini şi Eleni". Cele două familii credincioase sunt înfăţişate în rugăciune, de o parte şi de alta a inscripţiei.

Pisania mai menţionează şi faptul că Philippos Goul este cel care a îmbrăcat bisericuţa în veştminte de frescă, la 40 de ani după ridicarea acesteia.. Philippos Goul a fost un ortodox sirian elenizat, cu bună educaţie, partizan al mentalităţii bizantine. Doar cu un an înainte, el a pictat şi Biserica Sfânta Cruce Agiasmati din Platanistasa, una dintre cele zece bisericuţe cipriote incluse în Patrimoniul Mondial UNESCO.

Bisericuţa din Louvaras aparţine stilului arhitectural specific regiunii cipriote şi perioadei în care a fost ctitorită, sub forma unei nave compacte, cu acoperiş de lemn, puternic înclinat. Caracteristica de înclinare a acoperişului este necesitată de greutatea zăpezilor ce se adună iarna pe acoperişuri.

Iniţial, Bisericuţa Sfântului Mamas / Mamant nu avea pronaos, dimensiunile totale fiind şi ele cu mult mai mici decât cele actuale. Proanosul actual, zidit în capătul vestic al ei, asemeni unui pridvor, este de dată mai recentă. Bisericuţa are două intrări, una în peretele de sud, iar o a doua în peretele de vest. Pereţii sunt lipsiţi de orice urmă de fereastră, lumina pătrunzând pe ascuns în interiorul tainicului locaş de rugăciune. Podeaua bisericii este pavată cu cărămizi.

Interiorul acesteia este în întregime îmbrăcat în fresce, datate, potrivit pisaniei de pe peretele vestic, încă din anul 1495. Destul de interesant este faptul că, datorită dimensiunilor foarte mici ale bisericii, un număr însemnat de fresce sunt realizate gen miniaturi. Proporţiile sfinţilor din primul registru, înfăţişaţi în picioare, sunt o excepţie, aceştia fiind cele mai mari fresce din bisericuţă.

Pereţii interiori ai bisericuţei sunt împărţiţi în trei registre suprapuse. Cele două nivele de sus sunt alcătuite din scene micuţe, cu multe personaje. Nivelul de jos, precum spuneam mai înainte, păstrează sfinţii reprezentaţi aproape în mărime naturală. În bolta absidei Sfântului Altar, Fecioara Maria este înfăţişată ca Ocrotitoare - Vlachernitissa.

Stilul frescelor este caracterizant de îmbinarea tendinţelor apusene cu elemente din vechea Şcoală Macedoneană de pictură. Cu toate că frescele Bisericuţei Sfântul Mamas/Mamant au avut mult de suferit, de pe urma vitregiilor vremii şi ale neatenţiei oamenilor, ceea ce a supravieţuit până astăzi din întreg ansamblul pictural păstrează foarte mult din caracteristicile originale. Fragmente fine de frescă se păstrează şi pe faţada exterioară a peretelui vestic.

Iconostasul bisericii, împreună cu cele două icoane bizantine portabile, înfăţişându-i pe Hristos şi pe Sfântul Ioan Botezătorul, sunt potenţiale lucrări ale aceluiaşi Filip Goul, datate cam în aceeaşi perioadă cu întemeierea şi pictarea bisericii.

Poveste – Mamant, de la mama

Sfântul mucenic Mamant: Poveste - Mamant, de la mama (s.v. 2 septembrie / s.n. 15 septembrie)

https://www.academia.edu/44099992/Poveste_Mamant_de_la_mama_2_septembrie_

https://archive.org/details/poveste-mamant-de-la-mama

https://www.slideshare.net/slideshow/sfantul-mucenic-mamant-poveste-mamant-de-la-mama-s-v-2-septembrie-s-n-15-septembrie/271817144

***

- „Mami, m-au trimis Dami şi Ana să îţi spun că suntem gata, îmbrăcaţi în pijamale şi aşteptăm să vii la poveste. Aşa ne-ai promis ieri”.

Mama, lăsând cartea pe care o frunzărea din mână, se uită cu ochi mari la Ecaterina.
- „V-aţi îmbrăcat singuri în pijamale? Sunteţi gata? Nu pot să cred! Ce-aţi păţit?”

- „Păi, se pare că Dami şi-a luat angagamentele în serios. Acum zece minute a început să ne certe şi să ne pună să strângem lucruşoarele. Zice că el vrea să audă povestea ta. Dar dacă ai treabă, ne mai putem juca un pic!” a răspuns Ecaterina.

- „Nu, nu am treabă. Doar că… nu pot să cred. Vin într-un minut”.

Nu a terminat mama bine de spus ce a spus, că Ecaterina a şi dispărut din bucătărie.

- „Era aşa de uimită, că nici nu a observat că sunt desculţă. Hihi, norocul meu. M-ar fi mâncat dacă nu…” a spus Ecaterina fraţilor ei, când aceştia au întrebat-o de rezultat.
- „Ceva nu e în regulă cu licuricii noştri” a şoptit mama tatălui, în timp ce mergea spre camera lor. „Prea sunt cuminţi”.

- „Nu e de mirare. Ţi-am spus eu că seamănă cu mine” a răspuns el râzând.

- „Am venit”, a strigat mama când a intrat în cameră. Totuşi, nu mică i-a fost mirarea când a văzut toate jucăriile strânse şi pe copilaşi şuşotind în pătuţ.

„Ce aţi păţit, măi”?

- „Mami, le-am zis fetelol că tlebuie să fim cuminţi şi să ne ţinem angagamentele. N-au plea vlut ele să mă asculte, dal m-am ampus. Aşa se zice, nu?”

- „Nu, Dami. Se zice impus. Dar de unde ştii tu asemenea cuvinte?”

- „Ehe, e seclet. Hai, spune-ne povestea, te rugăm. De cine ne povesteşti azi”?

- „M-am gândit să vă povestesc despre un sfânt, îl cheamă Mamant”.

- „De ce are aşa un nume ciudat?” a întrebat Ana visătoare.
- „Răbdare, dragilor. Vă spun tot. Să ştiţi voi, iubiţii mei, că era o vreme când oamenii nu aveau voie să creadă în Dumnezeu, mai precis în Iisus. Cei care credeau erau prigoniţi, adică erau căutaţi şi chinuiţi. Stăpânii lor - regi sau împăraţi - credeau în tot felul de zei şi nu voiau ca oamenii să îl iubească pe Iisus. Era tare greu atunci, dar oamenii nu renunţau, ci aşteptau să vină şi pentru ei zile mai bune.

În vremea aceea, trăia o familie tânără, care îl iubea foarte tare pe Mântuitorul Hristos. Regele locului a aflat că ei sunt creştini şi s-a mâniat tare. Degeaba au

încercat ei să scape, regele i-a prins şi i-a aruncat în închisoare. Trebuie să ştiţi că acest rege era aşa de rău, încât nici când supuşii lui i-au spus că tânăra fată pe care el a închis-o trebuie să nască, el nu a vrut să o elibereze. Aşa că ea a trebuit să nască în închisoare - a născut un băiat. Deşi nu îi era uşor, mama băieţelului a avut grijă mare de el şi l-a iubit ca pe ochii din cap. Era tristă uneori că fiul ei nu poate vedea lumina zilei, dar spera că la un moment dat vor fi eliberaţi. Nu a fost aşa. Doamne Doamne a hotărât să îi cheme pe părinţii lui la El, astfel că băieţelul a rămas singur".

- „O, săracul" a şoptit Ecaterina cu lacrimi în ochi.

- „Ai dreptate, Ecaterina. După ce au murit părinţii băiatului, străjerii l-au dat pe acesta unei doamne bune pe care o chema Ammia. Şi aceasta l-a iubit mult şi s-a purtat cu el ca o adevărată mamă. Pentru că băieţelul o striga adeseori „mama", aceasta l-a botezat Mamant.

Acesta a crescut. Era un băieţel frumos, bun şi foarte ascultător.

- „Aşa ca mine?" a întrebat Dami.

- „Hm, Mamant era mai puţin năzbâtios decât eşti tu, dar în mare să zicem că da - cam aşa ca tine. Când a împlinit 15 ani, regele cel rău a aflat că şi el e creştin, deci că îl iubeşte pe Iisus. A hotărât să îl prindă şi să îl chinuie".

- „Să-l piconească?" a întrebat Damian cu ochi mari.

- „Da, Dami. Să-l prigonească. În adânc, eu cred că regele spera ca Mamant să renunţe şi să nu îl mai iubească pe Iisus - cu siguranţă ar fi fost mândru să aibă un soldat frumos şi bun cum era Mamant. Acesta însă, nu a acceptat nici în ruptul capului să renunţe la iubirea sa pentru Mântuitorul. Atunci regele s-a supărat rău şi i-a pus pe oşteni să îi lege o greutate de gât şi să îl arunce în mare ca să moară.

Aceştia au făcut întocmai, dar Mântuitorul a hotărât că Mamant trebuie să mai trăiască. Aşa că a făcut o minune şi l-a salvat pe băiat. Acesta, când s-a văzut salvat, s-a ascuns într-o peşteră, unde stătea şi se ruga Domnului şi îi mulţumea că i-a salvat viaţa.

Dar, iată, că într-o zi nişte oameni ai regelui l-au găsit pe Mamant şi, sperând să primească de la rege mulţi bani, l-au prins şi l-au dus la palat. Nu vă puteţi imagina cât a fost de furios regele. La început a crezut că l-au trădat soldaţii, dar apoi

aceştia i-au explicat că ei chiar l-au aruncat în mare. Cu cât se uita mai mult regele la Mamant şi vedea cât este de cuminte şi de frumos, cu atât se supăra mai tare pe el. L-a mai întrebat o dată dacă nu vrea să renunţe la creştinism, iar când acesta a refuzat, i-a trimis pe soldaţi să îl omoare. Mamant şi-a dat sufletul pentru Hristos şi astfel a devenit Sfânt, la fel ca şi părinţii lui.

- „De ce nu l-a mai salvat Mântuitorul o dată?" a întrebat Ana. „Nu a mai putut?".

- „Mântuitorul poate tot ce vrea. Dar El a văzut că Mamant Îl iubeşte mult şi că se bucură la gândul că va ajunge lângă El, în Rai. Şi, să nu ziceţi asta nimănui, eu cred că l-a rugat pe Mântuitorul şi mămica lui Mamant să îl lase să vină în cer. Cred că îi era dor de el, mai ales că nu s-a putut bucura prea mult de el pe pământ".

- „Mami, dal, când l-au omolât, ela om male sau copil?"

- „Era tot copil, Dami. Sigur, era mai mare decât eşti tu acum, dar tot copil se cheamă".

- „Păi şi de ce a omolât un copil? E foalte ulât din paltea lol!"

- „Este urât. Ţi-am spus că erau oameni răi. Dar să ştii că eu cred că Mamant s-a bucurat să meargă la Mântuitorul în Rai".

- „Şi eu cred" a spus Ecaterina. „Mai ales dacă acolo erau părinţii lui".

- „Gândiţi-vă că acolo e şi Măicuţa Domnului" a adăugat Ana. „Cred că e mai bine acolo decât i-ar fi fost pe pământ".

- „Da, cled că aveţi dleptate. Mami, mie îmi place să fiu plieten cu copii băieţi. Oale clezi că vlea să fie plieten cu mine?".

- „Cred că da, Dami. Cred că, dacă vrei să îi vorbeşti câteodată, te va asculta cu bucurie".

- „Da, da. Un copil înţelege alt copil mai bine decât cei mari. De azi Mamant e plietenul meu".

- „Noi nu prea povestim cu băieţii, noi avem fete prietene" au spus Ana şi Ecaterina triste.

- Puteţi povesti şi voi cu el, dacă vreţi. Dar, dacă sunteţi cuminţi, vă voi spune curând o poveste şi cu o Sfântă. E bine aşa?”

- „Da, da! a spus Ana căscând.

În timp ce fetele închideau ochişorii, mama a stins lumina. Când să iasă pe uşă, l-a auzit pe Dami, jumătate adormit, bolborosind ceva…

„Esti plietenul meu, Mama – aaa – aaa – nt…

Frescă cu sărbătorile din perioada 1-9 septembrie

Această frescă se regăseşte în Paraclisul Sfântului Dimitrie al Mănăstirii Vatoped din Muntele Athos.

Începând cu partea stângă, sus şi continuând până în colţul din dreapta, jos, se pot vedea următoarele reprezentări iconografice:

- *Sfântul Simeon stâlpnicul (1 septembrie),*
- *Martiriul Sfântului Mamant (2 septembrie),*
- *Martiriul Sfântului Antim din Nicomidia (3 septembrie),*
- *Martiriul Sfântului Vavila şi al celor trei copii ai săi (4 septembrie),*
- *Martiriul Sfântului Zaharia, tatăl Sfântului Ioan Botezătorul (5 septembrie),*
- *Martiriul Sfântului Sozon (7 septembrie),*
- *Sfinţii Ioachim şi Ana (9 septembrie), precum şi*
- *Naşterea Maicii Domnului (8 septembrie).*

Traducere după:
http://www.johnsanidopoulos.com/2012/09/a-fresco-depicting-feasts-from.html

Icoane

Sfântul Mamant a fost martirizat în 275 la vârsta de 15 ani în Capadocia. El a predicat creştinismul în timpul copilăriei sale, şi un leu se spune că a rămas cu el în calitate de însoţitor. În iconografie, atributul lui este leul.

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΑΜΑΣ

Sfântul mucenic Mamant Icoană sec. XX, Mănăstirea Panahrantou, Megara (Grecia)

Sfântul mucenic Dimitrie - Sfântul mucenic Mamant

DOXOLOGIA.ro
Sf. Mc. Mamant

DOXOLOGIA.ro
Sf. Mc. Mamant

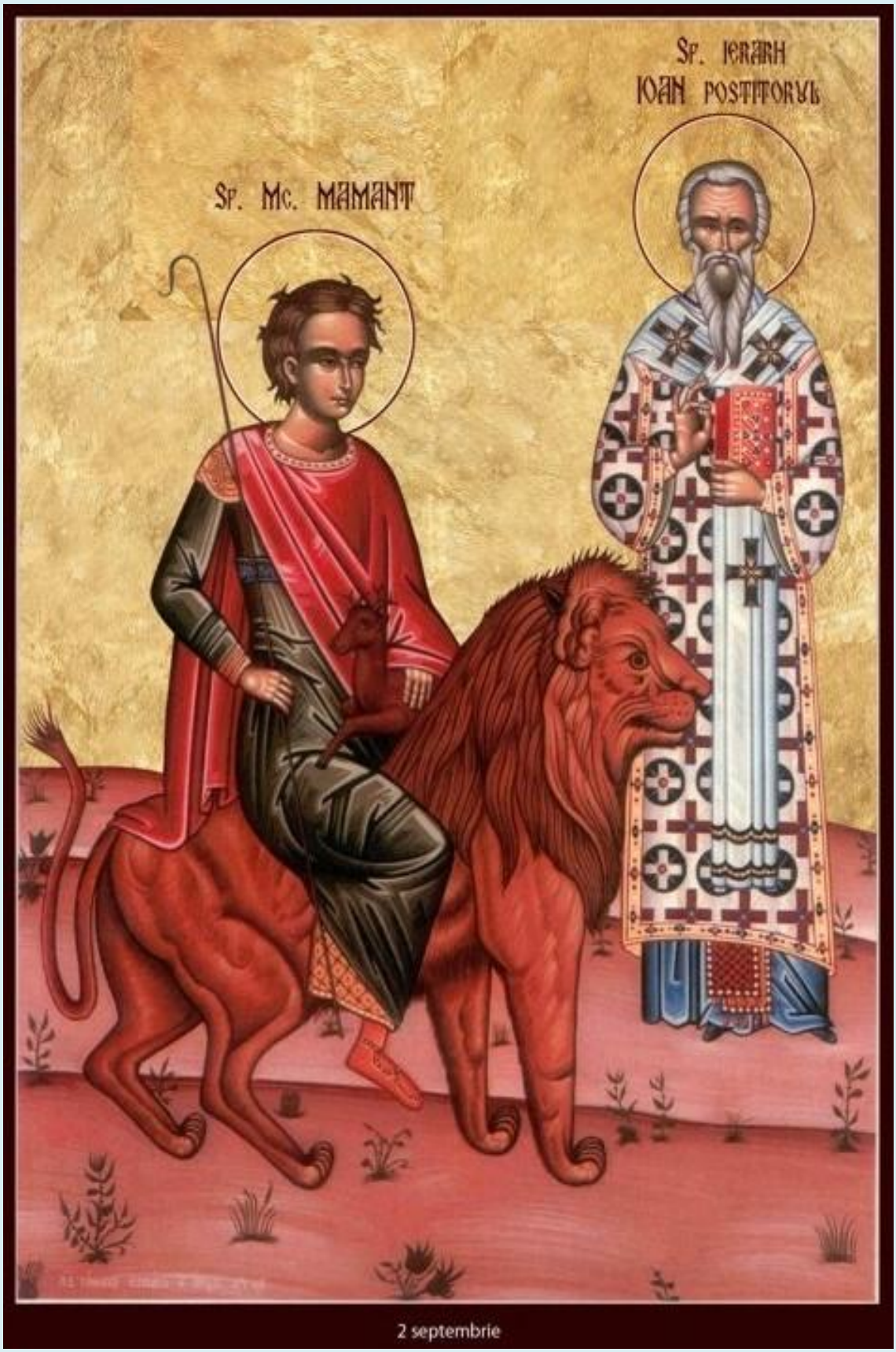

2 septembrie

2 septembrie

Ὁ Ἅ. ΜΑΜΑΣ Ὁ Ἅ. ΙΩΑΝΝΗΣ
Ὁ ΝΥΣΣΗΝΟΣ

St. Mamas and St. John of the fast

Saint Mammes and Duke Alexander

S
AIN
T
M
AMA
Ş

S
AIN
T
M
AMA
Ş

ΧΑΡΑ ΟΛ
ΛΑΜΠΩ
ΜΑΝΑΣ ΟΛ

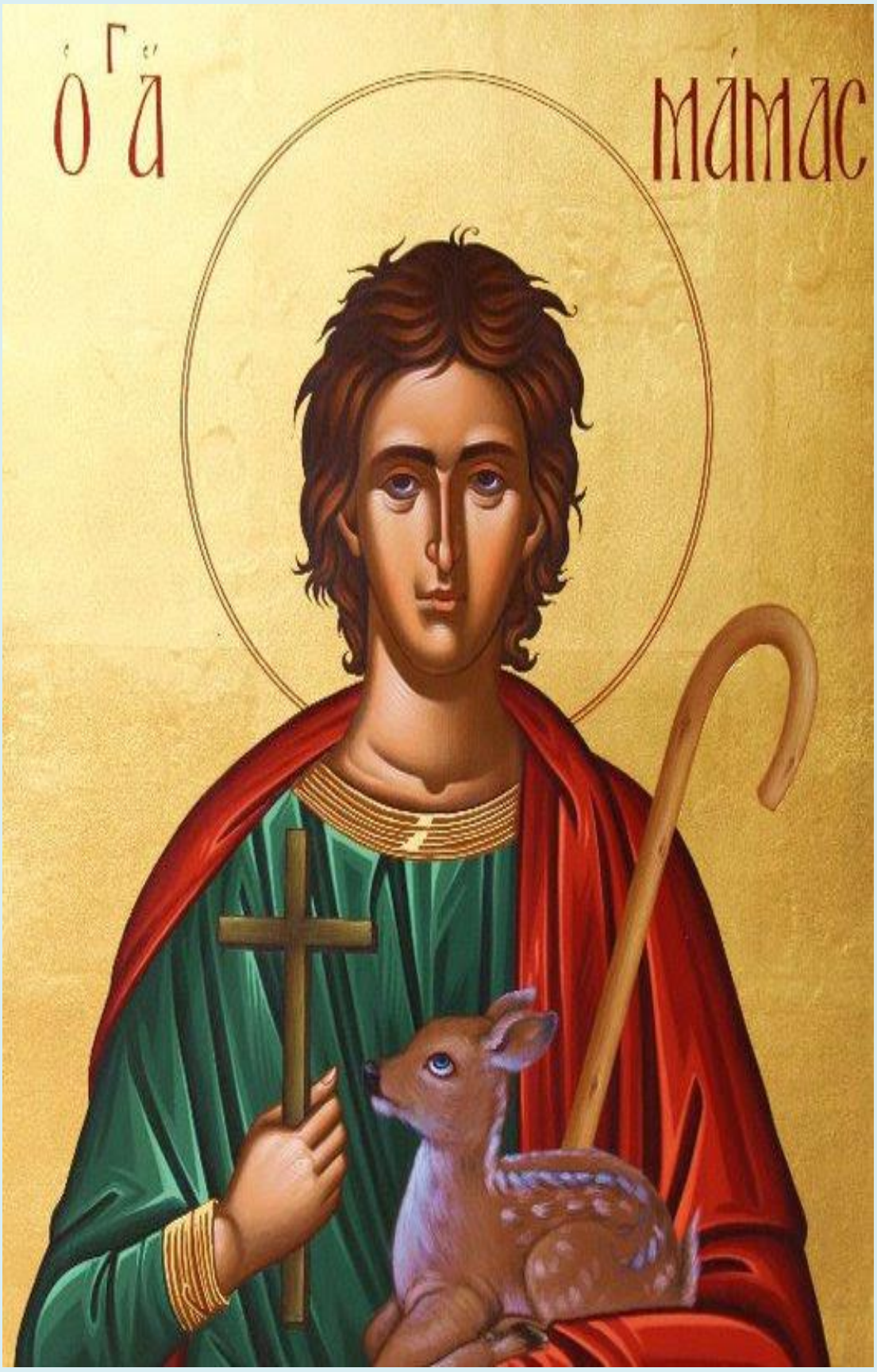
ὁ Γ΄
Μάμας

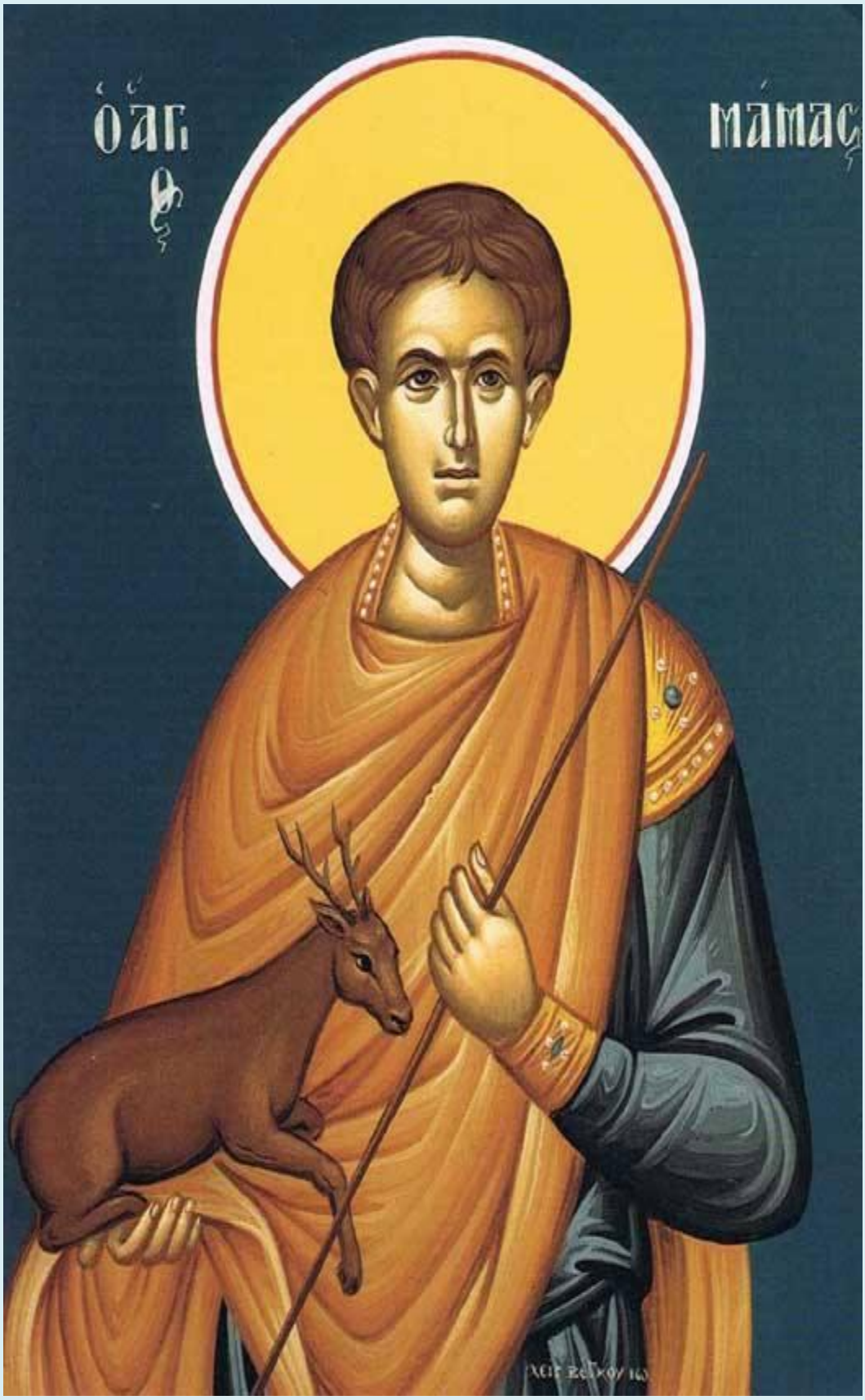
Ὁ ἅγ.
Μάμας

Ο ΑΓΙΟΣ
ΜΑΜΑΣ.

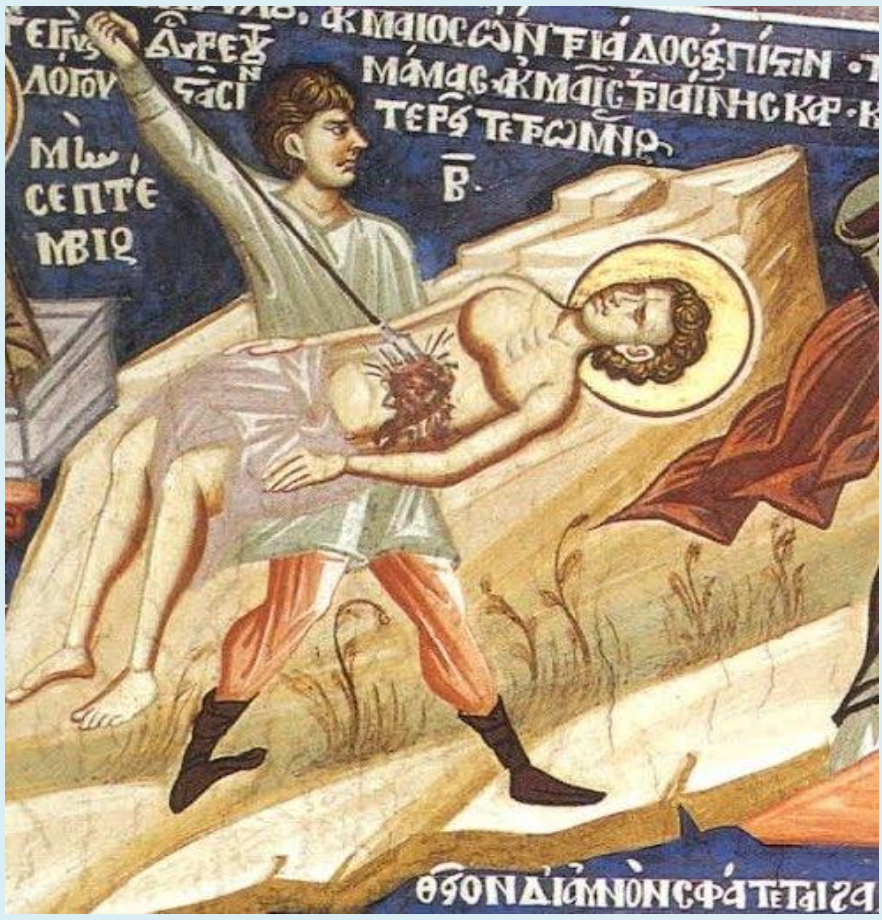

Tomb St. Mamant

The relicve of St. Mamant

The Monastery of St. Mamas, Morphou, Cyprus

Icons and tomb of St. Mamas, Morphou, Cyprus

Close-up of the icon of St. Mamas in Morphou

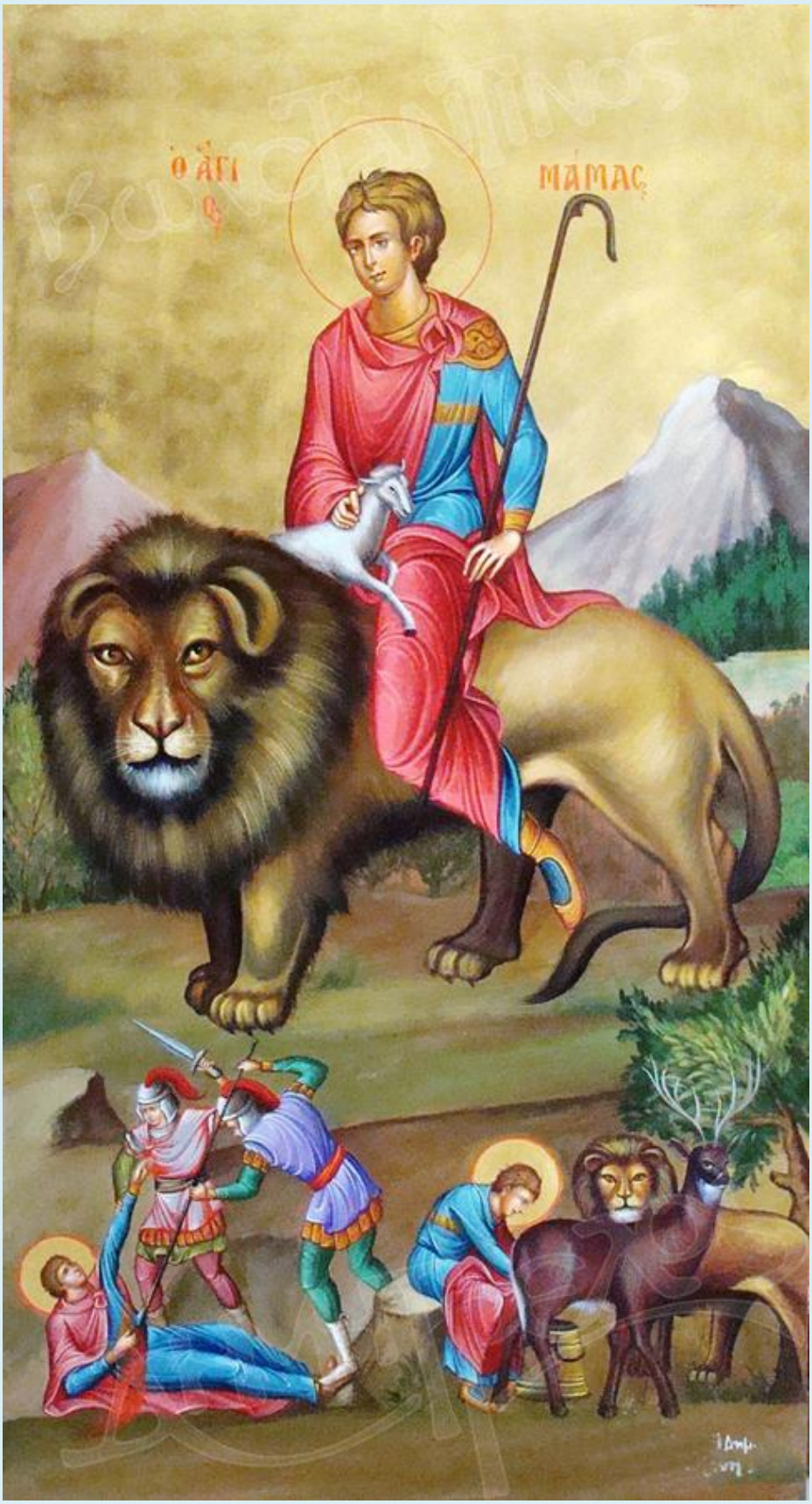
Ο ΑΓΙ
Ο Σ
ΜΑΜΑΣ

SF. MC.
MAMANT

SF. MC.
MAMANT

Troparul Sfântului Mucenic Mamant

2 Septembrie - Glasul 4

Mucenicul Tău, Doamne,
Mamant, întru nevoinţa sa,
cununa nestricăciunii a
dobândit de la Tine,
Dumnezeul nostru; că
având puterea Ta, pe
chinuitori a învins;
zdrobit-a şi ale demonilor
neputincioase îndrăzniri.
Pentru rugăciunile lui,
mântuieşte sufletele
noastre, Hristoase
Dumnezeule.

Troparul Sfântului Mucenic Mamant

2 Septembrie - Glasul 4

Mucenicul Tău, Doamne,
Mamant, întru nevoinţa sa,
cununa nestricăciunii a
dobândit de la Tine,
Dumnezeul nostru; că
având puterea Ta, pe
chinuitori a învins;
zdrobit-a şi ale demonilor
neputincioase îndrăzniri.
Pentru rugăciunile lui,
mântuieşte sufletele
noastre, Hristoase
Dumnezeule.

Bucură-te, Sfinte mucenic Mamant!